M. J. ARLIDGE

CRIME

Ghici care-i mincinosul

UN NOU THRILLER DIN SERIA
HELEN GRACE,
VÂNDUTĂ ÎN 29 DE ȚĂRI

virtual project

M.J. ARLIDGE

Seria: Helen Grace

Volumul 4

GHICI CARE-I MINCINOSUL

Original: *Liar Liar* (2015)

Traducere din limba engleză și note de:
MONICA ȘERBAN

virtual-project.eu

3
TREI

2017

1.

Luke ieşi în grabă pe fereastra deschisă şi se opri pe pervazul îngust din exterior. Se agăţă de streaşină din plastic de deasupra capului şi se ridică. Streaşina crăpă cu un zgomot de rău augur, ameninţând să cedeze în orice clipă, dar Luke nu putea risca să-i dea drumul. Era ameţit, fără suflu şi foarte speriat.

O rafală de vânt rece ca gheaţa îl izbi cu forţă, făcându-i pijamaua subţire din bumbac să fluture precum un zmeu scăpat de sub control. Deja nu-şi mai simţea picioarele, iar răceala pietrei aspre i se strecură treptat în corp. Băiatul de 16 ani ştia că trebuie să acţioneze rapid, dacă voia să scape cu viaţă.

Încetul cu încetul, se apropie de margine şi aruncă o privire dincolo de pervaz. Maşinile, oamenii păreau atât de mici, iar şoseaua tare şi neiertătoare, atât de departe. Întotdeauna se ferise de înălţimi şi, când se uită în jos de la ultimul etaj al casei, instinctul îl sili iniţial să se retragă. Să se întoarcă înăuntru. Rămase totuşi nemişcat. Nu-i venea să creadă ce urma să facă, dar n-avea încotro. Se desprinse de streaşină, îşi apropie vârfurile degetelor de margine şi se pregăti să sară. Începu să numere în gând. Trei, doi, unu…

Brusc, se pierdu cu firea şi se retrase un pas în spate. Spinarea i se lipi de cadrul metalic al ferestrei şi, preţ de-o clipă, se odihni, închizând ochii ca să se împotrivească senzaţiei de panică imensă care-l asalta. Dacă sărea, murea. Oare mai există totuşi o altă cale? Luke se întoarse cu faţa spre geam. Şi privi spre grozăvia dinăuntru.

Dormitorul său de la mansardă era cuprins de flăcări. Totul se petrecuse atât de iute, încât nu apucase să conştientizeze şirul evenimentelor. Se dusese la culcare ca de obicei, dar se trezise la scurt timp din cauza unui cor de alarme contra incendiului. Aproape că se rostogolise din pat, ameţit şi confuz, dând din mâini înainte şi înapoi, într-o încercare zadarnică de a dispersa fumul gros care umplea încăperea. Reuşise să se târască până la uşă, dar chiar înainte de a ajunge acolo, îşi dădu seama că e prea târziu. Scara îngustă care ducea spre dormitorul lui ardea dezlănţuit, iar flăcările uriaşe îşi croiau drum spre prag.

Adolescentul care tremura din toate încheieturile privi cum întreaga sa viaţă dispare învăluită de fum. Manualele lui, echipamentul de fotbal, lucrările sale de artă, posterele dragi cu FC Southampton, toate înghiţite de flăcări. Cu fiecare secundă, temperatura creştea, iar fumul fierbinte şi gazul se strângeau într-un nor ameninţător chiar sub tavan.

Luke trânti fereastra şi, pentru o secundă, temperatura scăzu din nou. Dar ştia că momentul de răgaz va fi scurt. Când temperatura din interior va creşte prea mult, geamurile vor exploda şi-l vor lua cu ele în zbor. Nu mai avea altă

soluţie. *Trebuia* să fie curajos. Se răsuci din nou, făcu un pas în faţă şi, strigându-şi mama, sări de pe pervaz.

2.

Se apropia miezul nopţii şi cimitirul era pustiu, cu excepţia unei siluete singuratice, care aluneca printre pietrele de mormânt. Crucile simple se înghesuiau printre cavourile de familie frumos ornate, multe dintre ele împodobite cu statui şi sculpturi. Heruvimii şi îngerii milostivi roşi de vreme stăteau încremeniţi şi siniştri în lumina lunii. Helen Grace trecu în grabă pe lângă ei, strângându-şi mai bine eşarfa de la gât pe care o primise cadou de Crăciun de la Charlie Brooks, colega ei. O adevărată mană cerească pentru o noapte ca asta, când bezna apăsa peste cimitirul din vârful dealului şi temperatura scăzuse drastic.

Gerul punea stăpânire treptat peste împrejurimi şi iarba scârţâi sub picioarele ei când ieşi brusc de pe aleea principală, repezindu-se la stânga, spre colţul îndepărtat al cimitirului. Nu trecu mult şi ajunse în dreptul unei lespezi simple, pe care nu existau nici nume, nici date, ci doar un simplu mesaj: „Pentru totdeauna în gândurile mele". Piatra nu mai avea alte însemne şi nu spunea nimic despre identitatea, vârsta sau sexul răposatului. Aşa îi plăcea lui Helen, aşa trebuia să fie, fiindcă acesta era locul de odihnă al surorii ei, Marianne.

Mulţi criminali crapă fără să se ştie de ei. Alţii sunt incineraţi rapid, iar cenuşa le este răspândită în patru vânturi, parcă pentru a şterge orice urmă a existenţei lor. Alţii sunt îngropaţi în cimitirele HMP[1] dedicate celor pe care nu-i revendică nimeni, dar Helen nu putea permite ca un asemenea lucru să se întâmple şi cu sora ei. Se simţea responsabilă pentru moartea lui Marianne şi se hotărâse să n-o abandoneze.

Helen privi spre mormântul simplu şi simţi înţepătura sentimentului de vinovăţie. Caracterul anonim al epitafului lui Marianne o mâhnea, ca de fiecare dată. Simţea degetul surorii ei îndreptat acuzator spre ea, dojenind-o că-i e ruşine de carnea din carnea ei. Şi nu era adevărat. În ciuda tuturor cele întâmplate, Helen încă o iubea pe Marianne. Însă notorietatea crimelor surorii ei atinsese asemenea cote, încât se văzuse nevoită s-o îngroape fără niciun fel de ceremonie, pentru a evita interesul scârbos al jurnaliştilor sau mânia îndreptăţită a rudelor victimelor. Cheia siguranţei era anonimatul. N-

[1] His/Her Majesty's Prison – Închisoarea Maiestăţii Sale (*N.t.*).

aveai de unde să ştii cum vor reacţiona oamenii dacă descopereau locul unde se odihnea, în sfârşit, criminala nesăţioasă.

Helen fusese singura persoană prezentă la înmormântarea ei şi avea să fie şi singura care o va jeli. Fiul lui Marianne era încă dat dispărut şi, fiindcă nimeni nu mai ştia de existenţa mormântului, Helen trebuia să se lupte cu buruienile şi să-i cinstească amintirea aşa cum se pricepea mai bine. Venea aici o dată sau de două ori pe săptămână, ori de câte ori turele ei sucite şi programul de lucru haotic îi permiteau, dar întotdeauna în creierii nopţii, când nu exista riscul să fie urmărită sau luată prin surprindere. Îşi îndeplinea o datorie personală, dureroasă. De aceea Helen nu avea nevoie de public.

Înlocui florile din urnă şi se aplecă să sărute piatra mortuară a lui Marianne. Se îndreptă de spate, rosti câteva cuvinte drăgăstoase şi se-ntoarse să-şi vadă de drum. Ea dorise să vină aici, nu se ferise niciodată de responsabilităţi, dar vântul îi îngheţa sufletul cu bătaia lui rece şi, dacă mai rămânea, ar fi suferit prea mult. Helen detesta să se îmbolnăvească, iar viaţa ei părea că oricum n-o să-i permită asta niciodată. Gândul patului de acasă şi al unei pături calde deveni brusc foarte atrăgător. Grăbindu-se de-a lungul aleii, sări peste porţile încuiate de fier şi se îndreptă spre parcarea pustie şi mohorâtă, unde nu exista decât Kawasaki-ul lui Helen.

Ajunsă lângă motocicletă, femeia se opri să studieze puţin locul. Din vârful dealului Abbey se zărea întregul Southampton. Panorama o înveselea ca de fiecare dată, mai ales noaptea, când luminile oraşului sclipeau şi licăreau, pline de promisiuni şi de intrigi.

Dar nu şi în noaptea asta. În timp ce privi oraşul care îi devenise casă de atâta timp, i se tăie răsuflarea. De sus, vedea nu unul, nu două, ci trei incendii uriaşe care cuprindeau oraşul. Limbile portocalii şi incandescente se înălţau în văzduh.

Southampton ardea.

3.

Thomas Simms apăsă cu brutalitate claxonul şi înjură violent. În ciuda orei târzii, traficul din apropierea aeroportului se dovedise crimă şi pedeapsă din pricina descărcării unui camion. După ce, *în sfârşit,* ieşi din ambuteiaj, Thomas porni spre casa lui din Millbrook. Nu peste mult timp, circulaţia se gâtui din nou. Trecuse bine de miezul nopţii. Ce naiba era cu traficul ăsta îngrozitor?

Schimbă posturile de radio unul după altul, căutând un buletin de ştiri, dar, fiindcă nu găsi decât emisiuni în care lumea suna să-şi spună păsurile, închise iritat aparatul. Ce să facă? Ar fi putut s-o ia pe scurtătură, dar asta însemna să ocolească prin cartierul industrial de pe Empress Road şi nu avea niciun chef să dea cu ochii de prostituatele care ieşeau la vânătoare de clienţi pe la ora asta. Imaginea lor, pe jumătate dezbrăcate şi tremurând din răsputeri, îl deprima întotdeauna şi nu se simţea deloc în largul său când stătea la semafor, sub privirile peştilor şi ale fetelor de noapte. Dacă ar fi după el, ar rămâne pe drumurile principale, dar sunetul tot mai apropiat al sirenelor îl făcu să se răzgândească. O maşină de pompieri şi o ambulanţă se chinuiau să-şi croiască drum prin învălmăşeala de autoturisme. Dacă se îndreptau spre el însemna că în faţă sunt probleme.

Băgă în viteza întâi şi urcă pe buza trotuarului. Conduse aşa vreo 20 de metri, înainte să vireze brusc la stânga, pe o stradă întunecată cu sens unic. Eliberat, călcă pedala de acceleraţie şi trecu în goană pe lângă indicatorul de limitare a vitezei de parcă acesta nici n-ar fi existat. Îşi veni în fire şi ridică piciorul de pe pedală, încetinind până la o viteză decentă. Dacă avea noroc, ajungea acasă în cinci minute, unde-şi va săruta copiii şi soţia de noapte bună înainte să se prăbuşească în pat. Nu merita să fie tras pe dreapta de vreun poliţist acum, când capătul călătoriei se afla atât de aproape.

Lucra 16 ore pe zi la afacerea sa cu importuri de lângă aeroport şi ducea dorul familiei, dar nu era vreun fraier. Deşi simţea tentaţia de a trece pe roşu pe Empress Road, ca să scape de atenţia nedorită a unui bărbat costeliv, îmbrăcat în nişte colanţi şi care părea dependent de droguri, aşteptă răbdător să se facă verde. Ignoră spectacolul neplăcut, gândindu-se la patul uriaş şi cald care-l aştepta acasă.

Conduse prin centrul oraşului, apoi porni pe şoseaua West Quay, înainte de a se îndrepta, în sfârşit, direct spre casă. Millbrook nu era un cartier şic, dar avea case solide din epoca victoriană şi vecini decenţi, iar liniştea domnea întotdeauna. Sau cel puţin aşa părea, de regulă. În seara asta, gemea de oameni, cei mai mulţi dintre ei mergând spre Hillside Crescent, strada lui.

Thomas murmură în sinea lui. *Te rog, Doamne, sper să nu fie vreo petrecere.* Două dintre cele mai scumpe case fuseseră ocupate recent de nişte derbedei şi locuitorii de aici nu mai dormiseră deloc. Dar, în ultima vreme, lucrurile se mai potoliseră şi oamenii care se grăbeau spre Hillside Crescent nu arătau a petrecăreţi, ci a părinţi obişnuiţi. Pe unii dintre ei îi recunoscu. Făceau jogging, ca el, în fiecare dimineaţă.

Expresia de pe chipul lor îl alarmă totuşi şi, când se apropie de o cotitură a drumului, îşi dădu seama de ce păreau atât de îngrijoraţi. O coloană uriaşă de

fum se ridica spre cerul întunecat, iluminat de strălucirea anemică şi sumbră a stâlpilor electrici. Casa cuiva era în flăcări.

Deloc de mirare că toată lumea se panicase, fiindcă majoritatea construcţiilor de aici aveau o vechime respectabilă şi cam aceleaşi caracteristici ale epocii victoriene: parchet lustruit şi scări interioare din lemn. Dacă incendiul trecea de la o casă la alta, cine ştia cum şi când se va termina? Îl cuprinse teama şi mări viteza, claxonând agresiv ca să împrăştie din faţa lui mulţimea de gură-cască. Dacă incendiul izbucnise aproape de casa *lui*? Îşi potoli bătăile inimii şi-şi spuse să nu reacţioneze ca un idiot. Karen l-ar fi sunat dacă s-ar fi ivit vreo problemă.

Strada era blocată acum de trecători care mergeau agale, aşa că Thomas urcă pe o bordură, opri maşina şi coborî. Încuie uşa şi o luă la fugă în josul străzii. Incendiul se afla chiar lângă casa lui! Altfel nu-şi explica direcţia fumului şi numărul mare de oameni strânşi la capătul îndepărtat al străzii. Începu să alerge mai tare, croindu-şi drum printre oamenii care tresăreau speriaţi.

Reuşi să iasă din mulţime, ajunse în dreptul aleii din faţa casei lui. Privelişte care-l întâmpină îi tăie răsuflarea şi se opri brusc. Toată casa ardea în flăcări uriaşe, care ieşeau violent prin geamuri. Nu era un simplu incendiu, ci un infern.

Se pomeni păşind înainte fără să-şi dea seama şi, când întoarse capul, zări o vecină care-l ţinea strâns de braţ şi-l conducea încet spre casă. Expresia de pe chipul ei era înspăimântătoare: un amestec de groază şi de milă. Îi dădu fiori pe şira spinării. De ce-l privea aşa?

Atunci Thomas îl văzu. Băiatul lui, fiul lui drag, Luke, zăcea pe iarbă, chiar lângă o tufă de dud, avea capul în poala altei vecine, care-i vorbea drăgăstos. Ar fi fost o imagine înduioşătoare, dacă nu l-ar fi izbit unghiul nefiresc al picioarelor lui, îndoite aiurea, şi sângele care-i acoperea faţa şi mâinile.

— Salvarea e pe drum. O să fie bine.

Thomas nu ştia dacă vecina minte sau nu, dar voia s-o creadă. Nu-i păsa de rănile suferite de fiul lui, atâta timp cât băiatul încă *trăia.*

— Nu-i nimic, puştiule, tati e aici acum, rosti Thomas, lăsându-se în genunchi lângă el.

Pământul din jurul lui Luke era acoperit de frunze şi crenguţe şi, imediat, îşi dădu seama că fiul lui probabil sărise de la etaj. Dudul îi atenuase căderea şi poate chiar îi salvase viaţa, dar de ce o fi sărit? De ce nu alergase să iasă pe uşă?

— Unde e mama? Şi Alice? Luke, unde sunt ele, dragule?

Preţ de câteva secunde, Luke nu spuse nimic, agonia ce-i chinuia trupul părând că-i răpise puterea de a vorbi.

— Le-a văzut cineva? urlă panicat Thomas pe un ton aspru şi ascuţit. Unde naiba sunt?

Se uită din nou spre fiul lui, care voia să se ridice, în ciuda rănilor.

— Ce este, Luke?

Thomas se dădu mai aproape, lipindu-şi urechea de buzele adolescentului. Luke trase aer în piept cu dificultate şi izbuti să şoptească printre dinţii strânşi:

— Încă sunt înăuntru.

4.

Helen Grace îşi flutură legitimaţia şi se strecură pe sub cordonul întins de poliţie, apropiindu-se cu paşi repezi de centrul haosului. Trei maşini de pompieri erau parcate în faţa depozitului Travell's Timber şi peste 12 pompieri se luptau cu un incendiu de proporţii monumentale. Chiar şi de la o distanţă considerabilă, Helen simţea căldura intensă care năvălea peste ea, asaltându-i părul, ochii şi gâtul, dezvăluindu-şi forţa şi apetitul pentru distrugere.

Depozitul Travell's Timber era unul dintre cele mai mari din Southampton, o afacere prosperă de familie, populară printre comercianţii şi constructorii importanţi din Hampshire. Însă nimic din această afacere plină de succes nu va supravieţui nopţii. Deşi pornise destul de modest, micul centru se dezvoltase an după an, culminând cu construcţia unui depozit uriaş, unde puteau fi găsiţi buşteni de dimensiuni, forme şi mărimi diferite. Helen privi clădirea uriaşă cuprinsă de flăcări violente. Scheletul ei metalic se topea, ferestrele se făceau ţăndări, iar scânteile cădeau ca picăturile de ploaie din acoperişul care se dezintegra.

— Cine naiba eşti? N-ai voie aici.

Helen se răsuci pe călcâie şi dădu cu ochii de un pompier de la Departamentul de Urgenţe şi Incendii din Hampshire. Avea faţa acoperită de funingine şi de sudoare.

— Sunt inspectoarea detectiv Helen Grace, de la Departamentul de Incidente Majore, şi am tot dreptul să…

— Poţi să fii şi Sherlock Holmes. Acoperişul e pe punctul de a se prăbuşi şi nu vreau pe nimeni în apropiere când se va întâmpla asta.

Helen aruncă o privire spre acoperişul cu pricina. Se încovoia văzând cu ochii, pe măsură ce focul mușca din el, în căutare de combustibil şi oxigen proaspăt. Instinctiv, făcu un pas înapoi.

— Eliberează locul. N-ai ce să găseşti aici.

— Cine e şeful vostru?

— Sergent Carter, dar e puţin ocupat acum…

— Cine e ofiţerul de serviciu pentru investigarea incendiilor?

— Habar n-am.

Bărbatul porni înapoi spre maşinile de pompieri. Două dintre ele se îndepărtau deja.

— Pleci? întrebă Helen uluită.

— Nu mai avem ce să facem aici. Acum e important să nu se răspândească. Aşa că suntem trimişi în altă parte.

— Ai vreo idee ce s-a petrecut? E posibil să fi fost doar un accident? Un scurtcircuit? O ţigară aprinsă aruncată aiurea?

Pompierul epuizat îi aruncă o privire nesigură.

— Trei incendii uriaşe în aceeaşi noapte. La o oră, unul după altul, în cascadă. Ăsta nu e accident.

O privi fix şi tăios.

— Cineva s-a distrat puţin.

Maşina principală de pompieri se opri în dreptul lor şi bărbatul se urcă pe locul din dreapta, cel al şoferului. Nu se mai uită la Helen deloc. O şi uitase. El şi echipa lui deja discutau despre următoarele provocări. Helen urmări cum girofarurile albastre dispar în josul străzii, apoi îşi îndreptă atenţia spre dezastrul din spatele ei.

Câteva secunde mai târziu, acoperişul se prăbuşi cu un zgomot infernal, trimiţând spre ea un nor uriaş de fum şi de cenuşă fierbinte.

5.

Thomas ridică mâna să-şi acopere faţa, apoi se năpusti în casă prin uşa principală. Imediat gura şi plămânii i se umplură cu fum gros şi funingine şi începu să tuşească. Era imposibil să vadă ceva. Fumul se strânsese sub tavanul holului, formând un nor impenetrabil. Nu făcuse decât câţiva paşi şi deja simţea că atmosfera insuportabilă îl va doborî. Monoxidul de carbon înghiţea cu lăcomie orice urmă de oxigen.

Se prăbuşi horcăind pe podea. Covorul arsese deja şi, deşi atingerea lui îi provoca o agonie îngrozitoare, jos aerul nu era plin de fum şi putea respira mai uşor. Târându-se pe coate, se apropie de scara centrală. Dormitorul lui şi al lui Karen se afla la etaj, iar camera lui Alice, chiar lângă a lor. Trebuia să

ajungă acolo cumva. Karen avea grijă de copii în seara asta şi în niciun caz nu plecase, lăsându-l pe Luke singur. Sigur *erau* pe aici, pe undeva.

Pe mâini îi apăruseră băşici, hainele începuseră să-i ardă mocnit şi să sfârâie, dar el mergea mai departe. La un moment dat, se izbi de ceva tare şi-şi dădu seama că se află la capătul scărilor, sau ce mai rămăsese din ele. Structura de bază nu dispăruse, dar totul se transformase radical. În loc de scânduri simple, bine lustruite, găsi mormane de lemn arzând, care scuipau către el scântei de un portocaliu aprins.

— Karen?

Avea voce răguşită şi slabă. În ciuda căldurii puternice care-i ardea gura şi gâtlejul, strigă mai tare a doua oară.

— Karen? Alice? Unde sunteţi?

Nimic.

— Te rog, scumpo. Vorbeşte cu mine. Tati e aici…

Se opri brusc, cuprins de o angoasă puternică, paralizantă. Tuşi din nou şi mai violent. Intra în criză de timp, trebuia să facă neapărat ceva. Îşi luă inima în dinţi şi urcă prima treaptă. Piciorul îi trecu direct prin ea, de parcă ar fi fost făcută din praf. Se împiedică uşor, dar se îndreptă iute de spate şi o încercă pe următoarea. Din păcate, şi aceasta se fărâmă. Doamne, Dumnezeule, ce se întâmpla? Oare era real?

Se chinui cu a treia, a patra, a cincea, dar degeaba.

— Karen?

Glasul i se stinse şi speranţa i se risipi. Îşi plecă fruntea, înfrânt şi epuizat, iar gândurile începură să i se învălmăşească din cauza lipsei de oxigen. Aşa cum stătea acolo nemişcat, un miros nou îi pătrunse în nări. Semăna cu pielea arsă. Căută cu privirea în jos şi tresări surprins când văzu că-i luaseră foc pantofii. La fel, şi pantalonii. Şi jacheta. Acum se transformase într-o flacără umblătoare.

Întorcându-se, se repezi împleticindu-se spre uşa din faţă. N-avea să-şi ierte niciodată că îşi abandonase soţia şi fetiţa, dar ştia că va muri dacă mai stă aici. Trebuia să iasă de dragul lui Luke, dacă nu de al său.

Se năpusti pe uşă şi se prăbuşi pe iarba moale. Înainte să-şi mai dea seama ce se întâmplă, oamenii îl rostogoliră de pe o parte pe alta ca să stingă flăcările. Aşa cum zăcea acolo, cu faţa în jos şi mâinile atârnându-i invers, surprinse sosirea maşinilor de pompieri şi a salvărilor. Pompierii trecură în goană pe lângă el şi, câteva clipe mai târziu, un paramedic îl ajută să se salte în capul oaselor.

— Fiul meu, şopti Thomas. Du-te la fiul meu.

Paramedicul răspunse, dar Thomas nu-l mai auzi. Întreaga lume amuţise în mod ciudat, deşi nu ştia dacă e din cauza rănilor sau a şocului. Femeia îi

verifică ochii cu o lanternă, după care îi cercetă şi gâtul, evaluând severitatea rănilor. Lui Thomas nu-i mai păsa ce se petrece cu el. Dacă n-ar fi fost Luke, ar fi murit mai degrabă fericit decât să se confrunte cu pierderea fetelor lui dragi. Dar chiar şi aşa, oricât ar fi fost de indiferent faţă de soarta lui, tot tresări surprins când paramedicul îi ridică mâna să-i ia pulsul. Jacheta lui arsese complet, ceasul dispăruse, iar când femeia se aplecă să-i atingă încheietura plină de băşici oribile, pielea se topi chiar sub degetele ei.

6.

Toporul se înfipse cu zgomot în geam, împrăştiind cioburile de sticlă prin toată casa. Fiindcă scara centrală era distrusă aproape în întregime, pompierul James Ward şi partenerul lui, Danny Brand, optaseră să intre pe la primul etaj. Se pregăteau să pătrundă printr-o fereastră de la dormitor, în vreme ce colegii lor pompau galoane de apă prin cealaltă. Nu dispuneau de timp mai deloc, focul mai avea puţin şi înghiţea tot şi, după asta, accesul în casă nu mai era sigur.

Îndepărtând sticla rămasă în canaturi, James păşi în casă. Imediat, scândurile carbonizate gemură sub picioarele lui, ameninţând să cedeze. Şovăi, agăţându-se de cadrul ferestrei ca să se sprijine, înainte de a alege altă rută pentru înaintare. De data asta, zgomotul se dovedi mai puţin ameninţător, aşa că se mişcă încet, dar ritmic, încercând de fiecare dată rezistenţa podelei. Danny mai aşteptă puţin şi abia apoi plecă după el. Aceasta era practica standard. Mai bine pierzi un om decât doi, în cazul în care podeaua cedează.

Căldura atinsese cote insuportabile, atacându-i nemilos costumul de protecţie. Şiroaiele de transpiraţie i se prelingeau în jos pe corp. Se simţea incomodat, angoasat, dar era calm, în acelaşi timp. Avea o treabă de făcut. Puţin probabil să găsească supravieţuitori, dar trebuiau să caute. Dacă existau, pesemne că urma să dea de ei pe jos, în zona dormitoarelor principale. James verifică dormitorul părinţilor, dar nici urmă de soţie sau de fetiţă, aşa că merse mai departe. Chiar atunci piciorul îi pătrunse prin podea. Din instinct, se apucă de o priză şi reuşi să se echilibreze, trăgându-se din gaura uriaşă care se deschisese în faţa lui. Putea să se uite acum direct spre zona parterului care devenise o masă de fum, de mobilă arsă şi de pereţi fragmentaţi. Trase adânc aer în piept şi sări în faţă unde ateriză la marginea palierului. Pentru o secundă, se clătină periculos, dar se redresă rapid şi îşi văzu de drum.

Intră într-o încăpere care părea a fi dormitorul copiilor. Literele lipite pe uşă, A-L-I-C-E, rămăseseră întregi, în mod bizar neafectate de focul care distrusese restul casei. James deschise uşa cu grijă ca să arunce o privire înăuntru. Un singur pat, câteva piese de mobilier, un ursuleţ de pluş pe jos, dar nici urmă de Karen sau Alice Simms. Primul gând a fost să intre în cameră ca s-o cerceteze în detaliu, dar ceva îl împiedică. Un sunet, un sunet prelung şi insistent, îi atrase atenţia. Venea dinspre baia localizată în apropiere. Nu era sigur, dar părea un fel de sâsâit. Dar nu sfârâitul mobilei care arde sau al unui foc care mocneşte. Era ceva diferit.

Se îndreptă spre sursa sunetului, pas cu pas. Danny venea în spatele lui, atent la pericole, aşa că James îi făcu semn că are de gând să verifice baia. Danny îşi lovi uşurel încheietura, semnalul lor obişnuit că trebuie să se retragă într-un minut sau două. Cu fiecare secundă, rezistenţa internă a casei se degrada. James dădu din cap. Ştia că timpul trece.

Păşi peste prag, deplasându-se mai mult prin atingere, şi văzu cu surprindere că duşul mergea. Nu-l mai miră deloc atunci cantitatea de fum. Vaporii de apă erau consumaţi de flăcările care ardeau violent în jur. Se aşeză în patru labe şi se târî cât putu de repede înainte, fiindcă un gând nebun îi venise brusc în minte.

Şi iată-le acolo, Karen Simms şi fiica ei de şase ani, prăbuşite pe cădiţa mică a duşului. Închiseseră uşa de sticlă ca să se apere de foc şi dăduseră drumul la apă ca să nu moară arse de vii. Totuşi, James nu-şi făcea speranţe prea mari. Probabil că muriseră deja din cauza intoxicaţiei cu fum. Amândouă păreau că stau cu faţa în jos, fapt care nu prevestea nimic bun.

Se săltă în genunchi, găsi închizătoarea uşii şi o deschise. O cantitate mică de apă se revărsă dinăuntru, dând naştere unui nou sfârâit specific aburului. Se apropie de cele două corpuri şi observă cu surprindere că femeia şi fata îşi ţineau gura lipite de scurgere. Înţelese într-o clipită că-şi trăgeau oxigenul de pe ţeava de scurgere.

O întoarse pe Karen şi se uită în ochii ei. Era inconştientă, dar în viaţă. Putea spera. Îi făcu semn lui Danny şi i-o aşeză în braţe pe femeia în stare comatoasă. Chiar atunci, fetiţa tresări. O mişcare aproape imperceptibilă, dar suficientă ca James să simtă un nou val de adrenalină. Poate exista o şansă ca amândouă să supravieţuiască.

Luă copila în braţe şi se întoarse să-şi urmeze colegul. Soarta încă nu-şi spusese ultimul cuvânt. Clădirea se prăbuşea în jurul lor şi greutatea suplimentară le compromitea serios şansele să iasă întregi din casă, dar trebuiau să încerce.

Era acum ori niciodată.

7.

— Cum se simte?

Charlie se răsuci pe călcâie şi zări silueta lui Steve în pragul uşii. Jessica, pe care Charlie încă o considera un bebeluş, deşi avea deja un an şi patru luni, suferea de o răceală nesuferită. Multele doze de Calpol şi Sudafed n-o prea ajutaseră, iar Jessica era complet nefericită din cauza sinusurilor blocate şi dureroase. La fel ca mai toţi copiii mici se asigura că părinţii ei ştiu că suferă, ţinând-o pe Charlie trează în miezul nopţii ca s-o îngrijească.

Charlie îşi lipi degetul de buze, făcându-i semn lui Steve să rămână nemişcat. Cele două ore de legănat în care rostise întruna cuvinte de alint dăduseră, *în sfârşit,* roade şi Jessica adormise. Charlie dădu să plece, dar se opri ca să-şi mai privească o dată fiica. Nu exista o imagine mai dragă ei decât a fetiţei culcuşite în pătuţ, înconjurată de jucării de pluş şi de păturica ei veche. De fiecare dată i se încălzea inima când o vedea aşa şi s-ar fi putut holba o veşnicie, dacă înţelepciunea n-ar fi izbândit, într-un târziu. Charlie ştia că mai bine iese din încăpere cât timp situaţia era încă sub control. Evită porţiunile din pardoseală care scârţâiau şi se deplasă în vârful picioarelor, închizând uşa cu grijă în urma ei.

— Vrei un pahar cu apă?

Steve ajunsese deja pe la jumătatea scării, îndreptându-se către bucătărie.

— Aş bea ceva cald, răspunse Charlie, coborând după el.

Era perfect trează acum şi, cu toate că se făcuse târziu, trebuia să se relaxeze puţin înainte de culcare. O uimea cât de stresantă putea deveni încercarea de a convinge un copil mic că e în interesul lui să doarmă.

În timp ce apa bolborosea în fierbător, Charlie aprinse televizorul. Imediat, canalul de ştiri se trezi la viaţă. Probabil că Steve se uitase ultimul, fiindcă pe ea o pasiona mai mult Sky Atlantic. Tocmai se pregătea să caute ceva rupt de realitate, când se opri brusc. Imaginile de pe ecran o surprinseră şi o alarmară. Era un reportaj live de la un magazin cu antichităţi de pe şoseaua Grosvenor, unde găseai tot felul de bibelouri şic la mâna a doua. Charlie cunoştea bine locul. În trecut, cumpărase şi ea câteva flecuşteţe bizare de acolo. Acum, magazinul ardea în flăcări, iar pompierii nu păreau să facă progrese importante cu stingerea incendiului. În dreapta ecranului, pe o bandă laterală, erau prezentate două imagini mici ale unor incidente asemănătoare. Un foc similar ca mărime şi intensitate cu cel de la magazin şi un incendiu urât al unei locuinţe. Toate, în Southampton.

Mobilul lui Charlie începu să sune, tare şi strident, făcând-o să tresară. Îi aruncă o privire lui Steve, care între timp venise lângă ea, luă telefonul şi răspunse.

— Bună, Charlie! Sergent Lucas la telefon.

— Salut, Sarah!

— Îmi pare rău că te sun la miezul nopţii, dar au nevoie de tine. Inspectoarea-detectiv Grace a chemat pe toată lumea. Avem trei incendii grave în oraş…

— Da, am văzut la televizor.

— Într-o jumătate de oră, da?

Câteva clipe mai târziu, Charlie se afla din nou în camera fiicei ei. Îmbrăcată frumos, cu părul strâns la spate, pentru o înfăţişare mai profesionistă, Charlie se aplecă, riscând să stârnească furia lui Steve când o sărută pe Jessica de la revedere. Ori de câte ori se ducea la serviciu, se simţea vinovată că-şi părăseşte copilul, că se bazează prea mult pe Steve cu treburile casnice şi sărutul părea să-i mai domolească regretele. Era greu şi, adesea, îi părea rău că părăseşte casă, dar nu avea încotro. Pentru mamele în câmpul muncii nu exista decât o singură regulă. Trebuiau să muncească din greu şi mai mult timp decât oricine altcineva ca să fie luate în serios. Nedrept, incorect, dar aşa funcţiona lumea. Îi sărută şi pe Steve, îşi luă la revedere, descuie uşa de la intrare şi păşi în noapte.

8.

Inspectorul-şef Jonathan Gardam stătea nemişcat, privind scena de la galeria de antichităţi Bertrand. Venise de curând în oraş – trecuseră doar câteva luni de la investirea sa ca şef al secţiei centrale Southampton – şi, dacă era să fie sincer, încă nu se obişnuise. Fusese ofiţer de poliţie în prima linie mult timp, inspector-şef în Londra, cu o activitate intensă şi vizibilă, chiar înainte de promovarea sa aici, şi detesta pierderea de vreme cu tot felul de şedinţe. Ştia că ele vin odată cu rangul, dar, în sinea lui, mustăcea de plăcere că a găsit o scuză să se afle din nou în toiul acţiunii.

Se îndreptă spre unul dintre detectivii săi, care dădea ordine în stânga şi în dreapta. Helen Grace avea o reputaţie extraordinară în ceea ce priveşte inteligenţa şi purtarea agresivă, elemente cruciale într-un caz care părea deja că se va transforma într-o anchetă uriaşă. Când se apropie de ea, Helen se întoarse şi porni spre el.

— Avem decedaţi? întrebă Gardam.

— Încă nu. Dar avem patru răniţi la incendiul din Millbrook, dintre care trei în stare foarte gravă. Aici nu a fost nimeni şi nici la şantier, aşa că, dacă pompierii nu apar cu surprize neplăcute, ar trebui să fim OK din punctul acesta de vedere.

— Suntem siguri că a fost cu premeditare?

— Aşa se pare.

— Vreo idee de ce au vizat locurile astea?

— Îi căutăm pe proprietari şi vom discuta şi cu familia din Millbrook cu prima ocazie, dar nu avem nimic evident deocamdată. Două spaţii comerciale, o locuinţă, în părţi diferite ale oraşului… Nici măcar nu suntem încă siguri că incendiile au fost puse de aceeaşi persoană, mai ales că au izbucnit cam pe la aceeaşi oră. Aţi mai avut de-a face cu aşa ceva înainte, domnule?

— Nu cu ceva de o asemenea anvergură, replică Gardam precaut. Chestia asta îmi miroase a… organizare.

Helen dădu din cap, fiindcă şi ea încercase acelaşi sentiment tulburător de când ajunsese la magazinul de antichităţi. Nu se raportase niciun incident înainte de incendiu, nu aveau niciun martor care să fi observat vreo activitate neobişnuită. Pur şi simplu, locul fusese cuprins de flăcări.

— La Travell's Timber a fost primul incendiu?

Helen dădu din cap şi continuă.

— Primele apeluri la 999 au venit la ora 23:15. Locul acesta a fost următorul. Apelurile au venit în jur de 23:25. Casa din Millbrook, 15 minute mai târziu.

— Dacă focul a fost pus de aceeaşi persoană, avem de-a face cu o succesiune interesantă de atacuri, interveni Gardam. Primele două locuri sunt mari, impresionante, iar al treilea, mai mic, domestic şi, totuşi, potenţial vorbind, cu mai multe victime. Cine a pus focul probabil ştia că vor fi oameni care dorm în casă…

— Asta sugerează că ei erau, de fapt, ţintele reale, îl întrerupse Helen. Dacă-i pe-aşa, ce modalitate mai bună să pui presiune pe pompieri decât să creezi două incendii uriaşe în părţi diferite ale oraşului? Am mai văzut asemenea scheme bine puse la punct în State. Nu există niciun motiv să fie altfel aici…

Chiar când rosti aceste cuvinte, Helen simţi cum mintea începe să-i lucreze. Avea sens şi ar fi o metodă bună pentru deghizarea intenţiei de omor. Mai erau atâtea de aflat despre noaptea asta, atâtea dovezi de verificat şi de cernut, atâtea întrebări de pus, dar instinctul îi spunea că nu se confruntau cu o crimă oarecare. În cele 16 luni de la moartea lui Ben Fraser, viaţa ei cursese cât se poate de obişnuit. Dar totul se terminase acum.

Încă o dată fusese absorbită de coşmarul altei persoane.

9.

Uşile se deschiseră larg şi paramedicii trecură în goană printre ele, împingând trei tărgi pe role spre centrul spitalului South Hants. Ambulanţele care transportaseră familia rănită în incendiul de la casa Millbrook îşi anunţaseră din timp prin staţie sosirea şi medicii de la Urgenţe le aşteptau.

În faţa acestei cozi care se mişca ameţitor de iute se găsea Karen Simms, care făcuse stop cardiac. Creierul şi sângele ei fuseseră lipsite de oxigen o perioadă lungă de timp şi corpul ei reacţiona acum. Paramedicii încercaseră s-o resusciteze în maşină, dar fără rezultate, aşa că medicii o duceau acum spre Cardiologie. Viaţa ei atârna de un fir de păr şi fiecare secundă era vitală.

După ea, venea Alice, fiica sa. La fel ca mama, suferise arsuri de gradul doi şi trei şi avea dureri îngrozitoare, dar cel puţin era conştientă. Inima ei mai tânără părea mai capabilă să reziste presiunii la care fusese supus corpul prin inhalarea masivă de fum. Rapoartele de la locul faptei sugerau că în casă nu existau vapori toxici, aşa că, dacă supravieţuia încă două-trei zile, fetiţa avea şanse rezonabile. Targa cu mama ei viră spre stânga, în vreme ce copila intră direct în lift. Secţia de arşi se găsea la etajul al treilea, unde medicii erau pregătiţi s-o primească.

În urma lor, venea Luke, care avea doar câteva arsuri, dar care-şi rupsese ambele picioare şi se alesese cu răni importante în zona toracelui şi a feţei, din pricina căzăturii. Urma să fie dus direct la Radiologie şi apoi în sala de operaţii. Dacă avea hemoragie internă gravă sau traumatisme severe la cap, şansele lui se reduceau la minimum. Dar, dacă nu avea decât nişte oase rupte, se va face bine. Dintre cei trei, el fusese cel mai puţin afectat de incendiu.

Coloana se încheia cu Thomas Simms, care mergea sprijinit de personalul medical. Privi cum soţia, fiica şi fiul său dispar în trei direcţii diferite ale spitalului. Rămase paralizat, parcă suspendat în timp, confruntându-se brusc cu o alegere imposibilă. Gândurile i se învârtejeau în cap, chinuit de această dilemă îngrozitoare, dar picioarele nu i se mişcau. Nu putea alege corect.

Şi, în acel moment, Thomas înţelese că viaţa i se schimbase iremediabil. Nimic nu va mai fi la fel, iar în viitor va avea parte de multă durere şi tristeţe. Nu-şi putea închipui cum vor trece prin toate astea sau ce era mai bine de făcut. Se simţea pierdut. Ca o durere de cap persistentă şi enervantă, spaima că nu-şi va mai vedea *familia* nu-i dădea pace.

10.

Casa impunătoare în stil victorian ajunsese acum o ruină. Ferestrele explodaseră, pete de funingine acopereau cărămizile şi locul arăta lipsit de viaţă, pustiit şi jalnic. Căminul unei familii devenise ţinta unei curiozităţi morbide şi zeci de vecini, de binevoitori şi de jurnalişti îşi făcuseră apariţia să se delecteze cu nenorocirea altuia. Helen Grace se căznea să scape de gândul că aici o familie întreagă se dusese seara la culcare fericită şi relaxată şi se trezise în mijlocul unui *infern.*

Pompierii delimitaseră locul incendiului şi un ofiţer de investigaţii era deja pe drum. Casa continua să fie periculoasă, aşa că Helen trebui să se mulţumească doar cu un tur al perimetrului clădirii, însoţită de sergentul Sanderson. Predecesorul acesteia, detectivul Lloyd Fortune, se mutase cu câteva luni înainte, oferindu-i lui Helen ocazia de a o promova pe talentata şi loiala ei Sanderson, care îi devenise acum adjunct. Helen se bucura de prezenţa ei.

— Căutăm semnele unui intrus. Orice lucru neobişnuit sau suspect care să ne explice ce s-a întâmplat aici.

Cele două femei mergeau tăcute, iar casa eviscerată arunca o umbră lungă asupra lor, influenţându-le starea de spirit. Pământul îngheţase, aşa că nu prea aveau şanse să găsească urme de paşi sau alte dovezi folositoare. Iar dacă o persoană din afara familiei *fusese* responsabilă de incendiu, aceasta se dovedise extrem de grijulie. Nu se vedea niciun fel de material sau ceva similar care să le dea vreo idee despre cum a izbucnit focul.

Însă locul le *nedumerea* cumva. În grădina din spate se putea pătrunde printr-un pasaj adiacent a cărui poartă era descuiată. Cineva *ar fi putut* intra de pe stradă fără să fie văzut. În plus, geamul uşii din spate fusese spart. Nu crăpase şi nici nu explodase precum celelalte ferestre, pesemne şi pentru că stricăciunile erau aici mai puţin grave. Nu, geamul arăta de parcă ar fi fost spart dinadins. Şi mai semnificativ, cioburile de sticlă zăceau împrăştiate *în interiorul* casei, sugerând că persoana responsabilă a lovit din afară. Gaura provocată era suficient de mare ca să vâri mâna şi să răsuceşti cheia pe partea cealaltă. După ce îşi trase o pereche de mănuşi din latex, Helen testă uşa şi nu se miră când o găsi descuiată.

— Îi chem imediat pe cei de la Serviciul de Expertiză Criminalistică, se oferi iute Sanderson, ghicindu-i gândurile lui Helen şi scoţând staţia din buzunarul jachetei.

În timp ce Sanderson discuta cu colegii ei, Helen se întoarse în faţa casei. Mulţimea crescuse considerabil. În ciuda orei târzii, câteva sute de oameni se

strânseseră să caşte gura. Helen îi făcu semn sergentului Edwards, care veni în grabă spre ea.

— Adună câţiva ofiţeri îmbrăcaţi în civil şi ocoliţi mulţimea de vreo două ori. Folosiţi-vă aparatele foto şi faceţi câte poze puteţi. Ne interesează orice fel de activitate dubioasă, orice persoană care înregistrează cu camere video sau cu telefonul. Vreau să ştiu dacă vedeţi pe cineva care se masturbează…

— Poftim?

— Oricine se masturbează sau îşi arată altcumva interesul faţă de incendiu. Ai înţeles?

Edwards se grăbi să-şi găsească colegii. Helen o privi cum pleacă şi se amuză o clipă pe seama stânjenelii femeii. Dar cererea ei era una serioasă. Incendierea premeditată reprezenta o infracţiune rară în cazul căreia, de multe ori, făptaşul se întorcea la faţa locului ca să se bucure de isprava lui. Helen se întrebă dacă persoana responsabilă pentru o asemenea infracţiune se uita la ea chiar acum.

Un zgomot o făcu să se răsucească. Se apropia Sanderson, epuizată şi cu o expresie sumbră pe chip.

— Am primit un telefon de la spitalul South Hants, rosti ea repezit. Karen Simms a murit cu puţin înainte de două dimineaţa. Stop cardiac şi insuficienţă organică multiplă.

— E cineva acolo?

— Agenta Brooks.

— Ia legătura cu ea. Spune-i să stea pe lângă Thomas Simms şi să-i ofere tot sprijinul posibil.

Sanderson grăbi pasul şi-şi scoase mobilul din buzunar. Nu mai aveau de-a face cu un simplu incendiu premeditat.

Acum investigau o crimă.

11.

Spitalul era ca un labirint şi, cu fiecare cotitură greşită, angoasa lui Charlie sporea. Ura spitalele. Mirosul lor declanşa o melancolie adâncă în ea, o consecinţă a săptămânilor pe care le petrecuse chiar aici, după ce fusese răpită cu trei ani în urmă. Ar fi trebuit să cunoască toate cotloanele deja, dar fiecare coridor i se părea la fel.

Trecuse pe la incendiul de la Travell's Timber mai întâi, dar se dovedise o pierdere de vreme. Nu existaseră martori care să fi observat cum a izbucnit

focul, camerele CCTV[2] fuseseră dezactivate cu mult timp în urmă şi era mult prea devreme pentru concluziile celor de criminalistică. Cercetarea dovezilor secundare se dovedise neproductivă, aşa că porni spre spital ca să verifice familia Simms.

Când intră în Secţia de arşi, Charlie încetini pasul. Ştia că doamna Simms murise pe masa de operaţie şi că Alice, fetiţa de şase ani, se lupta să trăiască. Un astfel de eveniment i-ar fi provocat altă dată o reacţie emoţională puternică, dar acum Charlie se simţea şi *mai* afectată. De la naşterea Jessicăi, nu mai era în stare să citească articole sau să se uite la reportaje despre copii în suferinţă. Poliţiştii trebuie să fie de piatră şi să aibă puterea de a-şi controla emoţiile, dar, dacă era să recunoască sincer, Charlie nu mai avea încredere că-şi poate păstra cumpătul. Era o reacţie instinctivă şi copleşitoare.

Oprindu-se chiar la intrare în secţie, Charlie se mustră în sinea ei. Cum îndrăznea să fie preocupată de sentimentele sale, când familia asta trecea prin iad? Avea obligaţia să-i ajute, nu să-şi facă griji pentru propria persoană.

— Vino-ţi în fire, fato, murmură ea înainte de a deschide uşile şi de a păşi înăuntru.

— Sunt detectiv Charlie Brooks. Îmi pare rău pentru pierderea suferită.

Charlie întinse mâna spre Thomas Simms, conştientă de absurditatea şi inutilitatea gestului.

Bărbatul îşi ridică privirea, îi strânse mâna şi se uită din nou la Alice, care zăcea izolată, în spatele geamurilor. Avea corpul înfăşurat în bandaje chirurgicale şi masca de oxigen îi acoperea nasul şi gura.

— Nu-mi vine să cred că e Alice, rosti Thomas brusc.

Cu siguranţă nu semăna cu ea. Fotografiile care apăruseră deja pe canalele de ştiri şi pe platformele de social media prezentau o fetiţă vioaie, căreia îi plăceau dansul şi sportul. Silueta bandajată ca o mumie din faţa lor nu avea nicio legătură cu spiritul ei tânăr şi energic.

— Cum se simte?

Thomas ridică din umeri.

— Rezistă. E o luptătoare.

Rosti cuvintele zâmbind, dar ochii i se umplură de lacrimi, copleşit de pustiul pe care i-l adusese această noapte şocantă.

— Am auzit veşti încurajatoare despre Luke. Doctorii au spus că va ieşi curând din sala de operaţii. E un băiat curajos, adăugă Charlie.

Thomas dădu din cap, dar zâmbetul îi pieri de pe chip, când preţul incendiului îl izbi din nou. Se lăsă o tăcere lungă şi Charlie tocmai se pregătea să-i ofere o cană cu ceai, când el rosti brusc:

---

[2] Closed-circuit television – camere de supraveghere aflate în diferite locuri publice (*N.t.*).

— Ce-o să le spun acum? Despre mama lor?

Părea complet distrus când se întoarse spre Charlie. Ea se aşeză iute lângă el, înconjurându-i umerii cu braţul. Voia să-l liniştească, să-l mângâie, dar consolarea nu era uşor de oferit.

— Adevărul. Asta e tot ce puteţi face. Trebuie să le spuneţi adevărul.

— De asta mi-e frică, replică el întunecat la faţă, răsucindu-se să-şi privească fiica.

Charlie îşi retrase braţul de pe umărul lui şi se gândi la ce ar putea spune mai departe. Mai nimic, ca să fie sinceră. Îl va ajuta cât de mult posibil, va încerca să uşureze duritatea loviturii primite de Luke şi de Alice. Dar cum poţi îmbrăca aşa ceva în cuvinte blânde? Nu există nicio cale uşoară de a-i spune unui copil că mama lui e moartă.

12.

Era patru dimineaţa când Helen a ajuns acasă. Hainele ei duhneau a fum şi pe faţă avea un strat fin de cenuşă. Nu se mai simţise niciodată atât de epuizată în prima zi a unei investigaţii. Gândul că o familie trecuse printr-o asemenea grozăvie şi că răufăcătorul nici măcar *nu asistase* la suferinţa lor o tulbura teribil. Era o crimă premeditată atât de crudă şi sugera un nivel al furiei şi al ferocităţii pe care cu greu îl puteai tolera. Cine ar putea înfăptui un asemenea lucru? Şi de ce?

Se dezbrăcă şi intră grăbită în duş. Mai mult decât orice altceva, îşi dorea să se spele, să înlăture toate urmele unei nopţi stresante de lucru. Apa îi şiroia pe corp. Îşi spălă părul lung nu o dată, ci de trei ori, dar oricât de revigorant ar fi fost duşul, tot nu scăpă de senzaţia de anxietate şi de oboseala care o cuprinseseră.

Mai târziu, înfăşurată într-un prosop gros, Helen studie Southamptonul de la fereastra mare a dormitorului. Se crăpa de ziuă, iar lumina avea să aducă amintirea vie şi dureroasă a dezastrului din noaptea trecută. Aşteptând să răsară soarele, Helen se simţi izolată. În trecut, când sentimentele întunecate începeau s-o asalteze, l-ar fi căutat pe dominatorul ei, pe Jake, dar nu mai putea face asta acum. Începuse să aibă sentimente faţă de ea, aşa că se văzuse nevoită să rupă legătura înainte ca lucrurile să se complice prea mult. Nu avea nicio rudă apropiată cu care să vorbească, iar pe Charlie nu putea s-o deranjeze – avea şi-aşa destule pe cap. Asta o făcea pe Helen vulnerabilă.

După ce ruptura relaţiei ei cu Jake devenise limpede, Helen luase în calcul un alt dominator. Întotdeauna îşi domolise şi îşi controlase emoţiile prin

durere. Cicatricele care îi decorau spatele şi braţele erau dovada acestui lucru. Ducea dorul sesiunilor cu Jake. Nimeni nu se dovedise mai bun în alungarea gândurilor negre decât el. Helen mersese chiar mai departe şi-l sunase pe unul dintre rivalii lui, un dominator a cărui poreclă absurdă era Max Paine[3], dar închisese telefonul înainte ca el să răspundă. Brusc, se îndoise că ar fi o idee bună să reia tot procesul acesta cu un străin. Cu Jake putea fi ea însăşi, dezgolită şi fără zorzoane. Probabil că avea să dureze prea mult până-şi va putea expune vulnerabilitatea în faţa altei persoane.

Privi în noapte, întrebându-se ce va mai aduce viitorul pentru oraş, pentru locuitorii lui, pentru ea însăşi. Gândurile negre i se revărsau în minte unul după altul. Aşa cum stătea acolo, încadrată de fereastra mare şi înconjurată de întuneric, Helen era imaginea singurătăţii mute.

Mai rămase nemişcată câteva minute, apoi, înfuriată că-şi plângea de milă, se desprinse de pervaz şi se apropie de şifonier, de unde scoase haine curate. În ciuda orei târzii, hotărâse deja să se întoarcă la birou să verifice ultimele informaţii.

În noaptea asta nu va mai dormi.

13.

Postare pe blog de firstpersonsingular.
Miercuri, 9 decembrie, ora 7:00.

Iarna e naşpa, nu?
Ce-ar mai fi de spus?
OK, ar mai fi. Daţi-mi voie să încerc să vă explic.
Toată lumea se plânge. Imediat după ce apar în magazine decoraţiunile, încep văicărelile: că e frig, că e ziua scurtă, că e zăpadă, despre relaţii, despre cum toată lumea urăşte nenorocitul ăsta de Crăciun. Toţi mint. Le place la nebunie.
Altfel n-ar avea despre ce să vorbească şi nici ce să facă. E doar un act, pe cât de previzibil, pe atât de fals. Habar n-au ce înseamnă iarna cu adevărat. Pentru oameni ca mine.
Imaginaţi-vă că staţi pe o plajă şi priviţi un nor negru şi uriaş venind spre voi. Este cel mai negru nor pe care l-aţi văzut vreodată. E enorm. Şi se îndreptă spre voi. Nu se grăbeşte, vrea să

[3] Joc de cuvinte intraductibil. Max Pain – durere maximă. (*N.t.*).

ştiţi că se apropie, să-i anticipaţi grozăvia. Iar el se mişcă. Centimetru cu centimetru, kilometru cu kilometru. Vine după voi! Vedeţi cum soarele dispare când furtuna îl acoperă. Curând după aceea, simţiţi primele picături de ploaie şi cum vântul care se înteţeşte vă biciuie feţele întruna. Acum vă este frig, chiar foarte frig. Pare că… pare că toate lucrurile bune, calde şi frumoase din lume s-au pierdut pentru totdeauna. Norul se mută deasupra voastră, vă înconjoară, vă jefuieşte. Nu mai aveţi nicio scăpare acum. Chiar dacă aţi vrea să fugiţi, nu aţi şti în ce direcţie să mergeţi. Sunteţi lipsiţi de orice putere. Incapabili să vă mişcaţi. Aşa că rămâneţi pe loc. Nu faceţi nimic. Nu mai speraţi la nimic.

Se agaţă de voi acum, ucigând lumina, speranţa, căldura. Zi după zi. Dar nu vă obişnuiţi niciodată. Zi şi noapte. E greu să le mai deosebeşti. Viaţa pare să se întindă în faţa voastră – nesfârşită şi lipsită de sens. Vreţi să vă sinucideţi, dar nu reuşiţi să strângeţi energia necesară. Sunteţi pierduţi pe vecie, rătăcind de colo până colo, dar ajungând mereu în acelaşi loc. Şi nu mai e nimeni cu voi aici, nimeni care să vă conducă spre un loc sigur. Sunteţi singuri. PIERDUŢI.

ASTA înseamnă iarnă pentru mine.

Dar iarna de acum e diferită. Mult mai rea şi mult mai bună. Acum controlez situaţia, iar îngerii sunt de partea mea. Am văzut ce au spus oamenii în online despre incendiul de la Millbrook. Au spus că a fost hidos, urât, o grozăvie. Dar nu şi pentru mine. Mie mi s-a părut frumos.

14.

— A venit toată lumea, aşa că putem începe.

Era abia opt dimineaţă, dar sala de şedinţe se umpluse deja ochi. Fotografiile de la locurile celor trei incendii acopereau pereţii, iar ofiţerii de date înregistraseră şi etichetaseră multe ore de bandă filmată – atât de agenţi de poliţie, cât şi de amatori – din noaptea incidentelor. Aproape toţi cei prezenţi dormiseră pe sponci, dar se prezentaseră punctuali la datorie, aşa cum ceruse Helen.

— Încă nu am rezultatele experţilor criminalişti, continuă Helen, dar considerăm cele trei incendii ca fiind deliberate. La parterul casei Simms şi la depozitul de lemne s-a constatat un miros puternic de parafină. Atât Thomas

Simms, cât şi Dominic Travell au confirmat că nu deţineau parafină. Presupunând că acelaşi lucru e valabil şi pentru galeria Bertrand, atunci putem sugera că toate incendiile au fost premeditate şi declanşate de o persoană sau de mai multe persoane necunoscute. Camerele CCTV erau dezactivate la Travell's, Bertrand nu avea aşa ceva şi, desigur, nu am găsit nimic asemănător în perimetrul casei din Millbrook. Camerele video stradale vor fi şi ele verificate să vedem dacă au surprins ceva, dar e foarte posibil să fi fost ocupate la momentul respectiv. Era ora la care lumea pleacă din cârciumi. Focurile au fost extrem de agresive şi extinse, aşadar e foarte posibil ca urmele criminalului, ADN-ul, firele de păr, fibrele să fi fost distruse. În plus, pământul îngheţase şi se întărise, aşa că n-am putut identifica urme clare de cauciucuri sau de încălţăminte. Asta înseamnă… că va trebui să ne bizuim pe o muncă detectivistică de stil vechi. Voi aduce cât de mulţi agenţi de poliţie voi putea, fiindcă va trebui să batem pe la uşi, să aflăm dacă a observat cineva vreo activitate suspectă. Detectiv Edwards, vrei să coordonezi asta pentru mine?

— Da, doamnă.

— Orice descoperiţi va trebui raportat imediat. Cineva a stârnit trei incendii majore azi-noapte şi a scăpat bine mersi. Poate că sunt şocaţi de moartea lui Karen Simms sau poate se simt puternici şi entuziasmaţi. Vreau să ştie, oricine or fi ei, că trecem oraşul prin ciur şi prin dârmon în căutarea lor. Faceţi-vă remarcaţi, observaţi, faceţi mult zgomot.

— Ne vom strădui.

— Detectiv Lucas, aş vrea să te ocupi de verificările în PNC[4]. Vezi dacă vreunul dintre incendiatorii locali s-a activat recent.

— Sigur.

Helen puse dosarul pe birou şi se adresă întregii echipe:

— Incendiu cu premeditare. Care sunt motivele posibile? întrebă ea.

— Să acopere o crimă? sugeră Charlie.

— Bun. Altceva?

— Crimă legată de proprietăţi. Ca să încaseze asigurarea, adăugă detectivul Edwards.

— Ce-ar mai fi?

— Răzbunare. Pe un fost partener sau pe o soţie necredincioasă.

— Pentru senzaţiile tari aduse de foc? interveni Sanderson.

— Focul oferă anumitor oameni o descărcare sexuală, sentimentul că deţin controlul. Trebuie să punem şi piromania pe listă, adăugă Helen.

[4] PNC – Police National Computer – bază de date a poliţiei în Marea Britanie. (*N.t.*).

— Dar dacă e ceva legat de oraş în sine? Cineva care se simte dezamăgit? De oameni sau de loc?

Helen dădu din cap, dar, înainte să răspundă, detectivul McAndrew se băgă şi el în vorbă.

— Ar putea fi un motiv financiar? Au fost lovite două afaceri. În plus, Thomas Simms conduce o afacere de import-export. Să fie vreo legătură între ele?

— Nu e exclus şi, în absenţa oricărei dovezi solide care să ne ghideze spre motivele criminalului, va trebui să ne concentrăm atenţia asupra victimelor, răspunse Helen. De ce ar vrea cineva să le atace? Ce legătură există între cele trei atacuri? Excludem elementul geografic, aşa că altul trebuie să fie motivul pentru care au fost alese. Verificaţi victimele, partenerii de viaţă, rudele, colegii, amanţii. Verificaţi-le afacerile, conturile bancare, succesele şi eşecurile. McAndrew, vreau să coordonezi tu asta. Acordă o atenţie specială familiei Simms. Tot ce se poate ca ei să fie ţintele principale ale incendiilor de azi-noapte.

Helen se opri o clipă, înainte să încheie:

— Căutaţi şi în gaură de şarpe. Există un motiv pentru care aceste trei locuri au fost alese. E treaba voastră să-l descoperiţi.

15.

Casa distrusă a familiei Simms arăta şi mai sinistru la lumina zilei. Părea scobită, ca un craniu fără globi oculari, piele şi carne. Deborah Parks, cel mai experimentat ofiţer de investigaţii de la Departamentul de Urgenţe şi Incendii din Hampshire, lucra deja din greu când sosi Helen. Helen îşi mai intersectase paşii cu Deborah şi înainte şi o ştia drept un anchetator hotărât şi incisiv. Spera ca Deborah să le poată oferi ceva, orice, cu care să înainteze într-un caz lipsit aproape de orice pistă.

Deborah era o brunetă atrăgătoare şi inteligentă, dar împachetată în costumul steril, cu ochelari de protecţie şi mască, arăta ca un robot ce se deplasează greoi prin moloz, examinând minuţios cenuşa în căutarea dovezilor. Trăgându-şi costumul pe ea, Helen se apropie şi parcurseră locul incendiului împreună, începând de la uşa din spate.

— Sunt de acord că răufăcătorul nostru a intrat pe uşa de aici, începu Deborah în stilul ei abrupt şi eficient. Stricăciunile aduse geamului au fost cauzate de un obiect sau de o lovitură de pumn, nu de foc. A găsit Meredith ceva folositor pe exteriorul uşii?

— Încă nu. Speram să dăm de vreo amprentă sau ceva, dar…

— Mai am puţin şi termin, aşa că m-aş bucura să-şi încerce norocul şi înăuntru. E perfect sigur acum, că stâlpii de protecţie au fost ridicaţi.

— O să-i spun.

— Am bănuiala, continuă Deborah, că piromanul nostru a luat-o înspre scări imediat ce a intrat.

Ajunseseră la scara distrusă şi Deborah făcu un semn spre ceea ce odată fusese un mic dulap sub trepte. Helen se aplecă şi, imediat, o izbi un miros puternic de parafină.

— Aici a început focul, chiar sub scara principală. Nu mai există urme de parafină în casă şi priveşte acolo…

Helen urmări cu privirea arătătorul lui Deborah şi dădu cu ochii de o cutie mică, neagră şi mototolită, care zăcea în mijlocul stratului de cenuşă de pe podea.

— E un pachet de ţigări carbonizat. A fost folosit pentru aprinderea focului, care s-a răspândit în sus, aşa cum face mereu focul. Deşi pachetul de ţigări a ars, nu a fost distrus.

— De ce să foloseşti un pachet de ţigări să aprinzi un foc, de ce nu un chibrit sau o brichetă? se miră Helen.

— Uită-te mai bine.

Helen ascultă ordinul, iar Deborah continuă:

— Pachetul de ţigări a fost înfăşurat în ceva care s-a topit din pricina căldurii şi s-a contopit definitiv cu el. Înclin să cred că a fost vorba de un elastic de cauciuc. E un truc ştiut de incendiatori. Pui jos acceleratorul de ardere. Apoi scoţi o ţigară, o ataşezi de pachet cu un elastic şi nu uiţi să adaugi şi câteva beţe de chibrit ca să fii sigur. Pui pachetul deasupra acceleratorului de ardere, apoi aprinzi ţigara. Aceasta arde până când atinge chibriturile şi apare flacăra…

— Care aprinde acceleratorul.

— Exact.

— Cât timp îi ia unei ţigări să ardă ca să ajungă la chibrit?

— Zece, cincisprezece minute.

— Dându-i incendiatorului nostru suficient timp să-şi ia tălpăşiţa înainte ca focul să se aprindă.

Deborah Parks dădu din cap. Helen analiză noile detalii, uimită de grijă şi de inteligenţa criminalului, în timp ce Deborah continuă:

— În dulap se găseau câteva cutii de carton, vreo două mături şi alte obiecte de genul ăsta. Destul combustibil ca să ajute la răspândirea focului. Dacă uşa dulapului a fost închisă, temperatura s-a ridicat rapid. Gazele fierbinţi s-au strâns deasupra flăcărilor şi, când temperatura din dulap a atins

un anumit nivel, s-au aprins inclusiv ele, producând o flacără mai mare. Scările de deasupra sunt din lemn vechi de peste 150 de ani…

— Probabil că s-au aprins ca lumânările. Şi fiindcă scara era deja în flăcări atunci când cineva a simţit fumul, şansele de scăpare au fost minime.

Helen devenea tot mai tulburată, pe măsură ce afla mai multe detalii. Fusese o tentativă de omor asupra familiei Simms bine calculată.

— Ai vreo îndoială? se interesă Helen, mai degrabă sperând decât aşteptând un răspuns pozitiv.

— Nu. Nu sunt prize electrice sub scară şi avem dovada clară a parafinei vărsate pe podea. Nu a fost nici accident, nici act de vandalism, a fost crimă.

Helen rumegă puţin informaţiile, apoi o întrebă:

— O asemenea tentativă de omor calculată ce îţi sugerează? Din experienţa ta?

— Dacă voia să arate ca un accident, ar fi putut aprinde focul lângă priză sau în bucătărie, unde sunt o mulţime de aparate electrice ce pot cauza un incendiu. Piromanul tău nu e interesat de asta. Lui sau ei nu-i pasă că oamenii ştiu că a fost un incendiu intenţionat. Probabil chiar vrea ca oamenii să ştie.

— E un gest de ură? Vreo răzbunare?

— Tot ce se poate. Dacă mi-ar plăcea pariurile, aş miza pe faptul că incendiatorul îi cunoştea. O persoană cu care s-au certat la cuţite sau pe care au rănit-o cumva.

Deborah Parks se opri înainte de a-şi termina gândul.

— A fost ceva personal.

16.

Luke Simmons arăta jalnic din toate punctele de vedere. Îşi luase o expresie curajoasă de dragul tatălui său, răspunzând politicos şi răbdător la întrebările lui Charlie, dar ochii îl dădeau de gol. Aşa cum stătea pe patul de spital, cu picioarele suspendate, părea că se holbează la un punct oarecare de pe perete, ferindu-se s-o privească direct pe Charlie. Lăsa impresia că încă se chinuie să înţeleagă ce s-a întâmplat.

Potrivit părerii generale, Luke era un puşti inteligent, cu un viitor promiţător. Era elev la şcoala gimnazială St. Michael, o prestigioasă instituţie de învăţământ particulară. Avea numai note mari la materiile principale, matematică, biologie şi educaţie fizică, dar el visa să joace fotbal. Se antrena de cinci ori pe săptămână şi era unul dintre jucătorii-cheie ai echipei semiprofesioniste. Fusese abordat de două ori de cei de la The Saints şi, la fel

ca mulţi alţi băieţi de prin partea locului, nutrea speranţa de a juca pentru clubul oraşului natal. Dar asta aproape că devenise ceva imposibil acum.

Luke suferise fracturi multiple la ambele picioare. Le avea în ghips şi ridicate pe suporturi, împiedicându-l să se ridice în capul oaselor. Umărul dislocat înrăutăţea lucrurile. Luke zăcea întins pe spate ore în şir, letargic şi înfrânt. Avea la îndemână un radio digital şi un pachet de Percy Pig, bomboanele lui preferate, care să-l mai înveselească, dar amândouă rămăseseră neatinse. Băiatul se gândea numai la mama lui, la sora lui şi la propriul trup frânt. Instinctul îi spunea lui Charlie să se-ntindă spre el şi să-l aline. Nu suporta ideea că speranţele şi visurile lui fuseseră distruse atât de brutal. Însă nu erau nici locul, nici prioritatea ei acum. Se afla aici ca să-şi facă meseria.

— Îmi pare rău că trebuie să te întreb, Luke, când ai atâtea pe cap, dar crezi că există cineva care ar fi voit să-ţi facă rău ţie sau familiei tale?

Luke îi aruncă o privire goală. Pentru o clipă, Charlie crezu că el nu auzise întrebarea, dar apoi ceva în expresia lui se schimbă. Peste trăsăturile lui trecu brusc un val de derută şi uluire.

— Nu, desigur că nu.

— Te-ai certat cu cineva? Ai văzut pe cineva ameninţându-le pe mama sau pe sora ta? Îţi aminteşti vreun amănunt care te-a îngrijorat sau te-a făcut bănuitor?

— Nu. Mie nu-mi place să mă iau la bătaie. Şi chiar dacă s-ar întâmpla, nimeni n-ar face aşa ceva.

Era un punct de vedere corect şi protestele băiatului păreau sincere, aşa că Charlie îi mai puse vreo două întrebări, apoi trecu la un alt subiect. Tatăl lui Luke, Thomas, fusese prezent tot timpul, ţinându-şi fiul sub o atentă observaţie. Îşi împărţea timpul între rezerva lui Luke şi Secţia de arşi, unde fiica lui, Alice, se încăpăţâna să lupte cu rănile ei grave. Părea că nu mai rămăsese niciun pic de timp pentru somn în acest program de coşmar şi Charlie se hotărâse să adreseze numai întrebări preliminare concrete, date fiind epuizarea şi disperarea lui Thomas Simms.

— Aşadar, eraţi în drum spre casă noaptea trecută, domnule Simms?

— Da.

— E normal să ajungeţi la miezul nopţii?

— Nu ar trebui, dar asta e situaţia, răspunse el iute. Import haine şi le vând. Modele pentru adolescenţi aduse din China, Hong Kong, Asia. Adaosul comercial a fost dintotdeauna mic, dar de când cu criza economică…

Charlie dădu din cap, dar nu spuse nimic. Ridurile adânci de pe chipul lui Thomas Simms povesteau de la sine despre dificultăţile întâmpinate.

— A trebuit să concediez mulţi angajaţi, aşa că stau la serviciu până noaptea târziu. Nu plănuisem să împachetez şi să despachetez haine, dar am investit prea mult în afacere ca s-o las la voia întâmplării.

— Şi nu aveaţi nici cea mai mică idee că existau probleme noaptea trecută?

— Nu. A fost o zi ca oricare alta. Vorbisem cu Karen mai devreme şi totul era OK. Tocmai se pregătea să-i facă baie lui Alice când am vorbit cu ea… şi era fericită.

Thomas Simms începu să plângă, ţinându-şi faţa în mâini, de parcă suferinţa îl copleşise încă o dată. Charlie se răsuci şi văzu că şi Luke plângea. Lacrimile îi alunecau pe obrajii livizi şi juliţi. Charlie simţi un nod în gât şi îşi pironi privirea în podea, hotărâtă să nu se lase învinsă de lacrimile care-i umpluseră ochii. După un moment, suspinele lui Thomas se mai domoliră şi Charlie îşi ridică privirea, fiindcă nu voia să-şi arate slăbiciunea. Se bucură că vocea nu o trădă când îşi reluă seria întrebărilor:

— Şi Karen nu a mărturisit nimănui că ar fi avut vreo grijă?

— Nu.

— Alice părea şi ea OK? Nu o preocupa nimic?

— Nimic.

Thomas îşi mai revenise şi prinsese parcă puţină energie.

— Şi dumneavoastră? Vă puteţi gândi la cineva care ar fi voit să vă facă aşa ceva dumneavoastră şi familiei?

Pentru prima dată, Thomas se opri, înainte de a răspunde.

— Nu. Habar n-am cine ar fi dorit să ne facă asta.

Charlie dădu din cap şi trecu mai departe. Dar observase clipa de ezitare în care bărbatul parcă ar fi voit să spună ceva. Se răzgândise imediat şi asta o puse pe gânduri. Ce intenţionase să zică? Ce ştia? Şi, cel mai important, de ce o mințea?

17.

Un jurnalist cu experienţă ştie când să dea lovitura. Cei cu vechime în meserie se feresc să se bată pe firimituri alături de restul haitei din presă. E mai bine să aştepţi o vreme şi să abordezi un poliţist exact când crede că a scăpat de gloată şi când a lăsat garda jos.

Helen tocmai se pregătea să urce pe motocicletă, când o văzu pe Emilia Garanita apropiindu-se. Corespondenta ziarului *Southampton Evening News* nu-i era străină lui Helen şi trecuseră prin multe împreună. Unele bune, unele

rele şi altele de-a dreptul neplăcute. În prezent, se bucurau de un armistiţiu prelungit, aşa că Helen nu fugi de ea.

— Ai două minute, Emilia. Sunt aşteptată la sediu.

— Ca de obicei, replică Emilia, zâmbind larg.

Pe Helen nu înceta niciodată s-o uimească sângele rece cu care Garanita relata crimele şi faptul că nimic n-o afecta cu adevărat. O femeie murise, alţi trei membri ai familiei fuseseră grav răniţi, iar Emilia părea fericită, entuziasmată chiar, de povestea care aştepta să fie relatată.

— Ce poţi să-mi spui? Cele trei focuri au fost puse cu premeditare, aşa-i?

— Corect, răspunse Helen iute.

Deja discutase strategia lor pentru mass-media cu Gardam şi căzuseră de acord că nu are sens să ascundă faptul de opinia publică sau de presă. Aveau nevoie de martori şi ameninţarea unui piroman aflat în libertate plana continuu asupra lor.

— Mă bucur că publici asta, fiindcă vreau ca oamenii să fie vigilenţi şi să se-ntrebe dacă nu au văzut ceva suspect azi-noapte. Dar…, continuă Helen, fixând-o pe tânăra cu ochi pătrunzători, nu vreau să-l transformaţi pe nemernic în ceva senzaţional. Vreau să raportezi fapte, Emilia, nu să faci speculaţii.

— Acesta e crezul după care trăiesc.

— Mă bucur s-o aud.

— Crezi că te afli pe urmele unui ahtiat după glorie? Cineva care vrea să ajungă pe prima pagină a ziarelor?

— Posibil.

— Crezi că va încerca să te contacteze? Ori poate presa?

— S-a mai întâmplat şi înainte, dar, după cum am spus, nu avem idee despre motivaţia din spatele incendiilor. De aceea tipărim fapte şi cerem ajutorul, s-a înţeles?

Helen se urcă pe motocicletă şi porni motorul.

— O ultimă întrebare. Te aştepţi şi la alte incendii?

Ca întotdeauna, Emilia îşi păstrase cea mai bună întrebare – singura ei întrebare reală, de fapt – pentru sfârşit.

— Sper că nu va fi cazul, răspunse Helen cu nonşalanţă.

Îşi puse casca şi porni în viteză. Dar şi ea îşi petrecuse jumătate de noapte întrebându-se acelaşi lucru. Cele trei incendii fuseseră impresionante, devastatoare, *perfecte* pentru buletinele de ştiri. Oare criminalul se simţea triumfător acum? Îşi atinsese ţinta şi scăpase bine mersi. Ce l-ar putea opri să repete povestea?

18.

Denise Roberts stătea în faţa oglinzii înalte. Se întoarse într-o parte şi în alta, admirându-se. Cheltuise o mică avere pe lenjeria cea nouă şi voia să se asigure că investiţia meritase toţi banii. Seara era importantă. Nu se mai gândise la altceva de zile întregi. Nu, voia să fie perfectă.

Îşi trase un halat şi coborî scările spre living. Locuia într-o casă cu etaj şi două dormitoare în Bevois Mount, care era bine îngrijită şi destul de plăcută. Sau cel puţin ar fi fost, dacă n-ar fi deranjat-o prezenţa constantă a trântorului ei de fiu.

— Mişcă-ţi fundul şi fă curat, porunci Denise când năvăli în living.

Fiul ei, Callum, un adolescent violent de 16 ani, se dădea întotdeauna în spectacol când ea urma să primească pe cineva şi la fel se purta şi acum. Un bol cu Cheerios pe jumătate mâncat stătea alături de o cană cu cafea, aşezată direct pe lemnul măsuţei, şi nu pe o tavă. Revistele şi porcăriile de fluturaşi gratuiţi zăceau alandala pe podea, iar fiul ei se tolănise răstignit într-un fotoliu, cu ochii lipiţi de televizorul uriaş cu plasmă prins în perete.

Pentru o clipă, ochii lui Denise se plimbară de la haosul din încăpere spre televizor. Se pregătea să-l ia iarăşi la rost pentru obiceiurile lui proaste – îşi putea pierde o zi întreagă uitându-se la *Dog the Bounty Hunter* şi la *Ice Road Truckers* – dar se opri. Acum nu mai era fascinat de mizerii. De când îl ştia ea, era pentru prima dată când urmărea ştirile. Pe ecran se derulau imaginile înfricoşătoare ale incendiilor din noaptea trecută. Reporterii aflaţi în cele trei locuri comunicau ultimele informaţii. Peste noapte, mama celor doi copii murise. Incendiile ajunseseră şi pe canalele naţionale. Southampton devenise brusc cunoscut, dar nu din motive cu care să te mândreşti.

— O schimbare faţă de prostiile tale obişnuite, comentă acru Denise, aruncându-i o privire.

Băiatul părea că n-o auzise, concentrându-se exclusiv asupra ecranului. După cum se obişnuia, se prezentau cu nemiluita filmuleţe făcute de amatori (ca să nu mai vorbim de multele mărturii din partea unor gură-cască nebuni după publicitate). Canalele de ştiri puteau să redea live incendiile ore în şir. Imaginile erau cumva hipnotizante. Flăcările uriaşe de la depozitul de lemne explodaseră nervoase când acoperişul se prăbuşise. Totuşi, transa în care picase fiul ei o enerva îngrozitor. Nu-i va permite să zacă toată ziua, înconjurat de mizerie. Nu şi astăzi.

Îi dădu un şut.

— Ce pizda mă-sii? scuipă el, răstindu-se la mama lui.

— Trebuie să te mişti. Vreau să fac curăţenie.

— Urmează o noapte fierbinte?

— Callum…

— I-ai pregătit ceva frumos, nu?

— Ține-ți gura, replică Denise, copleșită de mânie, dar și de un sentiment ciudat și deloc necesar de rușine.

La urma urmei, de ce să se rușineze? Era o femeie singură, mai avea mulți ani în față, de ce să nu caute și ea puțină afecțiune? Puțină dragoste? Din partea familiei ei nu prea primea așa ceva.

— Acum mișcă-te, înainte să spun ceva ce-o să regret, continuă ea, aplecându-se să ridice revistele împrăștiate. Haide, afară de aici!

El tot nu se mișcă. Denise putea să-i ghicească de obicei gândurile, acțiunile, doar era singurul ei copil și-și irosise tinerețea crescându-l. Însă azi avea ceva diferit. Nu-i putea citi nimic pe față.

— De ce-i permiți să vină aici? întrebă brusc Callum. Se poartă cu tine ca dracu' și tu tot mai vrei.

— Nu-i adevărat.

— E un parazit. Ia tot ce-și dorește și dacă îndrăznești vreodată să comentezi…

— S-a întâmplat doar o dată.

— Dar tot doare, nu? Dacă te-ai respecta puțin, i-ai da papucii.

— Callum, te avertizez…

— Pe el avertizează-l, nu pe mine. De ce continui să-l protejezi? De ce nu-l vezi așa cum e de fapt?

Denise se îmbărbătă, pregătită să audă și mai multe cuvinte urâte – în ochii fiului ei se zărea un foc aparte azi – dar Callum pur și simplu se holba la ea. Apoi, coborându-și privirea, băiatul zise:

— Mi-e milă de tine.

Furia lui Denise dispăru, fiindcă vorbele lui o răniseră îngrozitor. Callum nu-i mai vorbise niciodată așa, în ciuda nenumăratelor lor certuri. Nu știa ce să spună. Care era modul corect de a răspunde la disprețul fiului tău?

Callum se îndreptă cu pași mari spre ușă. Denise încremenise, dar sunetul yalei o împinse să acționeze și se repezi după el.

— Auzi, mie să nu-mi vorbești așa! Niciodată, auzi? țipă în urma lui.

Dar adolescentul se afla deja la jumătatea aleii și nici nu se uită înapoi. Furia ei se izbi doar de niște urechi surde.

Femeia trânti ușa, străbătu coridorul și intră în bucătărie. Avea nervii întinși deja și nu era nici măcar prânzul. Oare Callum va rămâne afară, așa cum îi ceruse? Sau se va întoarce mai târziu ca să-i saboteze dinadins seara? Se simți tot mai tensionată, așa că se întinse și-și căută țigările în geantă. Scoase pașaportul, telefonul, cosmeticele, dar nici urmă de țigări. Nenorocit

mic ce eşti, gândi ea. Un pachet aproape plin! Îl cumpărase ieri-dimineaţă. Avea un hoţ şi un porc de băiat. Bombănind în sinea ei, se apucă de aranjat şi de curăţat casă, dar gândurile îi reveneau întruna la pachetul de ţigări care lipsea. Încă o faptă rea adăugată la lunga listă cu nelegiuiri a fiului ei.

19.

— Pentru Dumnezeu, fă ceva! E o fetiţă înăuntru. Unde naiba sunt pompierii?

Femeia părea înnebunită şi disperată, scrutând cu o privire sălbatică orizontul, doar-doar o vedea luminile albastre şi intermitente ale girofarului. Sanderson opri filmul ca să studieze scena, apoi dădu pe repede înainte, oprindu-se din când în când să cerceteze chipuri, expresii şi limbajul trupurilor. Făcea asta de câteva ore bune, derulând lent materialul filmat de martorii de la locul incendiilor şi începea deja s-o afecteze. Nu doar din cauza spaimei sau angoasei întipărite pe feţele multor oameni, ci şi din pricina expresiilor goale de pe feţele altora. Gură-cască sau nu, exprimau numai o simplă curiozitate, de parcă o femeie moartă sau casa unei familii redusă la un morman de ruine reprezentau pentru ei un spectacol de divertisment.

— Ai găsit ceva?

Sanderson se întoarse şi dădu cu ochii de Helen Grace, care stătea chiar lângă ea. Avea un fel de a se apropia de tine aproape înfricoşător, fără niciun fel de zgomot. Nu mai apucai să adopţi o atitudine profesionistă. Sanderson izbuti să-şi înăbuşe un căscat – încăperea de monitorizare nu avea aer şi era foarte cald – înainte să-i dea raportul şefei.

— Nimic deocamdată. Am trecut prin înregistrările de la Travell's şi am parcurs jumătate din cele de la casa Millbrook. Mulţi curioşi, dar niciunul care să pară entuziasmat. Aş spune mai degrabă opusul.

— Ai recunoscut pe cineva?

Sanderson clătină din cap.

— Cum a rămas cu piromanii noştri locali? I-am verificat? continuă Helen.

— Avem şapte pe listă. Toţi au comis infracţiuni legate de incendii cumva, în district, în ultimele 12 luni. Cei mai mulţi dintre ei au fraudat asigurările, iar ceilalţi sunt doar nişte copii. Am eliminat patru dintre ei, fiindcă au avut alibi. Au rămas trei. Dar niciunul de pe listă n-a mai încercat ceva de o asemenea amploare.

— Mai caută. Să verifici şi în baza naţională de date ca să vezi dacă mai există şi alte cazuri de atacuri incendiare coordonate în ultimii doi, trei ani.

Modul de operare al acestui tip e foarte deosebit, ca să nu mai pomenesc de executarea perfectă. Nu mă hazardez când spun că a exersat înainte.

Sanderson dădu din cap și promise că se va grăbi cu verificările, apoi își reluă treaba. Sinceră să fie, nu voia decât să se care de aici. Voia aer proaspăt, lumină, fericire. Voia să se îndepărteze de duhoarea morții.

•

Helen intră în centrul de comandă și rămase încântată să-și vadă echipa muncind de zor. Toată lumea de la Southampton Central fusese șocată de incendiile de noaptea trecută – mulți se temeau de ele ca de un semn rău prevestitor – așa că toată lumea trudea fără odihnă. Helen se bucura când agenții ei erau dispuși să-și anuleze planurile dacă slujba le-o cerea. Deloc convenabil pentru familie și pentru cei dragi, dar o femeie murise. Karen Simms merita să i se facă dreptate și Helen spera ca echipa ei de investigații să se ridice la nivelul așteptărilor.

În timp ce-și răsfoia în gând agenda cu îndatoririle importante din viitorul apropiat, Helen o observă pe McAndrew apropiindu-se. Judecând după expresia de pe chipul ei și după sprinteneala pasului, avea ceva important să-i comunice.

— E pentru tine, șefa.

McAndrew îi înmână lui Helen un teanc de hârtii. Păreau să fie niște extrase de cont și chitanțe ale unor plăți efectuate cu cartea de credit.

— Am analizat cu atenție familia Simms, așa cum ați sugerat. Thomas Simms are o afacere mică – „AEK Trading". Își desfășoară activitatea dintr-un mic depozit situat în complexul industrial Grawston…

— Dar? o întrerupse Helen, dorind să ajungă la subiectul fierbinte.

— Dar afacerea e aproape falimentară. A plătit personalul cu cărțile lui de credit, retrăgând de pe ele niște sume cu niște dobânzi de neimaginat.

— Ce nebunie!

— Exact, dar afacerea nu merge bine deloc. A pierdut un contract cu două magazine de lux acum un an și n-a reușit să găsească alți clienți. Importatorii mai mari pot aduce hainele mai ieftin. Practic, e prea mic ca să conteze, dar prea extins ca să fie stabil din punct de vedere financiar. Prea multe cheltuieli.

Helen simți un val de milă pentru Thomas Simms. Soția lui nu lucra, așa că bunăstarea familiei depindea exclusiv de el. Oare cum îi picase să-și vadă afacerea la care muncise zece ani murind încet chiar în fața lui?

— Și iată și o informație interesantă, continuă McAndrew. Există și alte plăți către personal – din nou sub formă de bani gheață – care nu provin din retragerile de pe cărțile de credit.

Helen se uită pe tranzacțiile cu salariile indicate de McAndrew.

— Una peste alta, peste 15 000 de lire.

— Facturi există? Banii ăştia vin din vânzări?

— Dacă da, nu-i găsesc. N-a mai primit bani de secole întregi. Se pare că achiziţionase o linie nouă de haine din Malaysia…

— Să sperăm că descoperim ceva până la urmă.

McAndrew ridică din umeri.

— Indiferent de situaţie, are datorii mari. Am verificat. Asigurarea casei a fost reînnoită acum trei luni şi va primi o sumă substanţială în caz de incendiu.

— Chiar şi-aşa, tot nu văd legătura. Tu?

— S-au văzut situaţii şi mai ciudate, replică McAndrew calm.

— Are un alibi solid, ar fi nebun să facă aşa ceva când ştie că familia era acolo şi, în plus, a fost un incendiu cu premeditare… compania de asigurare nu l-ar despăgubi niciodată.

— Momentele disperate cer măsuri disperate.

Helen cugetă la această nouă pistă. Văzuse oameni care pierduseră tot şi-şi distruseseră familiile doar ca să nu se confrunte cu situaţiile respective. Un caz particular îi rămăsese întipărit în minte. Dacă Thomas Simms era în pragul unei căderi nervoase, tot ce se poate să fi făcut ceva disperat şi prostesc. Părea totuşi atât de distrus de pierderea soţiei… Oare un plan nebunesc mersese prost cumva? Un complice pusese focul şi îi stricase socotelile?

Helen îi mulţumi lui McAndrew şi se îndreptă spre ieşire. Ştia că nu are sens să facă speculaţii. Exista o singură cale să descopere adevărul despre Thomas Simms.

Să-l întrebe.

20.

— Nu pricep ce legătură are chestia asta cu moartea lui Karen. Îmi pare rău, dar chiar nu pricep.

Thomas Simms se apăra cu multă agresivitate. Aşa se purtase din clipa în care-i sugeraseră că ar fi mai bine să discute nu în salon, ci într-o rezervă. Frustrarea lui evidentă putea fi cauzată de furia de a fi luat de lângă patul lui Alice, dar putea avea şi un alt motiv. Iar Helen era hotărâtă să afle adevărul.

Alături de ea se găsea Charlie, care părea să fi stabilit o relaţie bună cu familia. Acesta era atuul ei – partea umană a investigaţiei – şi Helen se bucura s-o aibă acolo. Trecuse mult timp de când nu mai lucraseră împreună atât de intim la un caz.

— Nu încercăm decât să stabilim o imagine completă şi plină de acurateţe a situaţiei de familie.

— Situaţia de familie? repetă Thomas neîncrezător.

— Ca să înţelegem de ce casa voastră a devenit o ţintă, continuă Helen netulburată. Nu judecăm pe nimeni, nu ne băgăm nasul, dar trebuie să ştim ce se petrecea în vieţile voastre.

— Cel mai bine e să facem asta acum, Thomas, interveni blând Charlie, apoi te lăsăm să ai grijă de familia ta. Dacă există vreun motiv pentru care cineva ar fi voit să vă…

— Dar ce vă face să credeţi că n-a fost un atac întâmplător? întrebă el insistent. La ştiri apar tot timpul chestii de genul ăsta. Copii scrântiţi, care dau foc la tot ce le iese în cale, doar pentru că au o pasă proastă, sunt plictisiţi sau…

— Foarte posibil să fie aşa, dar sunt câteva aspecte ale incendiului care sugerează altceva. Actele obişnuite de vandalism se întâlnesc rareori în cazul locuinţelor. De obicei, e vorba de clădiri părăsite, de locuri de joacă, şcoli, undeva unde nu există camere CCTV şi nici martori. Locuinţele sunt rareori luate la ochi din întâmplare.

În sfârşit, Thomas Simms rămase fără replică.

— În plus, cine v-a atacat casa a intrat prin efracţie. Mai întâi a trebuit să pătrundă în grădină – ceea ce reprezenta deja un risc – apoi a fost nevoit să spargă geamul de la uşa din spate, în timp ce în casă se aflau oameni. Când a pus focul în centrul casei, şi-a asumat un nou risc. Toate astea ne indică faptul că nu a fost o fărădelege întâmplătoare. A fost foarte hotărât în privinţa casei voastre, în ciuda posibilităţii reale de a fi descoperit şi prins.

Helen lăsă cuvintele să-şi facă efectul. Se vedea că Thomas devine tot mai tensionat şi Helen nu voia să-l sperie definitiv cu un baraj de întrebări şi insinuări. Trebuia să meargă mai departe, dar cu precauţie. Era îngrozitor să ţi se bage pe gât ideea că o persoană depusese atâtea eforturi ca să-ţi căsăpească familia. Simms păstră tăcerea o vreme, frecându-şi faţa cu palmele. Deja se dăduse bătut şi Helen ştia din mulţii ani de interogare a suspecţilor că acum venise ocazia cea mare.

— Am discutat despre dificultăţile întâmpinate de afacerea ta, niciuna provocată de tine în mod voit, şi despre felul în care te-ai folosit de cărţile de credit la maximum ca să rămâi pe linia de plutire.

— Ştim că ţi-ai asumat responsabilitatea pentru personalul tău cu toată seriozitatea, plusă Charlie. Mulţi dintre ei aveau familii exact ca tine şi trebuiau să-şi primească salariul. Dar banii nu existau, aşa e?

După o secundă, Thomas dădu din cap.

— Ce aveai de gând să faci? continuă Charlie blând. Cum urma să continui?

Se lăsă o tăcere adâncă, iar Thomas Simms se chinui să găsească un răspuns.

— Să continui să sap.

— Poftim?

— Să continui să-mi sap o nenorocită mai mare de groapă în care să mă arunc.

— Nu înţeleg, Thomas. Ce vrei să spui cu asta? insistă Charlie.

O simţea pe Helen urmărind cu atenţie conversaţia, aşteptând următoarea mişcare a lui Thomas Simms.

O altă pauză lungă. O luptă furioasă părea că se dă în sufletul soţului îndoliat.

Charlie crezu c-o să audă un „nu comentez" amar, dar, pe neaşteptate, Thomas izbucni:

— Am tot împrumutat, nu?

— Şi mai multe cărţi de credit? întrebă Helen.

— Nu. Nu mai aveam cum să iau altele. Prea multe facturi neplătite. Un istoric de creditare foarte prost.

Bărbatul emana un val de amărăciune. Helen simţea că Simms dă vina pe oamenii cu bani pentru actualele lui necazuri.

— De la cine ai împrumutat, Thomas? se interesă Helen blând, dar insistent. Plăţile acelea cash pentru care nu există documente, de unde…

— Un cămătar, o întrerupse Thomas. Un nenorocit de cămătar.

Avea privirea pironită în podea. Ruşinea care-l cuprinsese devenea tot mai evidentă.

— O să avem nevoie de un nume, spuse Helen pe un ton neutru.

Simpla menţionare a cuvântului cămătar ridicase un mare semnal de alarmă.

— Nu pot să-ţi dau niciun nume.

— De ce nu?

— Pentru că nu pot.

— Nu e suficient, Thomas, replică Helen. Dacă ai luat bani cu împrumut de la un cămătar, atunci trebuie să ştim. Dacă ai fost ameninţat, îţi putem oferi protecţie…

— Cred că e puţin cam târziu pentru asta, nu? răspunse el cu o ironie amară în glas.

— Ce vrei să spui?

— Nimic, zise el după o pauză scurtă. Nimic.

— Dar ai fost ameninţat? insistă Helen.

Tot nimic din partea lui Thomas Simms.

— Dă-ne un nume şi noi te putem ajuta. Dacă ai fost hărţuit sau ameninţat, îi putem acuza de intimidare. Avem puterea să ne ocupăm de asemenea oameni. Te rog, Thomas. Spune-ne ce s-a întâmplat.

— Am… am împrumutat cinci mii de la un tip, cât să ies din impas. Afacerea nu mergea bine deloc, taxele şcolare pentru Luke sunt astronomice, apoi mai erau şi Karen, şi Alice… Am crezut că e doar ceva izolat. Apoi am mai împrumutat cinci mii. Şi încă cinci mii.

Se opri, dar niciuna dintre femei nu interveni. Indiferent de ce urmau să audă… el trebuia să se confeseze.

— Am încercat să-i dau banii înapoi, dar, brusc, dobânzile au crescut. N-am reuşit să respect termenul. Şi…

Thomas înghiţi în sec şi chipul i se înnegură. Charlie îşi simţea inima bubuindu-i în piept, angoasa crescându-i cu fiecare cuvânt rostit.

— A trecut pe la noi pe-acasă într-o seară. Când eu nu eram acolo. El… a ameninţat-o pe Karen. Ea nu ştia nimic despre… problemele mele. Ascunsesem totul şi de ea, şi de copii. Iar acum… acum, asta.

Thomas Simms îşi îngropă faţa în mâini, copleşit.

— Doamne, Dumnezeule, şopti el brusc. Să fie oare vina mea?

Helen îl privi cum jeleşte, apoi dădu din cap spre Charlie care întinse mâna să-l liniştească. Helen nu-l considerase nicio clipă pe Thomas Simms suspectul principal pentru incendiu, dar devenea tot mai limpede că el ar putea fi responsabil pentru atacuri. Era cea mai bună pistă pe care o aveau şi el o tăinuise. Helen ştia că, dacă ucigaşul lui Karen scăpa de mâna justiţiei, vestea o să-l nimicească pe Simms. Aşa cum experimentase pe propria piele, sufletul nu-şi găseşte niciodată liniştea când ai moartea unei alte persoane pe conştiinţă.

21.

— Numele cămătarului e Gary Spence.

Helen se îndepărta de spital cu paşi mari, ţinându-şi telefonul lipit de ureche. Alesese să-l informeze imediat pe Gardam, cunoscându-l şi ştiind că el se aştepta la asta.

— Ce date avem despre el?

— O pramatie, continuă Helen. Condamnări pentru vătămare corporală, vătămare corporală gravă, şantaj, recuperare de bani prin ameninţare. A scăpat de o posibilă condamnare pentru tentativă de omor, fiindcă martorul ocular şi-a retras declaraţia în ultima clipă.

— Vreo acuzaţie de incendiere în trecutul lui?

— Vreo două infracţiuni cât a fost minor şi o fraudă cu asigurări acum cinci ani. A dat foc unui depozit pe care-l deţinea ca să încaseze polița de 150 000 de lire sterline.

Gardam analiză detaliile, dar nu spuse nimic. Helen încă nu avea o părere foarte clară despre noul ei şef. Era mai puţin strict decât predecesorul său, dar asta nu însemna că trebuia să-l subestimeze. Unii şefi erau leneşi, alţii, interesaţi de promovarea imaginii personale, iar alţii făceau micromanagement. Helen deja îl inclusese pe Jonathan Gardam în ultima categorie. Voia să fie implicat *total* în toate anchetele. Se dădea în vânt după control? Nu avea niciun fel de viaţă personală? Nu se încredea în noii lui colegi?

— E foarte clar că nu-i sunt străine astfel de lucruri, dar se potriveşte cu MO[5]-ul nostru? întrebă, într-un târziu, Gardam.

— MO-ul se dezvoltă în timp, replică Helen, aşa că nu-l putem exclude din start. Ştim sigur că Spence a împrumutat bani şi galeriei Bertrand. Este o afacere destul de nesigură. Pozează într-un magazin şic de antichităţi, dar, de fapt, e o prăvălie cu tot felul de vechituri. Bertrand Senior operează la limita legii – a avut probleme cu HMRC[6] şi cu alţii – şi, de câteva ori, a împrumutat bani de la Spence. Jură că a plătit ultima tranşă…

— Ar putea fi o minciună ca să evite necazurile cu societatea de asigurări, interveni Gardam.

— Exact. Spence e cea mai bună pistă deocamdată, aşa că am trimis echipa la el acasă, la birou, la asociaţii cunoscuţi, la amantele lui… peste tot. Îl vom reţine până la sfârşitul zilei.

— Aşa să se-ntâmple. Suntem deja asaltaţi din greu de presă şi datorăm familiei rezolvarea acestei crime brutale cât mai rapid. Să nu aud scuze din partea echipei tale. Trebuie să-l reţinem.

Helen încuviinţă şi, închizând telefonul, se urcă pe motocicletă. Gardam, diplomat, îi avertizase echipa, dar atenţionarea o viza, de fapt, pe ea. Îi luase ceva timp, dar noul ei şef îşi arătase, în sfârşit, colţii.

---

5 Modus operandi – mod de operare (lat.) (*N.t.*).

6 HMRC – Her Majesty's Revenue and Customs – departament non-ministerial al guvernului britanic responsabil cu colectarea de taxe. (*N.t.*).

22.

Sanderson sorbi din băutură şi aruncă o privire discretă spre ceas. Stătea aici de mai bine de o oră şi avea senzaţia clară că începe să stârnească curiozitatea clienţilor obişnuiţi. The Hope and Anchor era o cârciumă la marginea cartierului Millbrook care văzuse şi zile mai bune. Tapetul se umflase, covoarele se tociseră, tot localul avea un aer şi un miros de băltoacă stătută. Berea era ieftină, clientela şi mai ieftină, aşa că atrăgea un anumit gen de oameni. Sanderson se îmbrăcase adecvat ca să se piardă printre foşti condamnaţi şi ticăloşi în devenire care conduceau bodega, dar tot simţea că iese prea mult în evidenţă. Avea hainele prea noi, prea curate în comparaţie cu bluzele şi hanoracele pătate cu glugă, purtate de ceilalţi clienţi. În plus, îşi spălase părul cu o seară în urmă, un lucru care nu se putea spune despre gaşca de fete în căutare de băuturi şi de ţigări pe gratis de la bar. Părul lor lins şi aspectul neîngrijit sugerau că nu dau doi bani pe părerea altora şi probabil că nici pe a lor.

Sanderson se juca uşor cu suportul pentru pahar şi îşi blestema soarta. Ce sens avea să-şi mai programeze întâlniri? Întotdeauna apărea ceva care-i strica apele. Nu era vina lui Helen. Cineva cu experienţă trebuia să stea la pândă şi şefa ei nu ştia că ea îşi făcuse planuri pentru cină. Şi totuşi… Adevărul era că obosise să fie singură şi o enerva faptul că munca intervenea mereu. Înainte să intre în poliţie, schimba iubiţii ca pe ciorapi. Tipi frumoşi, amuzanţi, plăcuţi, a căror companie o încânta. Dar imediat ce îmbrăcase uniforma, totul se schimbase. Nu se punea problema că viaţa nu-i mai aparţinea sau că lucra şi în ture de noapte. Era ceva legat de statutul de poliţistă. Se presupune că femeile iubesc bărbaţii în uniformă, dar invers nu-i valabil. Sunt oare bărbaţii intimidaţi de poliţiste? Nu se simt bine din cauza autorităţii pe care o au ele asupra lor? Îşi fac griji că vor fi mustraţi pentru orice viciu sau pentru orice delict minor? Indiferent de motiv, se fereau de ea. Fără îndoială, uniforma nu le stârnea deloc dorinţa.

Sanderson îşi termină băutura şi se apropie de bar ca să-şi ia alta. Se certă în sinea ei pentru gândurile negative. Sigur avea şanse să găsească pe cineva. Charlie şi altele ca ea reuşiseră. Sanderson o invidia în secret pe Charlie, îi invidia familia fericită, fetiţa… Ştia câte sacrificii presupune asta, atât la nivel personal, cât şi profesional, dar cel puţin însemna ceva. Viaţa lui Charlie părea foarte solidă în comparaţie cu a celorlalţi. Dar nu va ajunge niciodată în această poziţie dacă nu încerca, aşa că abia aştepta să se vadă cu Will diseară. Din e-mailuri părea amuzant, avea o slujbă interesantă şi cu siguranţă arăta foarte bine.

Se punea întrebarea dacă va reuşi să ajungă la întâlnire. Helen informase echipa că găsirea lui Gary Spence reprezenta prioritatea lor, aşa că-i supravegheau acum atent locurile preferate. Casă, prietenii lui, vreo două săli de biliard şi bodega asta, unde-i plăcea să vină după o zi stresantă în care scosese bani cu forţa de la datornicii disperaţi ce nu citiseră cu atenţie condiţiile scrise cu litere mărunte. Când Sanderson se întoarse la masa ei din colţ, se simţi urmărită de mai multe perechi de ochi. Oare bănuiau ce e? Sau poate doar o priveau cercetător? Posibil ca Spence să fi primit deja un telefon de avertizare să nu treacă pe aici. Era imposibil de ghicit şi, ca de fiecare dată când stăteai la pândă, nu exista decât o singură cale să afli.

Să priveşti şi să aştepţi.

23.

A recunoscut-o imediat. În timp ce ea îşi punea costumul de protecţie, masca şi ochelarii, el îi cercetă trupul subţire. Era drăguţă şi bine dichisită, cu părul castaniu şi lucios prins mereu într-un coc profesionist. O observase de multe ori la locul unor case incendiate în ultimul an, făcându-şi treaba cu multă atenţie, ba chiar o căutase şi pe Facebook. Se numea Deborah Parks şi pe el îl trecea un mic fior de câte ori se uita la ea.

Lucrase la Travell's Timber încă de la prânz. Spaţiul uriaş arăta ca o zonă de război. Depozitul principal arsese complet, înnegrind temporar cerul din această parte a oraşului. Fusese uimitor să vadă întreaga scenă şi mulţimile atrase de tragedie, dar acum totul se terminase, înapoi la *X Factor* şi la *Celebrity BB.* Credeau că spectacolul a ajuns la sfârşit. Nu apreciau deloc ce se afla în faţa lor. Nu vedeau ceea ce *vedea* el.

Deborah Parks se deplasa acum, intrând printre ruinele depozitului şi, pentru o vreme, ieşi din raza lui vizuală. Doi poliţişti în uniformă stăteau de pază la poarta principală, dar şantierul era imens şi gardul din sârmă nu fusese îngrijit corespunzător. Nu prea existau hoţi de lemn prin zonă. Îi luă doar câteva secunde să taie partea de jos a gardului şi să se rostogolească pe dedesubt.

Se scutură de praf şi cercetă priveliştea, oprindu-se o clipă să inspire aroma puternică de lemn carbonizat care se ridica din cenuşa unei afaceri ce până mai ieri mergea ca pe roate. Se retrase într-un loc izolat şi începu să filmeze. Mai întâi, o panoramă lentă, apoi o serie de prim-planuri rapide. Diavolul se ascunde în detalii la locul incendiilor. Micile rămăşiţe ale dezastrului, lucrurile care au supravieţuit relatează cel mai corect povestea.

O afacere de familie plină de succes care fusese construită de-a lungul multor ani, distrusă în mai puțin de o oră. Asta era puterea focului.

La auzul unei voci în apropiere, ridică ochii din aparatul care înregistra. Se adâncise atât de tare în muncă, încât ratase momentul în care Deborah Parks ieșise din depozit să dea un telefon. Înjură printre dinți pentru neglijența de care dăduse dovadă, se lăsă pe vine în spatele unei stive de bușteni și o porni de-a lungul gardului, îndepărtându-se de pericol.

Găsi un alt loc sigur spre capătul șantierului și se odihni un minut. Își recăpătă suflul și se asigură că nu fusese descoperit, după care puse camera la loc în rucsac. Acum trebuia să-și continue treaba. Târându-se pe coate și pe genunchi, privirea lui rătăcea în toate direcțiile și căuta întruna, fără oprire. Nu se știa niciodată ce vei găsi în asemenea situații. Uneori, îți lua o veșnicie să găsești ceva folositor, dar, astăzi, soarta îi zâmbea darnică. Lângă marginea gardului zăcea un semn ars. Imediat ce-l ridică și-l întoarse, surâse cu gura până la urechi. *Depozitul Travell's Timber,* anunța el mândru. Semnul era pătat de funingine și prezenta urme de foc. Absolut perfect. Suvenirul impecabil al unei nopți memorabile.

Se dovedi prea mare ca să încapă în rucsac, dar, dacă-l ținea cu partea scrisă spre el, avea să fie OK. Nu mergea prea departe oricum. Ridică gardul cu sârma tăiată, îl strecură pe dedesubt, apoi se vârî și el. Săltă semnul, se ridică în picioare, verifică să nu fie niciun agent de poliție prin preajmă și se grăbi în jos pe stradă.

În timp ce mergea, chicoti în sinea lui. Fusese o zi de lucru cât se poate de satisfăcătoare.

24.

Când avea să scape din locul ăsta?

Luke Simms era în spital abia de o zi, dar i se părea că stă aici de o viață. Când nu te poți mișca, când nu prea ai ce să faci singur, timpul trece foarte greu. Luke abia dacă pusese geană pe geană din cauza durerii din umeri și din picioare, dublată de suferința pierderii mamei. Dar cel puțin noaptea rămăsese singur.

În timpul orelor de vizită, fusese asediat, inundat de vizitatori în lacrimi care-l copleșiseră cu afecțiunea lor sau care-l încurajaseră „să fie puternic". I-au adus flori, ciocolate, cărți, DVD-uri. Deja camera lui arăta ca un curcubeu. Ziceai că ești în peștera lui Aladin. Deși le era recunoscător pentru amabilitate și grijă, ura tot ce primise. Se bucurase să-i vadă pe unii, desigur, dar

nenorocirea lui părea un magnet ce-i atrăgea pe toți cunoscuții. Pe lângă familie și prieteni apropiați, se trezise cu coechipierii săi de la fotbal și cu părinții acestora, cu foste iubite, nași, tipi de la școală și veri pe care-i ținuse la distanță. Pe unii abia dacă-i știa, despre alții credea că nu-l plac deloc, dar brusc toți voiau o bucățică din el. Voiau să-i spună cât e de curajos. Voiau să-i ofere compasiune și, cel mai rău dintre toate, laude!

Toate astea erau atât de nepotrivite. Ce făcuse el de fapt? Sărise de la etaj și-și rupsese picioarele. Dintr-o singură lovitură, casa lui, viața și viitorul lui se zguduiseră puternic. Și-atunci, pentru ce să fie fericit și de ce să mai spere? Se purtase politicos, dar, când îl îmbărbătaseră zicându-i ce bine gândise și ce viteaz fusese, aproape că strigase la ei să se ducă naibii. Nu sărise pentru că era vreun curajos. Ci pentru că era speriat.

Dacă ar fi fost un fiu și un frate bun, s-ar fi luptat cu flăcările. S-ar fi repezit prin ele să-și găsească mama și sora. Ar fi reușit să le scoată din casă cu zece minute ori poate cu douăzeci de minute mai devreme, dar nu făcuse asta. Pentru că se speriase de urletul îngrozitor al alarmelor de incendiu și de focul care devora scările, se întorsese și fugise. Se urcase pe fereastră și sărise, ca să se pună la adăpost.

Din cauza asta, mama lui murise. Mama renunțase la serviciu ca să-l crească. Îl însoțea la antrenament de trei ori pe săptămână. Întotdeauna îi spunea cât e de special. Iar el o abandonase, așa cum o abandonase și pe sora lui. Nu-și va ierta niciodată lașitatea.

Tocmai de aceea toate buchetele și cartonașele cu mesaje de laudă i se păreau de-a dreptul obscene. Dacă ar fi fost după el, le-ar fi aruncat pe toate la coșul de gunoi.

25.

Sanderson apăsă pe buton și coloanele colorate se învârtiră iute în fața ei. Nu-i plăceau jocurile mecanice. Nu se apropiase de jocurile cu fructe și habar nu avea ce tactică să abordeze, dar timpul trecea mai ușor așa și avea ceva de făcut. Oare obișnuiții casei râdeau de eforturile ei de amator, care cheltuia liră după liră pe învârteli prost judecate? Cel mai probabil că da, dar atâta vreme cât puneau lipsa ei de dibăcie pe seama prostiei sau a sexului ei, atunci era OK. N-o deranja să le suporte misoginismul, dacă asta însemna că nu puneau sub semnul întrebării prezența ei aici.

Se mai scurseră două ore. Dăduse pe gât două halbe de bere, se prefăcuse că vorbește la telefon de câteva ori, ba chiar și fumase două țigări în curtea

îngheţată din spate. Detesta ţigările şi nu reuşise să tragă din ele decât până la jumătate, pufăind cât se poate de rar. Dar trebuia să-şi ocupe timpul cu ceva, nu mai rămăsese nimic de citit şi nici nu mai putea să dea telefoane false. Aşa ajunsese la jocul mecanic cu fructe, unde cireşele şi bananele se învârteau în faţa ei într-un dans ciudat şi ireal.

— Bine, Gary, ce să-ţi aduc?

Sanderson îngheţă, cu degetul deasupra butonului mare. Se auzi o voce care răspunse la salutul jovial al barmanului cu un accent aspru, după care conversaţia continuă pe un ton plăcut. Însă în glasul barmanului Sanderson depistă o nuanţă care-i stârni interesul. Semăna mult cu frica.

Îşi văzu de jocul ei, încercând să surprindă reflexia lui Gary în suprafaţa de sticlă a maşinăriei. Din păcate, între ei se găsea un stâlp şi nu-i zări chipul. Bărbatul vorbea acum cu amicii lui aproape în şoaptă şi, din când în când, conversaţia era punctată de chicoteli lipsite de veselie. De ce coborâse vocea? Era ceva normal sau deja o observase pe femeia înaltă de la jocul mecanic cu fructe pe care nimeni n-o cunoştea?

Poate că se uita la ea chiar acum. Dacă se întorcea, îl va surprinde oare holbându-se la ea? Sanderson ştia din experienţă că o privire scurtă aruncată peste umăr este cea mai suspectă mişcare pe care o poţi face şi că, în asemenea situaţii, cel mai indicat era să fii direct şi îndrăzneţ. Abandonă jocul, îşi luă halba cu bere golită pe jumătate şi se îndreptă cu paşi mari spre bar.

— Berea asta are gust de pişat de pisică. Ai ceva mai bun?

Barmanul se întrerupse din conversaţie, aruncându-i o privire urâtă.

— În cârciuma noastră nu dăm nimic pe gratis. Face trei lire.

— Hoţie pe faţă, replică ea şi se uită spre ceilalţi clienţi aşteptând un semn de solidaritate.

Însă aceştia nu o băgară în seamă, adânciţi în discuţia lor şoptită. Totuşi, Sanderson era *foarte* interesată de ei şi îl văzu bine pe Gary Spence. Îi memorase figura şi nu avea nicio îndoială. El era. Nebărbierit şi îmbrăcat neglijent în haine vechi, pătate.

Aruncă trei monede pe şervetul umed de bere şi spuse:

— Atunci umple-o. Şi să nu scuipi în ea cât sunt eu plecată, bine?

Se întoarse şi porni spre coridorul ce ducea la toaletă femeilor. Intră, numără până la 20 şi ascultă cu atenţie să vadă dacă e urmărită. Apoi, pentru că nu auzi nimic, scoase telefonul din buzunar şi formă numărul lui Helen Grace.

26.

Maşina trecea în viteză pe străzi, obligându-i pe ceilalţi participanţi la trafic să se dea la o parte din faţa ei. Sirenele nu erau pornite, dar lumina albastră a girofarului avea efectul dorit. Drumurile gemeau de blocaje astăzi, peste trei săptămâni venea Crăciunul şi Southamptonul se umpluse de cumpărători din afara oraşului. Cu toate acestea, înaintau binişor. Parcă oamenii ştiau cât e de importantă misiunea lor şi le făceau loc imediat.

Helen se simţise mereu mai confortabil pe două roţi, aşa c-o lăsase pe Charlie să conducă. Alte trei maşini se îndreptau spre locul fierbinte, fiindcă Helen voia să creeze un perimetru sigur în jurul bodegii. Asta însemna că, după multă vreme, Charlie şi Helen călătoreau singure. Şoseaua se lărgi brusc şi intrară în Millbrook. Helen zări panourile puse de poliţişti, care îi îndemnau pe martorii oculari ai incendiului de la locuinţa familiei Simms să-i contacteze, dar se concentră pe acţiunea de acum.

Parcară pe colţul de la *The Hope and Anchor* şi Helen îşi scoase staţia. Observă o maşină nemarcată şi verifică dacă şi celelalte se găseau în poziţia stabilită. După ce comunică rapid cu toţi, se declară mulţumită.

— În regulă, să-i dăm drumul. Eşti pregătită?

Charlie dădu din cap, ieşiră din maşină şi cotiră iute. Unii agenţi de poliţie, în general bărbaţii, probabil c-ar fi ales o abordare directă, intrând pe uşa din faţă cu un grup de oameni ai legii în uniformă drept scut. Ei credeau că acesta e un mod mai sigur şi mai eficient să salţi infractorii decât să-i baţi uşurel pe umăr. Dar Helen nu era de acord. Adesea, te dădeai de gol chiar înainte de a începe. Oamenii din asemenea spelunci îşi dau pe gât licorile, cu ochii în patru şi cu urechile ciulite. Cu siguranţă ar dibui imediat un grup de gabori care se strânge pe stradă. În plus, o astfel de abordare stângace, în opinia lui Helen, avea toate şansele să provoace necazuri. Infractorii înrăiţi reacţionează violent când sunt încolţiţi pe neaşteptate de forţe numeroase.

Când ajunse în prag, Helen o privi pe Charlie încă o dată. Femeia dădu din nou din cap, apoi împinseră uşa ferm şi intrară. Cârciuma se umpluse deja. Vagabonzii se delectau cu o bere binemeritată, la sfârşitul unei zile întregi de pierdut vremea. Localul era vesel şi zgomotos. Imediat ce femeile frumos îmbrăcate păşiră înăuntru, atmosfera se schimbă totuşi. Capetele se întoarseră spre ele, glasurile se domoliră şi toată lumea se-ntrebă cine o făcuse de oaie.

Gary Spence nu se uită să vadă cine sunt intrusele, dar Helen băgă de seamă că devenise încordat. Oare le aştepta?

— Gary Spence?

Se lăsă o tăcere lungă, fiindcă nimeni nu mai vorbea acum. Gary își așeză lent halba pe tejghea și se întoarse cu fața spre ea.

— Ne cunoaștem, scumpo?

— Sunt inspectoarea-detectiv Grace, iar ea e inspectoarea-detectiv Brooks. Am dori să discutăm cu tine, te rog.

Gary se holbă la ea, dar nu scoase o vorbă. Sorbi încet, dinadins, din bere, și zise:

— Dă-i drumul.

— Nu aici. Avem o mașină afară.

— Pe bune?

— Aș prefera să facem asta la secție. Dacă ești gata…

Gary o mai privi intens o dată. Schiță un zâmbet strâmb.

— Cum vrei tu.

În acel moment, îi aruncă berea în ochi lui Helen și se repezi spre fundul bodegii. Helen era prea surprinsă ca să reacționeze, iar Charlie, cu o secundă prea lentă. Gary trecu pe lângă mâna ei întinsă și o luă la goană spre ușa dinspre toalete. Se trezi că Sanderson îi taie cale, după ce sărise de la masa ei.

— Poliția. Ești…

Dar nu mai apucă să continue. Spence se repezi spre ea, lovind-o în cap cu umărul. Se prăbușiră amândoi dincolo de ușă, în coridorul murdar. Sanderson încercă să se ridice prima, dar simți o lovitură de cot în stomac, care-i tăie răsuflarea. Rămase gâfâind și trăgând cu greu aer în piept, iar Spence se repezi spre ieșirea de urgență din apropiere.

Înainte ca Sanderson să se ridice în picioare, Helen Grace apăru în goană, sărind peste agenta ei prăbușită pe podea și urmărindu-l pe infractor. Charlie se opri o clipă să verifice dacă Sanderson e OK, apoi se luă după Helen. Câteva secunde mai târziu, ajunseră amândouă în curtea înghețată din spate. Spence parcă intrase în pământ, dar privirea fixă a cuplului de fumători speriați le dezvălui poziția lui. Se cățăra pe scara de incendiu. Helen se așteptase ca el să iasă în stradă, dar el urca.

Helen se întoarse spre Charlie.

— Spune-le celorlalți că se îndreaptă spre acoperiș.

În timp ce Charlie folosea stația, Helen se repezi și ea pe scara de incendiu, urcând două trepte odată. Spence avea un avantaj măricel, dar atârna mai greu decât Helen și ea spera că-l va prinde repede din urmă.

Un etaj, două, trei, apoi Helen ajunse în vârf, unde sări pe stratul de pietriș de pe acoperiș. Imediat îl zări pe Spence care alerga spre marginea îndepărtată. Porni după el, dar îi despărțeau vreo zece metri. Bărbatul ajunse la marginea acoperișului și sări de pe el, folosindu-și toată forța ca să ajungă pe clădirea învecinată. Reuși să ajungă pe partea cealaltă, dar piciorul drept îi

alunecă pe pervazul alunecos. Se dezechilibră uşor, după care se îndreptă de spate şi continuă să fugă.

În ciuda unei posibile căzături în gol de la 12 metri, dacă nu calcula corect saltul, Helen nu şovăi. Clădirile, cele mai multe dintre ele adăpostind diverse activităţi comerciale, erau separate şi aveau acoperişul plat. Dacă Spence îşi păstra avantajul şi soarta ţinea cu el, ar putea scăpa de ei pe acoperişuri. Helen se aruncă în faţă, aterizând în siguranţă pe partea cealaltă. Alunecă însă pe pietriş şi i se tăiară picioarele. Simţi că se prăbuşeşte şi îşi răsuci corpul, rostogolindu-se iute, dar elegant pe acoperiş, înainte de a se ridica din nou în picioare.

Încetul cu încetul, distanţa dintre ea şi Spence se micşora. Toate orele petrecute forţându-şi plămânii în sala de forţă de la Southampton Common dădeau roade acum. Era zveltă şi agilă, sărind peste golurile dintre clădiri cu uşurinţă, aterizând în siguranţă de fiecare dată. Spence obosise vizibil. Se umflase cu bere ieftină şi se aştepta la o seară liniştită. Helen mări viteza.

Brusc, Spence se opri. Helen îl imită, păstrând distanţa. Vedea de ce ezită bărbatul. Distanţa dintre clădiri era mai mare, aproape de trei metri, şi îi lipseau energia şi încrederea c-o poate învinge. Se întoarse încet. Helen aruncă o privire scurtă peste umăr în spate. Charlie rămăsese în urmă şi Helen nu se putea bizui pe ajutorul ei în timp util. Trebuia să se ocupe de Spence singură.

În timp ce bărbatul se uita la ea cu o furie de neînchipuit, Helen îşi scoase bastonul pliat şi îl extinse.

— Asta nu e o luptă prea dreaptă, nu?

— Nevoia te învaţă, Gary. Vrei să sărim peste ea de data asta?

— Du-te dracului, rosti el răspicat, repezindu-se înainte, încercând să treacă pe lângă Helen, spre direcţia din care venea Charlie.

Spence îşi folosise bine avantajul, dar Helen se aşteptase la mişcarea lui. Se aruncă în stânga să-l oprească, lovindu-i rotula cu bastonul. Spence scânci de durere, se împiedică şi se propti în umărul lui Helen. Veni de-a berbeleacul direct pe acoperişul plat şi tare, julindu-şi obrajii de pietrişul dur. Helen se aşeză călare pe el cât ai clipi din ochi şi, înainte ca el să se ridice, îl ţinu lipit de acoperiş cu genunchiul şi-i puse cătuşele. Când Spence înjură şi scuipă pietricelele ce i se lipiseră de buzele sângerânde, Helen îşi permise să zâmbească uşor.

— Cred că a venit vremea să stăm puţin de vorbă, nu?

27.

— Și cum mai merg afacerile?

Helen se întorsese în camera de interogatoriu de la Southampton Central și stătea în fața unui Gary Spence foarte ostil. Fusese văzut de un medic, i se oferise posibilitatea să facă duș, să se schimbe și să se consulte cu un avocat, dar nimic din toate acestea nu-l înveselise. Se încrunta și înjura întruna. Se străduia să scuipe insulte personale la adresa lui Helen și a inspectorului-detectiv Sanderson ori de câte ori avea ocazia.

— Știi că totul ar merge mai repede dacă ne-ai răspunde la întrebări, Gary, continuă Helen. Cum mai merge cămătăria?

— Clientul meu oferă credite, interveni avocata lui, dar Helen nu avea chef să despice firul în patru.

— Cum vreți să-i spuneți, o întrerupse ea brusc. Îți aduce ceva venituri?

— Binișor, replică Spence într-un târziu.

— Aș zice că mai mult de atât, răspunse Sanderson. Ai o casă mare și frumoasă în Merry Oak. Umblă vorba că ai fi interesat de o locuință în New Forest. Înseamnă că afacerea merge brici.

Spence ridică din umeri, după care își privi teatral ceasul.

— Ce se întâmplă când nu primești banii datorați, Gary? Când oamenii nu mai pot plăti?

— Clientul meu încearcă mereu să renegocieze orice problemă legată de împrumut, schimbă sumele sau termenele de plată dacă e necesar…

— Și dacă treaba se repetă, atunci ce se petrece? Aș vrea să-mi răspundă clientul dumneavoastră, doamnă Fielding.

Avocata lui Spence nu spuse nimic, dar Helen știa că-și atrăsese dușmănia ei. Era o avocată tânără și inteligentă, pornită să-și arate mușchii în fața unui detectiv renumit. Helen își dorea ca ea să-și fi găsit o cauză mult mai nobilă în numele căreia să-și folosească talentul indiscutabil. Spence avea asupra lui patru grame de cocaină când îl arestase. El se jurase pe toți sfinții că de-aia fugise, dar Helen nu părea convinsă.

— Pierd garanțiile, rosti sec Spence.

— Vrei să zici mașina, proprietățile…

— Lucrurile cu care au garantat.

— Și ce se întâmplă în cazul împrumuturilor mici, negarantate? Câteva mii, zece poate. Ce se întâmplă dacă împrumută asemenea sume și apoi nu mai pot sau nu mai vor să plătească?

Spence ridică din umeri, de parcă ar fi dorit să sugereze că asemenea sume erau mult sub nivelul lui.

— Cum a fost în cazul lui Thomas Simms, de exemplu?

— Iisuse Hristoase, despre asta este vorba?

— A împrumutat bani de la tine și, când n-a mai putut să plătească, i-ai amenințat familia.

— Alo! Stați puțin. Va trebui să reformulați. Cine spune că familia Simms a fost amenințată de clientul meu?

Avocata se repezise cu agresivitate, dar Helen vedea că nu se așteptase la o asemenea turnură a interogatoriului și pierduse controlul pentru scurtă vreme.

— Clientul dumneavoastră a venit la ușă și i-a spus lui Karen Simms că, dacă mai e nevoit să se mai deplaseze încă o dată, va regreta amarnic. Mie îmi sună a amenințare, nu-i așa?

— Rahat, lătră Spence, atrăgându-și o privire tăcută, dar rece din partea avocatei.

Lui Spence i se rupea de mustrarea ei.

— Nu m-am apropiat nicio clipă de nenorocita aia de casă, continuă el, și cine spune altceva minte de îngheață apele.

— Avem data când i-ai vizitat. 30 noiembrie. Pe la nouă seara, aparent. Pe cât pariem că semnalul de la telefonul tău și camerele de luat vederi stradale te plasează acolo, pe la ora aia, Gary?

Pentru o clipă, Spence nu scoase o vorbă.

— OK, poate am trecut pe acolo pentru o mică bârfă, recunoscu el într-un târziu, atrăgându-și iarăși o privire nemulțumită din partea avocatei, dar îl căutam pe Thomas Simms. N-am amenințat niciodată pe nimeni.

— Desigur. Ești bun ca pâinea caldă, nu? spuse inspectoarea-detectiv Sanderson, ridicând bastonul. Nici n-ai zice, judecând după cazierul tău. Vătămare corporală, vătămare corporală gravă, tentativă de omor…

— N-am fost niciodată condamnat pentru astea! protestă Spence.

— Ai avut noroc atunci, fiindcă ai aruncat o grenadă pe proprietatea unuia dintre datornicii tăi problematici, așa-i?

— Nu răspunde la asta, interveni avocata.

— Și ești obișnuit și cu focul puțin, corect? persevera Helen, punând presiune pe el.

— O singură dată, o greșeală, rosti gâtuit Spence.

— Așa o numești tu? Eu cred că-ți place să le dai lecții celor care nu plătesc, continuă Helen. Cred că-ți place ca oamenii să știe că nimeni, dar absolut nimeni, nu scapă dacă te trage pe sfoară. Am dreptate?

Spence nu răspunse. Nici avocata lui.

— Atacul asupra casei Simms a fost unul premeditat, organizat și personal. Lasă-mă să-ți povestesc ce cred eu că s-a întâmplat. L-ai amenințat pe Simms

şi, fiindcă nu te-a plătit, te-ai întors acasă la el. Am depus deja cererea pentru un mandat de verificare a înregistrărilor tale telefonice. Nu va mai dura mult şi vom afla unde ai fost, Gary.

Spence se încruntă, aşa că Helen continuă:

— Ştim că ai discutat şi cu domnul Bertrand. Ai împrumutat bani şi celor de la Travell să asta a fost vreo răzbunare? O noapte spectaculoasă ca să-l pedepseşti pe Thomas Simms? Un avertisment ca să-ţi ţii debitorii pe linia de plutire? Trebuie să recunosc, Gary, îţi admir stilul. Gândeşti la nivel mare.

Spence răsuflă uşurel. Arăta acum obosit şi furios.

— Continuă să dai din gură, doamnă inspector. Dar află un lucru. Am fost în pat azi-noapte. Cu soţia mea. Şi dacă Pug al meu ar putea vorbi, ţi-ar spune la fel, fiindcă a stat lângă patul meu de la nouă seara până la şase dimineaţa a doua zi. N-am făcut-o eu şi tu nu poţi spune contrariul. Fă-ţi treaba, pierde vremea cu pistele tale moarte şi dă-mi drumul. Discuţia noastră s-a terminat.

28.

— Ce părere ai?

Helen se dusese direct în biroul lui Gardam, doar ca să afle că bărbatul se afla în sala de vizionare cu McAndrew, aruncând încă o privire asupra ultimelor filme făcute de amatori la locul incendiilor. Instinctiv, Helen se simţi incomodată. Ofiţerii de rangul lui conduceau secţia de la înălţime şi nu-i plăcea deloc că el superviza munca echipei ei. Era hotărâtă să-l întrebe pe Gardam de ce simţea nevoia să se bage peste ancheta ei, dar nu i se ivise ocazia. După ce-i ordonă lui McAndrew să plece din sală, superiorul ei trecu direct la subiect.

— E omul nostru?

— Greu de spus, replică Helen. Are un alibi puternic, dar, chiar dacă spune adevărul, asta nu înseamnă că n-a făcut-o.

— Pentru că are asociaţi?

— Exact. Lui Spence îi place să se dea mare, dar nu e prost. I-ar fi putut ordona unuia dintre derbedeii lui să declanşeze incendiile. Dacă a procedat aşa, îşi reduce riscul personal, dar cresc şansele ca unul dintre ei să vorbească. Următoarea noastră mişcare ar trebui să fie abordarea asociaţilor lui cunoscuţi. Toţi au mame şi poate moartea lui Karen Simms îi va convinge să ne ajute.

— Bun.

— Va trebui să verificăm şi finanţele lui Spence, continuă Helen. Vreau să văd dacă pune cineva presiune pe el sau dacă există vreun motiv pentru care ar vrea să iasă în evidenţă în felul acesta. Echipa mea lucrează deja la asta şi vom avea mai multe detalii curând. Nu lăsăm nimic necercetat.

— Se pare că ai lucrurile sub control. Ţine-mă la curent.

— Desigur.

Se lăsă o tăcere scurtă. Helen se aşteptase ca ultimele ei concluzii să determine plecarea lui Gardam, dar el nu dădu semne că ar vrea să iasă. Ba dimpotrivă, se sprijini de birou, privind-o fix, de parcă ar fi vrut să-i citească gândurile.

— Ce-ţi spune instinctul, Helen?

— Aş vrea să-l leg pe Spence de incendiul de la Travell's Timber. Dacă putem dovedi că-i datorau bani sau că se certaseră pe vreun subiect…

— Dar ce-ţi spune instinctul?

— Instinctul îmi spune să nu am încredere în instincte. Prefer să mă ocup de fapte.

— Ai răspuns ca un politician.

— Îmi pare rău, domnule, dar nu sunt sigură că înţeleg între…

— Pun presiune pe tine, o întrerupse Gardam, fiindcă părerea ta e valoroasă. Eşti unică, Helen, atât în secţia centrală Southampton, cât şi în poliţie, în general. Nimeni nu are rezultate atât de bune ca tine când vine vorba de investigaţii complexe pline de succes. Ai dovedit-o cu Ben Fraser, cu Ella Matthews şi mai mulţi…

Gardam ocolise cu diplomaţie să pomenească de sora lui Helen, dar era limpede că şi ea se afla pe lista „realizărilor" lui Helen. Noul ei şef îşi făcuse temele bine în privinţa ei.

— Mă interesează să descopăr cum îţi funcţionează mintea, spuse Gardam, fără să mai piardă vremea. Vreau să ştiu dacă instinctul îţi sugerează că Spence e capabil de asemenea crime.

Privirea lui Gardam nu se dezlipea de pe chipul ei. Continua să o fixeze concentrat, de parcă Helen ar fi fost o pasăre rară sau o curiozitate a naturii. În interiorul tăcut şi întunecat al sălii de vizionare, atenţia lui o deranja îngrozitor.

— Sigur e capabil, replică Helen neutru. Întrebarea e dacă are şi imaginaţia necesară să pună la cale o asemenea crimă. În lipsa unei confesiuni, numai o anchetă minuţioasă şi răbdarea ne vor confirma.

Răspunsese politicos, dar ferm pentru a pune capăt conversaţiei. Helen avusese o zi lungă, juliturile şi vânătăile o dovedeau din plin, şi nu avea niciun chef să fie luată la întrebări.

— Va trebui să aşteptăm şi să vedem, nu? spuse Gardam, ridicându-se, în sfârşit, cu un zâmbet larg pe faţă. Să mă anunţi dacă afli ceva.

— Sigur.

— S-a făcut târziu, de ce nu te duci acasă? o întrebă Gardam, îndreptându-se spre ea. Vrei să te las undeva? Merg spre direcţia ta…

— Mulţumesc, dar am motocicleta mea…

— Da, faimoasa motocicletă. Îţi place să călătoreşti singură, nu?

— Cam aşa ceva, răspunse Helen.

— Ei bine, atunci nu te mai reţin, termină Gardam, aşezându-şi mâna cu blândeţe pe braţul ei. Mulţumesc încă o dată. Te-ai descurcat bine azi, Helen.

Helen primi complimentul cum se cuvine şi plecă iute. Când deschise uşa, o surprinse pe McAndrew holbându-se la ea. Agenta ei era intrigată de interviul de la care fusese atât de brusc exclusă. Helen o salută din cap, apoi porni grăbită pe coridor. Simţea cum i se schimbă culoarea în obraji, fapt care o făcu să se ruşineze, de parcă ar fi fost prinsă cu mâţa-n sac. Mergea cu paşi apăsaţi, dornică să se ascundă în bezna nopţii. Însă, în tot acest timp, ochii lui McAndrew parcă o ardeau. Se întrebă atunci în sinea ei: Gardam o urmărea şi pe ea?

29.

Charlie se strecură în camera întunecată, având grijă să nu facă zgomot. Jessica respira greu, micile ei sinusuri fiind încă înfundate din cauza răcelii, şi abia adormise, în ciuda orei târzii. În sinea ei, Charlie sperase să fie trează când vine ea acasă, ca să-i poată spune noapte bună aşa cum trebuie, dar Steve se descurcase foarte bine, mângâind-o şi cântându-i până o luase somnul. Deşi se zvârcolea întruna, arăta mulţumită acum, ignorând cu desăvârşire lumea din jurul ei.

— Cât timp ţi-a luat? şopti Charlie.

Steve venise şi el între timp şi priveau amândoi în jos, spre fiica lor cufundată în somn.

— Două sau trei ore, răspunse Steve neutru. A fost destul de agitată.

— Îmi pare rău.

— Nu-i nimic. Dar cred că am trecut de trei ori prin repertoriul meu cu cântece de leagăn.

— Mă bucur atunci că am fost plecată, replică Charlie, necăjindu-l în glumă.

Steve ridică din sprâncene, dar nu răspunse. Traversă apoi camera, îmbibă un şerveţel cu o cantitate generoasă de ulei Olbas şi-l aşeză încet în pătuţul Jessicăi. Imediat, camera se umplu de aroma plăcută a eucaliptului.

— Haide, mai bine ne-am culca şi noi, şopti Steve. Nu se ştie când se va trezi din nou.

Charlie dădu din cap. Soţul ei avea dreptate, dar nu-şi văzuse fiica toată ziua şi, brusc, nu mai dori să plece. Steve se apropie de uşă, dar zăbovi puţin în prag, aşteptând-o pe Charlie. O cuprinse o senzaţie scurtă de iritare. Se părea că nu avea controlul nici la muncă, nici acasă. Într-un târziu, bunul-simţ învinse. Era doborâtă de oboseală şi trebuia să facă un duş. Se lăsă îndouplecată şi se aplecă s-o sărute pe fetiţă.

— Nu!

Charlie se opri la doar câţiva centimetri de obrajii moi ai Jessicăi, surprinsă de tonul aspru din vocea lui Steve. Se întoarse spre el, nedumerită.

— Are nevoie de somn şi, dacă o trezeşti, ne va lua ore bune s-o adormim la loc…

— Bine, bine, se răsti Charlie şi, îndreptându-se de spate, trecu pe lângă Steve fără să mai scoată o vorbă.

Reacţionase copilăreşte şi ştia asta. Nu avea niciun motiv să-şi verse nervii pe Steve pentru că nu petrecea suficient timp cu Jessica. Cu toate acestea, reproşul lui o enervase. Se săturase de compromisuri şi de prefăcătorii. Voia ca viaţa ei să fie simplă, directă şi satisfăcătoare. În realitate, nu avea deloc parte de aşa ceva. În ultima vreme, părea că trece de la o minicriză la alta, obţinând foarte puţine, nefăcând pe plac nimănui, obligată mereu să facă alegeri care-i atrăgeau statutul de ratată, indiferent de calea aleasă. Se va îmbunătăţi situaţia vreodată? Sau aşa vor merge lucrurile de aici înainte? Pesemne adevărul crud era că, indiferent de cum proceda sau ce încerca, intrase într-un cerc vicios din care nu va reuşi niciodată să iasă.

30.

Zgomotul o asaltă imediat ce păşi înăuntru. Helen îl lăsă să năvălească asupra ei, bucurându-se de senzaţie, aşa cum stătea în pragul uşii de la bar. Se luau ultimele comenzi şi locul era ticsit. Părea că nu mai există o seară liniştită în centrul oraşului. Southamptonul se umpluse de tineri care nu voiau decât să pălăvrăgească, să flirteze şi să bea. Când intrai în asemenea localuri, te lovea un val de căldură, de energie şi de veselie.

— Apă tonică cu gheaţă, te rog, strigă Helen spre barman, făcându-şi loc la bar.

Bărbatul se pregăti s-o servească, aşa că Helen privi în jur la cuplurile care ieşiseră pentru prima dată împreună, la grupurile de prieteni, la cei care se ameţiseră bine şi care, a doua zi, aveau să fie mahmuri. Helen nu mai băuse alcool de mulţi ani, dar îi plăceau cârciumile.

Lucrurile puteau lua o întorsătură urâtă din pricina băuturii şi Helen se văzuse nevoită să intervină de vreo două ori pentru a dezamorsa situaţiile neplăcute, dar tinerii păreau că beau mai puţin decât generaţiile anterioare. Se strângeau în baruri mai degrabă pentru a socializa, şi nu ca o scuză să dea pe gât pahar după pahar. Asta era valabil mai ales aici, atât de aproape de Universitatea Southampton, unde barurile şi puburile gemeau de tineri de 20 de ani, care nu-şi permiteau să cheltuiască pe alcool cu nemiluita, chiar dacă şi-ar fi dorit.

Helen venise direct de la serviciu, fiindcă nu suporta să-şi vadă apartamentul. Întâlnirea cu Gardam încă o mai sâcâia şi, dacă se ducea acasă, sigur avea să se gândească obsesiv la ziua de azi. Mai bine aici, unde se bucura de gălăgie, în loc să fiarbă în suc propriu.

Aruncându-şi privirea prin încăpere, zări pe cineva care-i făcea timid cu mâna de la o masă din partea opusă. Avu nevoie de ochi, de creier şi de câteva secunde să proceseze imaginea, dar nu mai încăpea îndoială.

Jake. Helen nu se mai întâlnise niciodată cu el într-un context social, cu o singură excepţie. De obicei, se vedea cu el la locul lui de muncă, unde îşi juca perfect rolul dominatorului, fără să-l dezvăluie vreodată pe Jake cel real. Acum se apropia de ea şi, pentru o secundă, Helen se miră că intrase în panică, întrebându-se ce i-ar putea spune într-o conversaţie pentru care ea nu trebuia să plătească.

— Mi s-a părut mie că tu eşti.

Jake se aplecă şi o sărută delicat pe obraz. Spre deosebire de ea, bărbatul părea să se simtă în apele lui. Ba şi mai mult, părea fericit.

— Nu mă aşteptam să te văd într-un asemenea loc, continuă el neutru.

— Nici eu, dar a fost o zi nasoală, aşa că m-am gândit că mi-ar prinde bine o gură de optimism tineresc.

Jake zâmbi, dar dubla semnificaţie accidentală a replicii lui Helen nu-i scăpă niciunuia dintre ei. Înainte, Helen dădea fuga mereu la Jake după o zi epuizantă, dar nu acum.

— Şi tu? continuă Helen iute.

— Am o întâlnire, spuse Jake, prefăcându-se stingherit, când dădu din cap spre un tânăr chipeş, care le zâmbi jenat din partea cealaltă a încăperii aglomerate.

— Bravo ţie, răspunse Helen, deşi creierul ei încă mai analiza informaţia.

Ştia că Jake e bisexual, dar, datorită interesului său sporit pentru ea, presupusese că, din punct de vedere romantic, e mai degrabă atras de femei.

— E o relaţie nouă? continuă ea.

— Nu neapărat, răspunse Jake diplomat.

— Şi vă înţelegeţi bine?

— Păi, suntem deja la a şasea întâlnire, deci…

— Uau!

— Da, uau.

Jake se autoironiza cu uşurinţă, fără ca încrederea să-i fie ştirbită.

Helen zâmbi, dar nu-i veni niciun răspuns potrivit, aşa că nu zise nimic. Ştia atât de puţine despre trecutul amoros al lui Jake, încât habar nu avea dacă asta era ceva important sau nu. Presupunea că da.

— Tu eşti OK? se interesă Jake.

— Ştii şi tu cum e. Nimic nou sub soare.

Jake zâmbi şi dădu din cap. Spre deosebire de Helen, el ştia o mulţime de lucruri despre ea şi înţelegea exact prin ce trece în timpul unei investigaţii importante. Pentru o clipă, conversaţia se transformă într-o tăcere confortabilă, după care Helen spuse:

— Nu vreau să te reţin, Jake. Detest ideea ca eu să sabotez o iubire tânără…

— Ai dreptate, mai bine mă duc. Ai grijă de tine, Helen.

Se aplecă şi o sărută din nou, de data asta şi îmbrăţişând-o. Ea îi răspunse la fel, dar se simţi brusc cuprinsă de tristeţe. Părea că, în sfârşit, Jake o dăduse uitării.

Helen îl privi cum se întoarce la partenerul lui şi mai zăbovi vreo zece minute, fiindcă nu voia ca Jake să creadă că prezenţa lui o alungase de acolo. Dar imediat ce el şi prietenul lui se adânciră într-o conversaţie fericită, cu atingeri delicate, Helen se strecură afară, în noapte.

Îndreptându-se spre casă, reflectă la seara asta ciudată. Se dusese la bar ca să găsească solitudine, dar descoperise cu totul altceva. Avea senzaţia bizară că viaţa ei se schimbă pentru totdeauna, trecând pe lângă ea într-un fel pe care nu-l putea preveni şi nici controla. Şi mai rău era faptul că fericirea lui Jake o făcea să se simtă îngrozitor. Împinse gândul într-un colţ al minţii. O descuraja ideea tristeţii provocate de fericirea altei persoane, şi totuşi… Oricât ar fi negat ea, adevărul era că nu se mai simţise niciodată atât de singură ca în noaptea aceasta.

31.

Postare pe blog de firstpersonsingular
Miercuri, 9 decembrie, 23:30

Şi mai mult rahat astăzi. De unde naiba apar oamenii ăştia? Cu declaraţiile lor de căcat şi cu jurnalismul lor de doi bani? De ce trebuie să transforme totul într-o porcărie de telenovelă? Înţelegeţi ce vreau să spun?: (: (: (: (
Ar fi putut scrie despre orice. Ar fi putut scrie despre ce s-a întâmplat. Dar a scris despre ei. Nu prea multe fotografii ale incendiului şi chiar şi acelea erau estompate voit. Nu e dificil, oameni buni…
Multe fotografii ale tatălui, totuşi. Şi ale amărâtului ăluia de fiu-su. Atât de curajoşi. Amândoi. Serios. Vorbesc cât se poate de serios.
Or fi suferit ei, dar uite cum stă treaba. Cel puţin cuiva îi pasă. Cel puţin suferinţa lor e văzută.
Trebuie să înţelegeţi ce vreau să spun. Şi înainte să pufăiţi plictisiţi şi să mă consideraţi doar un alt troll[7], gândiţi-vă puţin.
Nu suferinţa contează. Ci contextul acelei suferinţe. Pricepeţi?
Oamenilor nu le pasă nici cât negru sub unghie. Tatăl. Fiul. Până şi sora prăjită. Şi-au pierdut mama, ancora/stânca/sprijinul temeinic (ştergeţi după cum consideraţi că e mai bine), dar se au unii pe alţii. Într-un fel de-a dreptul nasol, sunt mai apropiaţi decât oricând.
Aşa că, înainte să-i compătimiţi, gândiţi-vă bine. Au nevoie de aşa ceva? Îşi doresc asta? Nu, au totul chiar acolo, în micuţa lor familie bine sudată.
Ei sunt norocoşii. Eu am fost singur din clipa în care am fost conceput.

32.

— Încântat de cunoştinţă, Eleanor. De obicei, nu accept clienţi în ultima clipă, dar, de data asta, voi face o excepţie.

[7] Persoană care postează comentarii aleatorii sau inflamatoare în mediul online. (*N.t.*).

Vorbea plăcut, iar lui Helen îi era greu să-şi dea seama dacă ascundea vreo aluzie.

— De ce nu-mi spui ce pot face pentru tine în seara asta?

Ultima propoziţie era încărcată de posibilităţi. Cu Jake, sexul nu fusese inclus în serviciul oferit, el juca doar rolul de dominator şi atât, dar Helen avu senzaţia precisă că Max Paine era altă mâncare de peşte. Bine clădit, părea să se mândrească nespus cu corpul lui pe care-l expunea din plin. Voia s-o impresioneze sau s-o intimideze? Helen nu ştia exact.

— Pentru început, să păstrăm lucrurile simple. Nu vreau să fiu atinsă, nu vreau să fiu aţâţată. Vreau să-mi faci ce-ţi cer şi nimic mai mult.

— Tu deţii controlul.

— Exact. Un bici din piele e suficient. Maximum 20 de minute. Cuvântul de siguranţă este „eliberare". Dacă auzi a…

— Atunci totul se opreşte. Am mai făcut asta, Eleanor.

— Desigur. Îmi pare rău.

Helen se holbă la el, refuzând să-i arate că e stingherită sau nervoasă. Dar aşa se simţea, nesigură de noul mediu ciudat. Camera lui Jake se dovedise bizar de confortabilă, se potrivea perfect personalităţii lui. Locul de aici nici că putea fi mai diferit, mai mare, mai elaborat. Helen se întrebă ce taine ascund pereţii.

— E limpede. Să începem? continuă Max, arătându-i lui Helen o zonă de schimb mică, separată printr-o perdea.

Helen se supuse, îşi scoase haina, eşarfa şi păşi înăuntru. Se dezbrăcă iute, dar degetele bâjbâiră stângaci după nasturii de la bluză. O cuprinse brusc angoasa. Greşise venind aici? Nu ştia cine e el, nu-l verificase deloc. Se purtase neglijent, ca o proastă. Dar alternativa, să stea acasă chinuindu-se să reziste tentaţiei de a se răni, părea şi mai catastrofală.

Rămasă doar în lenjeria intimă, ieşi din cabina improvizată. Max o aştepta lângă zidul de constrângere, pe care-l decorase cu lanţuri, catarame şi cătuşe. Helen se apropie încet de el, alegând o pereche de legături normale din centrul peretelui. Max îi prinse încheieturile, apoi se lăsă pe vine.

— Picioarele nu, rosti iute Helen.

— Tu eşti şefa, replică Max cu un zâmbet larg. Eşti gata?

Helen dădu din cap şi-şi întoarse capul într-o parte.

Câteva clipe mai târziu, veni prima lovitură. Apoi a doua, mai tare de data asta. O pauză scurtă şi Helen şopti:

— Din nou.

— Loviturile curgeau acum, rănindu-i trupul lui Helen, făcând-o să ţipe. Treptat, începu să se relaxeze, durerea ducând-o într-un alt loc, departe de viaţă, departe de ea însăşi. Tensiunea care i se acumulase în suflet în ultimele

săptămâni se risipea deja, fiind înlocuită de o epuizare relaxantă, familiară şi reconfortantă. Poate că nu greşise venind aici, la urma urmei.

33.

La început, nu ştia dacă visează. Cineva sau ceva îi apăsa pieptul, lăsând-o fără răsuflare. Lovi cu braţul, aşteptându-se să întâmpine rezistenţă, dar nu atinse… nimic. Începu să tuşească violent şi, ridicându-se, deschise încet ochii.

Nu visa, dar nimic nu avea sens. Petrecuse o seară grozavă cu Darren şi urcaseră la etaj pe la zece. Îi spusese că rămâne să doarmă la ea. Atunci de ce era patul gol? O mai lăsase cu ochii în soare şi înainte, nu se ţinuse de promisiuni, dar acum probabil era miezul nopţii deja, având în vedere întunericul de afară. Denise căută radioul cu ceas, dar nu-l găsi. Dar de ce atâta beznă?

Mai tuşi puţin. O tuse dureroasă, răguşită, persistentă. Brusc, Denise nu se mai putu opri din tuşit, gâtul i se umplu de mucus şi de bucăţi mici din mâncarea de la cină. Înghiţi cu greu, dar gustul acid al vomei îi umplu gura, alături de altceva. Gustul de fum.

Denise se trezi de-a binelea. De ce nu observase înainte? Totul duhnea a fum. Toată camera era *plină* de fum. O teamă oribilă îi copleşi fiinţa şi Denise îşi aminti promisiunea pe care şi-o făcuse cu câteva săptămâni înainte să înlocuiască bateriile de la alarmele de incendiu. De ce n-o făcuse? De ce se purtase ca o vacă puturoasă?

Bâjbâi după lampa de pe noptieră şi o aprinse. Mâna cealaltă şi-o duse iute la gură. Fumul negru se strecura pe sub uşa închisă a dormitorului, invadând fără milă încăperea.

Aruncând pilota cât colo, Denise se chinui să ajungă la uşă. Se împleticea ameţită, iar panica o făcea să gâfâie. Oare Callum era acasă? Se întorsese sau rămăsese cu prietenii? Denise înhăţă clanţa, hotărâtă să alerge direct în dormitorul lui, dar îşi retrase mâna brusc. Clanţa ieftină de metal se încinsese. Se uită în jos, zărind o linie lungă formându-i-se în palmă, şi durerea îngrozitoare o copleşi. Scânci şi rămase pe loc. Nebunia oribilă a situaţiei o paralizează pentru o vreme. Gândul la fiul ei o sili să-şi revină. Apucă o vestă uscată de pe radiator, o înfăşură în jurul palmei nerănite şi încercă din nou clanţa.

Nu se mişca. N-avea sens. Nu exista încuietoare. Încercă din nou mai tare, zgâlţâind clanţa. Atunci auzi un zgomot. Era sunetul cadrului de lemn al uşii care se îndoia şi ceda sub căldura intensă.

— Te rog, Doamne, nu. Nu pot să mor aici. Nu vreau să mor aici, murmură în sinea ei.

Printre lacrimi, continua să tragă de clanță fără niciun rezultat. Brusc, se opri, teama și epuizarea risipindu-i hotărârea. Sudoarea îi curgea pe șira spinării, dar se evapora pe cât de repede apărea, lăsând în urmă o dâră sărată și lipicioasă. Respira din ce în ce mai greu și probabil nu mai avea la dispoziție decât un minut cel mult. Cu ultimele rămășițe de curaj, Denise prinse clanța și trase cu toată forța.

De data asta, ușa cedă, venind spre ea cu o violență neașteptată. Totul se întâmplă atât de iute, încât Denise avu la dispoziție un singur moment ca să reacționeze la ceea ce văzu. O secundă în care își acoperi fața îngrozită. Un zid mare de flăcări se repezea direct spre ea, distrugând totul în cale.

34.

Callum Robert inspiră adânc, trăgând încet fumul în piept și păstrându-l o vreme în gură, înainte de a-l expira. Senzațiile delicioase îl cuprinseră imediat, așa că supse lacom iarăși din țigară, apoi i-o dădu lui Dave, care aștepta nerăbdător. Când prietenul său se întinse s-o ia, Callum îl fentă și mai trase încă un fum. Dave îl lovi cu pumnul în umăr pentru obrăznicie.

Încetul cu încetul, începea să se simtă mai bine. Nu-i plăcea deloc când mama lui își chema amantul. Era destul de rău doar când se gândea la ce urmau să facă. Și mai rău era că trebuia să-i audă prin pereții subțiri ca hârtia. Propria lui mamă se lăsa tăvălită de cineva care-și lua tălpășița de cum își termina treaba pentru care venise. Callum știa întotdeauna când veneau nopțile de amor. Explozii de veselie neașteptate, urmate de o tensiune constantă care creștea în intensitate pe măsură ce ziua se apropia, întreruptă de sesiuni nesfârșite de cumpărături: parfum, rochii, lenjerie intimă. Toată chestia asta îi provoca greață.

Callum se duse la frigider, scoase o cutie de bere și bău jumătate din ea pe nerăsuflate. Întotdeauna dispărea când mama lui avea companie, căutând refugiu la oricare dintre amicii lui dornici să-l primească. După cum se dovedise, părinții lui Dave se căraseră și nu se mai întorceau peste noapte, așa că putea să rămână aici fără să fie nevoit să le suporte privirile piezișe și comentariile șoptite, dezaprobatoare.

Mai mulți tipi veniseră la Dave acum, fiindcă se dusese vorba unei petreceri improvizate. Odată cu ei, sosiseră băutura, iarba și multe altele, din care

Callum se servi relaxat, în ciuda faptului că el apăruse cu mâna goală. În sinea lui, credea că i se cuvin după o zi de rahat ca asta.

Plutea într-un nor de ameţeală plăcută şi traversă încăperea spre balcon. Dave locuia la ultimul etaj al unui bloc cu 60 de apartamente. Toate locuinţele aparţinuseră iniţial primăriei, dar mai târziu fuseseră înhăţate de familişti îngâmfaţi precum părinţii lui Dave. Acum erau luxoase şi fiecare avea un mic balcon, de unde te bucurai de privelişti decente ale Southamptonului.

Din partea cealaltă a camerei, Callum o zări din nou pe blonda cea drăguţă. Cum o chema oare? Kerry? Carrie? O mai văzuse pe la Dave şi cu alte ocazii. Chiar dacă arăta trăsnet, nu părea să aibă prieten. Callum îşi pusese în minte să acţioneze în această direcţie, dacă i se oferea şansa.

Când ieşi pe balcon, zgomotul şi energia pălăvrăgelii îl izbiră cu putere. Destul de neobişnuit pentru ameţiţii ăştia. Intenţionase să se apropie de blondină şi s-o abordeze cu paşi mici, dar toată lumea părea că se uită undeva în depărtare. Din vorbele lor răzbătea un soi de entuziasm ciudat, iar el deveni curios. Callum trecu pe lângă ţinta sa, ca să vadă mai bine.

Era vorba de un incendiu. Fumul se înălţa cu violenţă. Dacă te ridicai în vârful picioarelor, observai chiar şi vârfurile flăcărilor care dansau, luminând cerul întunecat. Se auzeau sirenele pompierilor, iar în apropiere surprinse o agitaţie ciudată. Incendiul atrăsese vecinii pe stradă. Dar ce-i cu agitaţia asta? E teamă? Sau entuziasm?

Un gând tulburător începu să-şi croiască drum în mintea lui şi Callum se împinse ca să ajungă mai în faţă, chinuindu-se să identifice locul exact unde izbucnise focul. Tipii îl înjurară scurt când îi dădu la o parte, dar lui nu-i păsa. Pe frunte îi apăruse un strat de sudoare, în pofida frigului de afară. Sufletul i se umplu treptat de groază.

Îşi dădu seama brusc că Dave venise alături de el. Şi el fusese atras de incendiu. Şi părea că împărtăşeşte spaima crescândă a lui Callum. Se întoarse şovăind spre prietenul lui şi murmură:

— Băi, se pare că problema e chiar la tine în ogradă!

35.

O mulţime uriaşă se adunase deja şi Helen trebui să ţipe ca să se facă auzită, în timp ce-şi croia drum spre intrare. Casa în flăcări, construită pe o proprietate dărăpănată, avea două camere la parter şi două la etaj. Grădina din faţă nu cunoscuse niciun fel de îngrijire, iar casa abia dacă se ţinea în picioare. Însă aspectul ei deloc dichisit nu mai avea importanţă, pentru că

fusese cuprinsă în întregime de flăcări uriaşe care ieşeau prin ferestrele sparte.

Helen traversase oraşul într-un timp-record, mustrându-se tot drumul că-şi pierduse concentrarea într-o perioadă atât de delicată. Îi îngheţase sângele în vene când o sunase Sanderson să-i dea vestea: izbucniseră alte trei incendii. Helen le dăduse ordine celorlalţi ofiţeri să investigheze primele două, un showroom de mobilă în Bitterne Park şi o parcare exterioară în Nicholstown, iar ea pornise cu motocicleta direct spre incendiul din Bevois Mount. Fusese al treilea pe lista cu anunţuri şi instinctul îi spusese să vină aici.

Pompierii se chinuiau să intre în locuinţă, dar focul era în toi. Helen dădu ocol casei să vadă dacă echipele de acolo aveau mai mult noroc şi se alarmă când văzu că focul cuprinsese absolut toată clădirea. Pereţi din placaje ieftine, parchet sintetic, covoare uzate… un risc mai mare de incendiu nici că se putea. Helen se rugă să nu fi fost nimeni înăuntru când se dezlănţuise infernul.

Pompierii din spate nu aveau mai mult succes decât colegii lor din faţă. Luptau curajos cu flăcările, dar totul părea fără speranţă. Helen le observă epuizarea de pe chipuri. Probabil că nu se odihniseră deloc de la incendiile anterioare.

Se întoarse lângă agenţii în uniformă care ţineau mulţimea sub control şi gândurile i se învălmăşiră, uluită din cauza noilor întâmplări îngrijorătoare. Aceasta era partea săracă a Southamptonului, aşadar nu era exclus ca ei să fie înhăitaţi cu Gary Spence şi cu cămătarii care jecmăneau oamenii disperaţi. Showroomul de mobilă care ardea în Bitterne Park putea să fi fost şi el în vizorul lui Spence, dar o parcare în aer liber? Probabil că aceasta aparţinea consiliului local şi maşinile parcaseră la întâmplare acolo. Nu, mirosea a diversiune. Helen avea deja o bănuială nefastă că incendiile mai mari fuseseră puse doar ca să atragă resurse de la focul mai mic, dar cu potenţial catastrofal.

— Avem un nume, doamnă, îi spuse unul dintre agenţii în uniformă de poliţist.

— Continuă, replică Helen, smulsă din meditaţia profundă.

— Casa îi aparţine unei oarecare Denise Roberts, 42 de ani, mama necăsătorită a unui adolescent, Callum Roberts. Îl ştim pe băiat. Are cazier pentru posesie de droguri şi mici furtişaguri din magazine, dar n-avem informaţii despre ea. Doar că e o femeie obişnuită care-şi creşte singură copilul.

Helen îi mulţumi agentului şi se întoarse cu faţa spre casă. Dacă fusese cineva înăuntru, nu prea avea şanse de supravieţuire. Focul izbucnise cu 30 de minute în urmă sau chiar mai mult, iar echipajele de pompieri nu reuşiseră încă să intre. Cu greu puteai să uiţi scena sumbră.

Un al doilea val de atacuri în mai puţin de 24 de ore. O îndrăzneală ieşită din comun, dar oare se ascundea şi altceva în spatele lor? Oare piromanul avea o misiune? Se simţea obligat să declanşeze focurile? Dacă nu, de unde atâta grabă? Pe Helen o alarma ideea că autorul acestor atacuri era hotărât, precis şi foarte bine organizat. Cele trei incendii avuseseră loc în părţi diferite ale oraşului, dar fuseseră perfect sincronizate pentru a suprima orice sorţi de izbândă în stingerea lor. Cine făcuse asta intenţiona să ducă moartea şi distrugerea la un nivel pe care Helen nu-l mai văzuse până atunci.

Era ca şi cum nelegiuiţii voiau să radă Southamptonul de pe faţa pământului.

36.

Căldura era atât de intensă, fumul, atât de dens, încât, pentru o secundă, Denise crezu că murise şi ajunsese în iad. Leşinase când valul de flăcări se repezise spre ea. Acum zăcea pe podea, încremenită, confuză şi doborâtă de dureri imense. Dar trăia. În ciuda împrejurărilor oribile, ea încă trăia.

Încercă să-şi salte capul de pe podea, dar se simţi mult prea slăbită. Şi-l lăsă imediat pe spate. Ce se întâmpla? Unde era Callum? De ce nu venea nimeni s-o ajute? Închise ochii şi-şi ridică din nou capul cu grijă, după care reuşi să se sprijine în coate. O copleşi un val de greaţă, vederea i se înceţoşă, dar, fiindcă între timp parcă mai prinsese ceva puteri, deschise încet ochii.

Întunericul o înconjura. Parcă ar fi nimerit în mijlocul unui nor care anunţa o furtună teribilă şi care acoperise complet soarele. Se împinse în coate şi mai tare, aruncă o privire în jur, dar nu izbuti să ghicească unde se află. Oare în dormitor? Aşa presupunea, dar cum să verifice?

Se uită în jos şi observă că e în pielea goală. Îşi trecu braţul peste corp. Pijamaua dispăruse. Probabil că arsese. Pielea părea rugoasă şi nu şi-o recunoscu deloc. Când îşi plimbă degetele pe piept, mângâind arsurile proaspete, spasme de durere violente îi cuprinseră trupul. I se făcu rău şi vărsă pe podea, lângă ea, tot ce mâncase. Voma sfârâi când atinse suprafaţa tare.

Denise pricepu instantaneu că trebuie să se mişte. Murea cu fiecare grad care creştea, corpul i se prăjea încetul cu încetul, iar plămânii i se umpleau cu fum gros şi funingine. Tuşind violent, vărsă şi un rest de bilă apoasă, apoi, agonizant, se săltă în genunchi. Trebuia să iasă. Dacă nu pentru ea, cel puţin pentru Callum.

Se întinse în căutarea unui sprijin, dar nu dibui nimic. Închise ochii şi, cu un ultim efort de voinţă, se îndreptă de spate şi porni în faţă, nesigură pe picioare. Fierbinţeala asemănătoare unei ape clocotite o izbi nemilos peste faţă, gât şi păr. Nu putea respira deloc şi fiecare secundă conta de-acum. Deschise ochii, dorindu-şi să vadă ceva cât de cât familiar. Cadrul unei ferestre, uşa, orice ar fi putut-o ajuta să-şi găsească drumul.

Dar nu zări absolut nimic. Fumul negru acoperise totul, iar ea se pierduse în mijlocul propriului coşmar. Făcu trei paşi în faţă. Podeaua care se dezintegra gemu periculos şi pe tălpi îi apărură noi băşici dureroase. Nu se dădu bătută şi continuă. Un pas, doi, trei. Îşi agita sălbatic braţele în toate direcţiile, sperând, aşteptându-se să atingă un obiect solid, ceva cunoscut. Dar nu găsi decât fum.

Izbucni în lacrimi, se întoarse şi se deplasă în direcţia opusă. Sigur era bine acum. Piciorul drept i se agăţă de ceva şi căzu într-un genunchi, dar continuă, mai mult târâş, să înainteze. Se lovi de un lucru tare şi în suflet îi apăru o rază de speranţă când pipăi suprafaţa. O uşă? O fereastră? Zgârie cu degetele şi un fel de material se desprinse, curgându-i în palmă. Râcâi şi mai tare cu unghiile, dar dădu de cărămidă. Iisuse Hristoase, unul dintre pereţi. Greşise direcţia. Probabil că uşa…

Se răsuci şi porni în faţă la întâmplare, fără să aibă nici cea mai mică idee încotro se îndreaptă. Capul îi vâjâia cumplit şi se împiedică din nou. Unde era stânga? Dar dreapta? Unde să se ducă?

Încremeni, paralizată de frică. Focul urla pretutindeni, însoţit de fumul gros. Decizia pe care o lua acum fie o va costa viaţa, fie o va salva. Plângând încet şi rugându-se la Dumnezeu, alese o direcţie, îşi înghiţi spaimele şi păşi bâjbâind înainte.

37.

Charlie îşi acoperi gura cu mâna când aburii amari îi umplură nasul şi gâtul. Se retrase instinctiv, chinuindu-se să respire. Nu mai mirosise niciodată ceva asemănător şi spera să nu i se mai întâmple niciodată. Se răsuci iute pe călcâie şi se duse alături de Sanderson, care îi organiza pe poliţişti, în încercarea de a izola clădirea în flăcări. Deasupra lor zbura în cerc un elicopter. Nu aparţinea poliţiei, aşa că nu putea fi decât presa, fără îndoială transmiţând live imagini pentru telespectatorii din toată ţara. Oare asta îşi dorise piromanul lor? Charlie aşa bănuia.

Era cel mai mare incendiu de până acum. Un showroom cu mobilă de lux înțesat de canapele pline cu poliester, mese de răchită, mese și scaune din lemn pentru sufragerii. Focul nu ducea lipsă de combustibil, iar flăcările se ridicau la 15-20 de metri în aer. Din mișcările pompierilor se înțelegea că nu voiau decât să-l împiedice să se extindă.

Proiectat pe cerul întunecat, focul oferea un spectacol grandios, dominându-i pe șacalii care veniseră să fie martorii nebuniei. Bitterne Park se găsea într-o parte oarecare a orașului, unde nu se prea întâmpla mare lucru și de aceea localnicii se strânseseră în număr mare. Adulți, adolescenți, ba chiar și copii își luaseră inima în dinți să fotografieze și să filmeze, apropiindu-se periculos de marginea vâlvătăilor. Ce naiba aveau în cap? Atât de disperați erau după distracție, încât își riscau viețile și pe cele ale propriilor copii de dragul senzațiilor tari?

— Înapoi! Toată lumea să se dea înapoi, se răsti Charlie, îndemnându-i pe polițiști să împingă gloata, apucându-i de ceafă pe descreierații care păreau să le ignore sfatul. Nu e sigur pentru voi aici. Dați-vă înapoi!

Desfăcură panglica galbenă și înconjurară locul cu ea, punând distanță între spectatori și flăcări. Charlie își folosi forța când unii dintre ei se strecurară pe sub ea. Ce se petrecea cu oamenii moderni de voiau să înregistreze și să posteze totul pe platformele social media, oricât de neplăcut sau de deprimant era? Charlie nu avea niciun dubiu că Twitterul și Instagramul o vor lua razna în seara asta. Niște amețiți oarecare care-și însușeau puțină glorie din munca piromanului.

Charlie se deplasă de-a lungul perimetrului, cercetând chipurile întâlnite în cale. Mulți căscau gura uluiți, alții glumeau și râdeau, dar toți aveau un dispozitiv sau altul cu care înregistrau. Veniseră toți să se distreze sau exista printre ei și o persoană cu intenții rele? Oare printre martorii de aici se găsea și cel responsabil de acest dezastru? Continuă să meargă, încercând să observe semne ale vinovăției, dar știa că nu face altceva decât să caute acul în carul cu fân. Chiar dacă dibuia pe cineva neobișnuit de entuziasmat de incendiu, asta nu însemna și că e vinovat. În plus, instinctul îi spunea lui Charlie că făptașul lor era mult prea isteț și prea precaut să fie prins atât de ușor.

Spre surpriza ei, Charlie simți fiori reci pe șira spinării. Vântul își schimbase direcția și creștea în putere, mișcând haotic flăcările ce ieșeau din magazinul ars. Valuri de fum acru și verde se năpusteau acum spre mulțime, provocându-le usturimi de ochi și de gât tuturor. Brusc, Charlie o zări pe Sanderson alergând spre ea.

— Trebuie să scoatem pe toată lumea de aici, rosti ea gâfâind, în timp ce le făcea semn polițiștilor să împingă mulțimea și mai mult. Am nevoie de un

megafon. Are cineva un megafon? strigă ea spre Charlie şi spre agenţii în uniformă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Charlie, foarte alarmată.

— Spuma poliuretanică din canapele. Când arde, produce oxid cianurat. Vaporii ăştia sunt foarte otrăvitori. N-au cum să rămână aici, continuă ea, arătând spre mulţime. Şi nici noi.

Acoperindu-şi gura cu eşarfa, Charlie se repezi spre mulţime, înhăţându-i de braţe pe copiii recalcitranţi. Ce ciudat, se gândea ea, acum câteva ore se afla acasă, în siguranţă, împreună cu Jessica, iar acum, venise aici şi împingea copii mici şi adulţi la adăpost, îndepărtându-i de infern. Cuprinsă de un val brusc de energie, Charlie preluă conducerea, dând ordine poliţiştilor, împingându-i pe spectatorii de ocazie departe de vaporii amari. Era o muncă fizică epuizantă, mai ales într-o atmosferă atât de neplăcută. Asta fusese intenţia piromanului din capul locului? Să primejduiască sănătatea poliţiştilor şi a pompierilor în vreme ce se luptau cu flăcările? Imposibil de spus şi nu avea timp acum să speculeze. Charlie continuă să se agite, muncind neobosită, înconjurată de norul toxic al morţii.

38.

O mică mişcare surprinsă cu coada ochiului se dovedi suficientă pentru ca Helen să-l dibuiască înaintea tuturor. O umbră năpustindu-se spre foc, trecând ca un buldozer peste oricine îi stătea în cale. Helen se repezi şi-l prinse pe tânăr din urmă chiar când acesta ajunse la cordonul de poliţişti. Nu avea decât o secundă la dispoziţie ca să nu treacă pe lângă ea, aşa că se aruncă spre picioarele lui, înconjurându-l strâns cu braţele.

Băiatul se prăbuşi pe pământ, dar iarba grasă îi atenuă căderea. În ciuda eforturilor lui Helen, el deja se ridicase în picioare. Strigându-i să se oprească, Helen se agăţă de geaca lui şi-l trase în jos. Imediat simţi o izbitură în zona pieptului şi rămase temporar fără suflare. Tânărul se zbătu să scape din strânsoarea ei, dar, de data asta, Helen se feri, folosindu-se de mişcarea lui ca să-l dezechilibreze. Se învârti neajutorat şi căzu încă o dată. Femeia îl surprinsese nepregătit şi se urcă pe pieptul lui, ţintuindu-l la pământ.

— Dă-te jos! Dă-te în mă-ta jos de pe mine, urlă tânărul, zvârcolindu-se violent.

— Nu până când nu te calmezi.

— Dă-te jos, futu-i! zbieră el, sucindu-se în toate direcţiile.

— Dacă mă obligi să-ţi pun cătuşele, am s-o fac.

— Mama e înăuntru. Te rog, e încă acolo.

Aşadar, el era Callum Roberts. Chiar şi-acum, Helen refuză să slăbească strânsoarea. Fiul lui Denise îşi ieşise din minţi din cauza îngrijorării, înnebunit la gândul că mama lui se afla singură în mijlocul focului îngrozitor, iar el nu avea cum să ajute, aşa că Helen nu mai putea risca alte răni sau alte victime.

— Pompierii se străduiesc, Callum. Iisuse…

Tânărul îşi înfipsese dinţii în mâna lui Helen şi începuse să se zbată şi mai violent. Îşi trase mâna repede, dar cu cealaltă îi suci braţul lui Callum la spate. Acesta ţipă de durere.

— Nu-ţi dau drumul. Dacă nu vrei să fii acuzat pentru atac împotriva forţelor de ordine, te sfătuiesc să te calmezi. OK?

În sfârşit, băiatul păru că renunţă.

— Unde e? E bine? imploră el.

— Nu ştiu, dar facem tot ce se poate, crede-mă.

Deşi încerca să pară încrezătoare, Helen bănuia ce e mai rău. Nu văzuseră nici urmă de Denise Roberts de când fusese raportat incendiul şi vecinii le spuseseră că era o femeie foarte ataşată de casă. Şi mai îngrijorător era faptul că, atunci când pompierii reuşiseră să se apropie de uşa din faţă, cu trei minute în urmă, constataseră că proprietara o închisese cu yala şi pusese şi lanţul. Fuseseră nevoiţi să forţeze uşa ca să intre. Se părea că se afla cineva în casă atunci când izbucnise focul.

— Iisuse Hristoase, ce-am făcut?

— Ce vrei să spui, Callum?

— Dumnezeule…

— Vorbeşte-mi. Ce-ai pe inimă?

— I-am zis că… mi-e milă de ea. Ultimul lucru pe care i l-am spus. Iisuse Hristoase, credea probabil că o urăsc…

Tânărul devastat de durere se prăbuşi la pământ şi începu să suspine amarnic. Într-un târziu, Helen îi dădu drumul, ajutându-l să se ridice în genunchi şi-l cuprinse cu braţele. El refuza să se uite la flăcări şi-şi pierduse orice speranţă. Rămase la pieptul ei, plângând şi ascunzându-şi faţa între palme. Helen îl alină cum ştiu ea mai bine, dar el abia dacă-i sesiza prezenţa. Tăcuţi, se lăsară copleşiţi de disperare şi de tristeţe, cu chipurile luminate de vâlvătăile care dansau, hotărâte să înghită întreaga casă.

39.

Se asigură că maşina e plasată în centrul vizorului universal şi apăsă încet pe butonul de înregistrare. Când punctul roşu apăru în laterala ecranului, un zâmbet scurt i se ivi pe chip. Aşa… rezoluţie perfectă. Dacă-şi făcea treaba cum se cuvine, dacă obţinea imaginile de care avea nevoie, se va putea bucura de puiul lui mulţi ani de aici înainte. Zâmbetul i se lărgi, apoi dispăru repede. N-avea sens să atragă atenţia asupra lui. Expresia i se transformă însă treptat într-una de îngrijorare şi continuă să înregistreze.

Vehiculele erau înşirate în parcarea izolată din aer liber. Opt dintre ele ardeau acum, focul întinzându-se de la unul la altul, împins de vântul tot mai puternic. Un indicator anunţa că parcarea este proprietatea Consiliului Orăşenesc al Southamptonului şi se află sub îngrijirea acestuia. Dar nici pomeneală de aşa ceva. Era doar un loc pustiu şi plin de praf.

Parcarea costa atât de mult în centrul oraşului, încât cei care ştiau locul veneau aici. Incredibil de ieftin pe timp de zi, iar noaptea nu vedeai picior de gardian care să încaseze plăţile. Dacă aveai minte, puteai parca aici, pentru ca mai apoi să pleci pe jos spre centru, economisind taxa de parcare. Nu exista sistem de securitate, dar oamenilor nu le păsa. Poate incendiul le va schimba opinia.

O smucitură bruscă aproape că-l făcu să scape camera din mână. Un bădăran îşi croia drum spre rândurile din faţă ale mulţimii. Imediat se întoarse spre el, scuipând o flegmă în direcţia lui, dar idiotul nu observă, mult prea adâncit în universul lui jalnic. Mai trase câteva cadre, apoi omul înaintă, căutând un loc mai bun de unde să vadă evenimentul.

Cercetă perimetrul, găsi o poziţie decentă şi apăsă din nou pe micul buton roşu. Avea o perspectivă excelentă de aici. Trei maşini bine amplasate, pe culoare diferite, ale căror flăcări se uneau, dând naştere unor modele frumoase pe cer. Aşa mai vii de-acasă.

Relaxat, roti camera, înregistrând o panoramă integrală a scenei. Maşinile, gaborii, martorii oculari, paramedicii, reporterii TV, fotografii de pe la ziare şi jandarmii locali. Atât de multă activitate, atât de mulţi oameni, atraşi cu toţii de flăcări. O privelişte la care să te tot uiţi.

Roti şi mai mult camera, oprindu-se pe chipul unei tinere frumoase. Îmbrăcată într-un costum şic, cu părul strâns într-un coc elegant la spate, le dădea ordine gaborilor. Inspectoare-şefă, neîndoielnic, deşi n-o recunoscu. Nu era Grace şi nici cealaltă, dar nu-l deranja deloc. Se îmbată cu angoasa de pe chipul ei, cu stresul care o făcea să se încrunte şi cu spaima din vocea gâtuită. Simţea cum îi creşte erecţia. Focul schimba oamenii într-un fel anume

care-i provoca întotdeauna o reacţie fizică. Poliţista asta, cine-o fi ea, habar nu avusese c-o să ajungă aici în seara asta să danseze după cum îi cântă altcineva.

Îşi dădu seama că zâmbeşte din nou. Scutură din cap şi se dojeni pentru prostie, apoi îşi frecă ochii obosiţi şi se uită din nou prin obiectiv. Poliţista se uita fix spre el. Corpul îi îngheţă brusc şi toate senzaţiile de excitare se risipiră. Oare îi observase zâmbetul? Îl trădase ceva din limbajul corpului? Îl privea direct în ochi, pătrunzându-i în creier şi în suflet. Acum făcea un pas spre el. Să se întoarcă şi să fugă? Sau să blufeze? Rămase fără salivă, iar sudoarea începu să i se prelingă pe spate. Nu ştia ce să spună şi cum să spună. Tânăra mai făcu pas, dar porni brusc în altă direcţie, când un coleg de-al ei o chemă.

Într-o secundă, termină înregistrarea şi vârî camera înapoi în rucsac. Acum putea să plece liniştit. Se aşteptase ca ea să strige după el, dar nu auzi nimic.

Ce prostie din partea lui să mai întârzie pe aici! Trebuia să-şi înfrâneze excitarea şi să înveţe disciplina. Să ia ce-i trebuie şi nimic mai mult. Dacă avea noroc, se va întoarce mâine să mai culeagă unele suvenire, dar deocamdată avea alte lucruri de făcut.

Incendiul de la casa Roberts se va stinge probabil curând şi trebuia să se mişte iute dacă nu voia să-l rateze. Verifică încă o dată dacă scăpase fără să fie luat la ochi, îşi trase gluga pe cap şi dispăru în noapte.

40.

El se uita fix la podea, refuzând s-o privească. Helen ştia foarte bine că tocmai distrusese lumea bietului băiat, dar nu avea încotro. Îi datora adevărul. Când pompierii izbutiseră, în sfârşit, să urce la primul etaj al locuinţei familiei Roberts, descoperiseră trupul femeii în dormitorul principal. Se încovrigase în poziţia clasică a pugilistului, întâlnită adesea la victimele incendiilor. În mod bizar, o găsiseră căzută în mijlocul camerei. Se părea că nu făcuse nicio încercare de a ajunge la uşă sau la fereastră. Helen nu mai avea alte informaţii deocamdată.

Deborah Parks trebuia să aştepte până se răcea locul înainte de a-şi putea face treaba. Nici măcar nu reuşiseră să identifice oficial trupul – asta se întâmpla de obicei mai târziu – dar părea puţin probabil ca altcineva, o femeie necunoscută, să fi pătruns în dormitorul lui Denise şi să fi pierit în incendiu. Probabil că mama lui Callum era a doua victimă a piromanului.

Se strânseseră toţi într-o încăpere destinată rudelor la secţia centrală a poliţiei din Southampton. Nu durase mult ca presa să se adune în faţa casei în

flăcări. Curând i-au observat pe Helen şi pe băiatul în lacrimi, sperând să prindă o fotografie reuşită şi un cadru decent. Helen îl însoţise pe Callum până la cea mai apropiată maşină de poliţie şi-l adusese la secţie în siguranţă. Desigur că nu se putea duce acasă până când nu ieşeau la iveală ceva prieteni sau rude care să-l ia. Era responsabilitatea lui Helen şi a colegilor de la Serviciile Sociale Hampshire să se asigure că adolescentul e bine.

O cană cu ceai şi un Wagon Wheel[8] stăteau neatinse pe masă. Callum abia dacă scosese o vorbă de când sosiseră, rezistând întrebărilor puse de Helen şi de agenta desemnată să ţină legătura cu familia şi pe care o rugase să aibă grijă de el. Helen trebuia să se întoarcă la datorie, avea atât de multe de făcut, dar nu voia ca băiatul să încapă pe mâinile unui necunoscut mai târziu.

Tânărul se holba la picioarele lui, rozându-şi unghiile ocazional în mici explozii agresive. Se vedea de la o poştă că încă mai încearcă să priceapă evenimentele îngrozitoare ale ultimelor ore şi asta îi îngreuna munca lui Helen. Nu-l putea lua la întrebări, dar nu avea încotro. Două atacuri devastatoare în nopţi consecutive. Două persoane decedate. Câteva, rănite. Pagube de sute de mii de lire, în proprietăţi şi bunuri. Şi niciun martor ocular care să le indice criminalul. Gary Spence fusese în custodia poliţiei când începuse a doua serie de incendii. Adevărat, avea asociaţi care să-i facă treaba, dar n-ar fi atât de nebun încât să continue cu atacurile când poliţia era cu ochii pe el, nu?

— Ai spus că mama ta a avut companie în seara asta, Callum. Îmi poţi spune despre cine e vorba?

Băiatul tresări, dar nu zise nimic.

— Callum? continuă Helen blând. Ştiu că nu vrei să vorbeşti acum, dar ne bizuim pe ajutorul tău. Vreau să aflu ce s-a întâmplat, aşa că tot ce-mi poţi spune…

— Darren şi nu mai ştiu cum. Nu-i cunosc numele de familie, rosti el brusc.

— Era prietenul mamei tale?

— Un tip care mai trecea pe la ea din când în când.

— Aşadar nu avea un partener pe termen lung.

— Nu.

— Şi tu ai plecat de-acasă?

Callum dădu din cap.

— Unde te-ai dus?

— La Dave… v-am zis doar. Dave Spalding, da? Locuieşte în apartamentele Lynwood.

— La ce oră ai ajuns acolo?

---

[8] Snack dulce popular în Marea Britanie. (*N.t.*).

— Parcă pe la patru.

— Şi ai rămas acolo până când ai observat focul? Pe la miezul nopţii?

Callum răspunse afirmativ.

— Şi poate să confirme cineva prezenţa ta acolo tot timpul?

— Cum adică?

— Trebuie să-ţi pun întrebările astea, Callum.

Helen folosise un ton blând, dar ferm, şi Callum se potoli brusc, dând din umeri:

— Dave era acolo şi alţi câţiva. Îi puteţi întreba.

Helen dădu din cap şi-şi notă să verifice spusele lui.

— Şi tatăl tău? Unde se află el acum?

Se lăsă o tăcere grea.

— E important să-l găsim, Callum. Probabil că e foarte îngrijorat…

— Nu ştiu cine e tatăl meu. Mama nu mi-a spus niciodată.

Murmurase cuvintele iute, dar ele o impresionară pe Helen. Bietul copil nu o avea decât pe mama lui. În ciuda problemelor şi certurilor, erau totul unul pentru celălalt. Mama lui căutase afecţiune în altă parte ca să-şi mai aline singurătatea, iar Callum se înconjura de tot felul de oameni care să-i abată atenţia de la existenţa lui pustie. Dar la sfârşitul zilei, mama şi fiul se luptau împreună cu lumea. Iar acum ea dispăruse.

Helen îşi notă în minte să verifice chestiunea paternităţii. Oare un tată înstrăinat să fi făcut asta familiei? Părea puţin probabil, având în vedere celelalte incendii, dar fiecare aspect trebuia cercetat.

— A ameninţat-o cineva pe mama ta? Un fost iubit? Cineva de la care împrumutase bani?

— Nimănui nu-i păsa de noi, iar dacă a împrumutat bani… ei bine, cu siguranţă eu un i-am văzut. Primeam ajutoare sociale şi atâta tot. Dacă am fi avut mai mulţi bani, poate am fi reuşit să ţinem şi căldura pornită.

Îşi îngropă faţa în palme şi izbucni în hohote de plâns. Amintirea lipsurilor materiale îi înrăutăţea suferinţa. Ar fi dat orice să se întoarcă acolo acum, să-şi enerveze mama cu comentariile lui şi să dea drumul la căldură. Helen îl privi, întristată şi frustrată în egală măsură. Poate că băiatul se va deschide mai mult cu trecerea timpului, dar deocamdată nu aveau niciun suspect pentru acest atac mortal şi crud.

Helen îl mai întrebă pe Callum dacă el sau mama lui aveau prieteni în Millbrook sau dacă auzise vreodată de familia Simms, dar el negă de fiecare dată. El şi mama lui nu aveau ce să caute în Millbrook, prea elegant pentru unii ca ei. Helen se uită la ceas. Era aproape 4:30 dimineaţa şi Callum arăta la fel de epuizat pe cât se simţea ea. Venise vremea să se odihnească puţin. Pe amândoi îi aşteptau zile negre şi întunecate.

— Îți sugerez să ne oprim aici ca să te poți odihni puțin.

Tânărul nu spuse nimic, rozându-și unghiile cu frenezie, după care-și lăsă capul între genunchi.

— Callum, ai auzit ce am spus…?

— A suferit? o întrerupse el brusc. A suferit înainte să…

— Nu cred. Sunt șanse mari ca fumul să fi doborât-o înaintea focului, răspunse Helen. Totul s-a întâmplat rapid.

Callum clătină din cap, mulțumit aparent de această veste relativ bună. Își închipuise, probabil, ce e mai rău și voia să-și scoată din cap imaginile oribile. Helen îi trântise fericită o minciună, știind din experiență proprie cât de devastatoare e pierderea unui membru apropiat al familiei. Dacă-l ajuta să-și vină în fire pe termen scurt, Helen nu se ferea să înfrumusețeze puțin detaliile legate de moartea mamei lui. În următoarele zile, băiatul avea să afle multe lucruri care-l vor dărâma. Precum faptul că locul duhnea a parafină. Și că, din nou, scara centrală fusese țintită în mod deliberat. Și faptul că trupul mamei lui era atât de ars, încât se văzuseră nevoiți s-o identifice după amprentele dentare.

41.

Abia se crăpa de ziuă, dar coridoarele spitalului gemeau de oameni. Urma să fie adus micul dejun și tura de noapte se pregătea să predea ștafeta schimbului de peste zi. De obicei, toată lumea era ocupată la ora asta, dar astăzi lucrurile stăteau diferit. Spitalul primise mai mulți răniți în urma incendiilor din timpul nopții. Un pompier, doi martori oculari, ba chiar și un jurnalist nesăbuit, lovit de niște resturi care zburaseră prin aer. Oriunde te duceai, toți angajații spitalului discutau îngrijorați despre numărul mare de incendii din ultimele zile. Șase în două nopți nu se mai pomeniseră în Southampton și se întrebau ce se va mai petrece în următoarele 24 de ore.

•

Charlie nu pierdea vremea, ignorând privirile pline de speranță ale personalului și ale pacienților care așteptau nerăbdători să primească vești de la ea. Dar nu venise aici ca să bârfească. Ieși din lift la etajul al treilea, arată legitimația asistentei de pe tură, apoi intră în salonul pentru arși. După cum bănuia, Thomas Simms stătea în locul în care-l văzuse de atâtea ori, supraveghindu-și fiica, pe Alice, într-o tăcere deplină.

Fetița de șase ani încă se afla în stare critică, dar stabilă și, cu fiecare zi, șansele de supraviețuire creșteau. Avea un drum lung înainte și cine ar fi

putut prezice ce fel de viaţă o aştepta la capătul lui, dar existau totuşi motive de optimism rezervat.

Thomas Simms îşi ridică privirea când Charlie se apropie, oferindu-i un zâmbet abia schiţat, apoi se uită din nou la fiica lui.

— Cum se mai simte? întrebă Charlie cât putu de entuziasmată.

— Aşa şi-aşa. Dar momentele bune parcă sunt mai multe. Are spiritul mamei ei.

Charlie dădu din cap şi se uită la copilă. Părea atât de fragilă, înfăşurată în bandaje, cu respiraţia şi bătăile inimii controlate de maşinării, încât Charlie speră din tot sufletul ca Thomas Simms să aibă dreptate.

— Iar tu ce mai faci? întrebă Charlie.

Thomas Simms ridică din umeri, dar nu răspunse.

— Ştiu cât e de greu, continuă Charlie, dar imediat îşi dădu seama că vorbele ei sunau fals.

Ce ştia ea despre suferinţele lui? se gândi la ce ar putea spune în continuare, dar mintea i se golise brusc. Chiar atunci Thomas curmă tăcerea.

— Am auzit despre incendiile din noaptea trecută.

Încă o dată, Charlie se mustră în sinea ei. De aceea se afla aici, să se asigure că Thomas şi familia lui sunt informaţi despre cele mai recente întâmplări, dar scăpase prilejul şi acum bărbatul deschisese discuţia.

— Desigur. De aceea voiam să te văd şi să-ţi răspund la întrebări.

— Au vreo legătură între ele?

— E prea devreme ca să confirmăm. Vom afla mai multe mai târziu, când vom primi rapoartele de la criminalişti. Dar modul de operare pare similar.

Toţi cei de la secţia centrală a poliţiei din Southampton presupuneau că făptaşul e acelaşi, dar nimeni nu avea voie să afirme acest lucru în public.

— Are vreo legătură cu Spence? Cu ultimele…

— Nimic până acum. Nu există nimic în conturile lui care să sugereze că le-ar fi împrumutat bani victimelor incendiului de azi-noapte, iar persoanele vizate nu par să fi auzit de el.

— Înseamnă că e vorba de altceva?

Charlie se opri, nefiind prea sigură cum să răspundă şi, înainte să spună ceva, Thomas Simms adăugă:

— Moartea lui Karen, Alice şi Luke… fac parte din ceva… mai mare?

— Asta încercăm să aflăm.

— Atunci poate ar fi mai bine să vă grăbiţi dracului.

Aproape că scuipase cuvintele spre ea, cu un asemenea venin, încât Charlie încremeni.

— Nu cred că aţi priceput, nu? Niciunul. Vii aici cu platitudinile şi urările tale de bine, dar eu trebuie să am grijă de un adolescent de 16 ani îngrozit, a

cărui viaţă a fost distrusă şi care se aşteaptă de la mine să-i explic de ce i-a murit mama. A făcut el ceva? Am făcut eu ceva? Sau totul s-a petrecut pentru că un psihopat dement vrea să dea foc întregului oraş?

— Crede-mă… Facem tot ce se poate…

— Ei bine, mie nu mi se pare deloc aşa. Aşa că scuteşte-mă de vorbele tale mieroase şi fă ceva. Du-te pe stradă şi fă-ţi dracului treaba.

Bărbatul se întoarse din nou spre Alice, practic concediind-o fără milă pe poliţistă.

În drum spre ieşire, Charlie îşi ţinu fruntea plecată. Numai că, de data asta, nu pentru a evita privirile curioase. Ci ca să-şi ascundă ruşinea.

42.

Helen tresări în somn şi se trezi. Pentru o clipă, nu-şi dădu seama unde se află sau cum ajunsese acolo. Apoi, treptat, piesele puzzle-ului începură să se aşeze la locul lor şi, recunoscând lucrurile familiare, îşi aminti decizia de a dormi la birou. Nu avea niciun sens să se mai ducă acasă atât de târziu şi-şi pregătise aici un pat cu mult timp în urmă, tocmai pentru asemenea situaţii.

— Helen?

Vocea blândă o făcu să sară speriată. Cineva se afla în cameră cu ea. Nu recunoştea glasul, cel puţin nu în asemenea împrejurări. Se săltă în capul oaselor şi rămase surprinsă să-l vadă pe Gardam stând în pragul uşii.

— Iartă-mă, am bătut de trei ori, dar se pare că nu m-ai auzit.

Bărbatul îşi ţinea privirea plecată în timp ce vorbea şi Helen băgă de seamă că e dezbrăcată pe jumătate. Nu ştia ce să facă. Să stea ca o idioată cu cearşaful strâns la piept sau să se îmbrace? Alese cea de-a doua variantă. Se furişă iute la dulap şi scotoci prin el după o bluză curată şi un costum. În timp ce-şi punea hainele pe ea, Gardam continuă să vorbească, ţinându-şi privirea lipită de podea ca s-o scutească de stânjeneală.

— Ştiu că echipa va veni curând, dar voiam să te prind înainte să le dai ultimele instrucţiuni. Trebuie să discutăm despre strategia noastră media. Conferinţa de presă este programată pentru ora 11 dimineaţă.

Netezindu-şi hainele, Helen ieşi din zona improvizată pentru schimbat. Afişă o expresie profesionistă, dar se simţea stânjenită că fusese surprinsă în felul acesta.

— Şi eu voiam să stăm de vorbă despre asta, replică ea neutru. Relaţiile cu presa nu reprezintă punctul meu forte…

— Nicio problemă. Sunt fericit să mă ocup eu de ei, dacă vrei. Însă în caz că te răzgândeşti…

— Mulţumesc, domnule. Cred că e important să fiu alături de echipa mea.

— De acord. Ce avem pentru ei?

— Încă mai cernem informaţiile de azi-noapte, dar avem o pistă interesantă. Înregistrarea CCTV a unui bărbat care se îndepărta în fugă de casa din Bevois Mount cu puţin timp înainte de izbucnirea incendiului. Avem instantanee pe care ar trebui să le oferim presei, să vedem dacă-l recunoaşte cineva. I le voi arăta şi lui Gary Spence. Aş vrea să-i văd reacţia, în caz că bărbatul se dovedeşte a fi unul dintre lacheii lui. Dar, sinceră să fiu, nu-mi pun mari speranţe. Încă nu am stabilit nicio legătură directă între Spence şi proprietăţile atacate noaptea trecută şi nu sunt sigură că e stilul lui. E un mod public şi haotic de a conduce o afacere.

— Şi-atunci cu ce avem de-a face?

— Ar putea fi atacuri din motive personale, având în vedere efortul vădit de a ucide. Ar putea fi legat strict de incendiile în sine. Cuiva îi face plăcere să urmărească haosul creat, fără să îi pese de pierderile de vieţi omeneşti.

— Ce variantă ar trebui să oferim presei?

— Facem apel la martorii oculari. Punem accent pe vigilenţă şi pe nevoia de a-i ţine la curent cu progresul investigaţiei.

Helen continuă în această direcţie, încercând să pară motivată în privinţa cercetărilor permanente, dar, cu excepţia înregistrării CCTV, nu deţinea nimic suculent pentru presa ahtiată de noutăţi. Helen nu era sigură cum va reacţiona Gardam la asta. Unii şefi de secţii păreau să se delecteze cu dezamăgirea celei de-a patra puteri din stat, lipsind-o de firimiturile senzaţionale după care se dădeau în vânt jurnaliştii. Alţii se panicau dacă nu dispuneau de nimic substanţial care să fie prezentat cât mai repede. Helen detesta încercările împăciuitoare, dar Gardam nu părea să facă parte din ultima categorie. Afişa o relaxare extraordinară în privinţa tirului la care urma să fie supus.

— Echipa ce face? continuă el, schimbând brusc subiectul.

— Obosită, dar hotărâtă.

— Şi tu?

— Bine.

— Sunt sigur că aşa e, dar te rog să nu iei toate greutăţile lumii pe umerii tăi, Helen. Ştiu că-ţi place să conduci, dar formăm o echipă sau cel puţin aşa ar trebui.

— Desigur.

— E un fel mai aparte de a-ţi spune că uşa mea e mereu deschisă. E important ca ofiţerii de rang înalt să aibă cu cine discuta.

— Mulţumesc, domnule.

— Şi că tot veni vorba, ai vrea să iei cina la noi acasă într-una din serile astea? Mie şi lui Sarah ne-ar plăcea să te cunoaştem ceva mai bine, în împrejurări mai puţin oficiale.

— Sunteţi foarte amabil.

— Atunci vom alege împreună o zi. Şi, bineînţeles, dacă vrei să vii însoţită, nicio problemă.

Vorbise deschis, prietenos, dar Helen simţea că oferta lui amicală ascundea o întrebare.

— Mi-e teamă c-o să vin singură, răspunse Helen.

— Şi îţi e bine aşa?

Helen rămase tăcută câteva secunde, surprinsă de francheţea întrebării.

— Nu vreau să mă bag în viaţa ta, continuă Gardam. Dar ştiu că nu ai familie în oraş şi am văzut mulţi poliţişti distruşi de presiunea serviciului, pur şi simplu pentru că nu aveau pe nimeni cu care să împartă greutăţile. Nu mi-ar plăcea deloc să păţeşti şi tu la fel. Ai pe cineva cu care să vorbeşti?

— Am o echipă care mă sprijină, replică Helen precaută.

— Şi în afara echipei?

— Serios, sunt OK. Dar dacă lucrurile o iau razna, o să am grijă să vă spun.

— O să ţin minte promisiunea ta. Am fost sincer cu tine. Aş fi fericit să discutăm ori de câte ori e nevoie. Nu vreau să existe nicio barieră între noi. Nu e în interesul tău şi, cu siguranţă, nici în al meu.

Zâmbi, o bătu prietenește pe umăr şi plecă, împărtăşind din optimismul său vesel şi poliţiştilor care începuseră să se adune în sala de şedinţe. Fusese o întâlnire plăcută, dar pe Helen o nedumerise profund. De ce căutase să obţină informaţii de la ea? De ce era aşa de interesat de viaţa ei personală?

Şi cât timp stătuse în pragul uşii înainte ca ea să se trezească?

43.

— Încă mai aşteptăm rezultatele ADN pentru a confirma identitatea victimei, dar presupunem că e vorba de Denise Roberts. Necăsătorită şi mamă a unui băiat cu care locuia la adresa ce a fost ţinta atacului de aseară. Am discutat deja cu Callum Roberts şi am obţinut o imagine destul de clară a situaţiei familiale şi a stilului ei de viaţă. Avem şi înregistrări CCTV care ar putea fi de folos.

Helen apăsă pe telecomandă şi pe ecranul din spatele ei începură să se deruleze imagini neclare. Ofiţerii dădură pe repede înainte, sperând să vadă ceva semnificativ.

— Imaginile sunt preluate de la o cameră de securitate de deasupra şoselei Ramsbury, la care se poate ajunge în mai puţin de un minut pe o scurtătură de la casa lui Denise. Ora indicată pe imagini ne arată că s-a petrecut în jurul orei 23:23. Primul apel la 999 care anunţa incendiul de la Denise Roberts a fost înregistrat imediat după 23:35. Cine este acest bărbat?

Echipa privi cu atenţie când o siluetă înaltă trecu în goană pe lângă cameră şi dispăru în josul străzii.

— E cu spatele la noi, aşa că nu-i putem vedea faţa. Însă putem spune că e alb, are 1,80 înălţime şi părul închis la culoare. Poartă ghete masive, jeanşi negri şi o geacă groasă scurtă. De ce alerga? Era aproape de miezul nopţii, nu se îmbrăcase adecvat pentru o sesiune de jogging, nu părea că fuge de cineva, aşa că de unde şi până unde atâta grabă?

— Poate întârziase la o întâlnire? sugeră agentul de poliţie Lucas.

— Posibil, dar aş vrea să ştiu sigur. Verificaţi-i pe toţi asociaţii lui Spence, dar să-ncepem totuşi cu acest necunoscut. Gândiţi limpede, OK?

Membrii echipei dădură din cap. Toţi ştiau că Helen se gândea să-l elibereze pe Gary Spence pe cauţiune, dar investigaţiile în privinţa lui nu încetau.

— Fiul lui Denise ne-a confirmat că aştepta musafiri aseară, continuă Helen. S-au găsit două cutii de pizza şi o sticlă de vin goală într-o pungă de la Tesco pusă în pubela de afară. Bonul din pungă sugerează că ea cumpărase articolele ieri, aşa că vom presupune deocamdată că bărbatul a apărut după cum planificaseră.

— Suntem siguri că el nu a plecat după ce a luat cina? întrebă Charlie.

— Nu, nu suntem siguri, dar, potrivit lui Callum, lui Denise îi plăcea să aibă pe cineva care să-i încălzească patul şi era foarte primitoare din acest punct de vedere.

Pe chipurile bărbaţilor apărură câteva zâmbete strâmbe, dar Helen insistă.

— Detectivul Brooks şi detectivul Lucas se vor ocupa de acest aspect, spuse ea, întorcându-se spre Charlie. Adună cât de mulţi agenţi poţi şi află dacă l-a văzut cineva pe tipul de pe stradă azi-noapte. Vreau ca oamenii să fie la treabă în mai puţin de o oră, în regulă?

Charlie dădu din cap şi, cu coada ochiului, îl observă pe Lucas procedând la fel. Lucas era un poliţist tânăr şi ager, care părea să fi primit un plus de umor la naştere. O companie grozavă pentru sarcina complicată ce-i aştepta.

— Detectivul McAndrew va scotoci ceva mai profund în viaţa privată a lui Denise. Se pare că a avut câţiva iubiţi. Vreau să ştiu cine sunt şi unde au fost azi-noapte.

— Ar putea tipul acesta să aibă vreo legătură cu incendiul de la familia Millbrook? întrebă inspectorul Sanderson. Ştim că Thomas Simms lucra aproape zi şi noapte. Poate că soţia lui s-a simţit singură şi şi-a căutat companie. Poate ea şi Denise au împărţit acelaşi amant? Şi, când în sfârşit s-au gândit mai bine, l-au dat afară…

— Ar fi aberant să eliminăm orice pistă în acest moment, aşa că verificaţi, dar vă rog s-o faceţi cu tact. Dacă găsim vreo legătură între cele două victime principale, Karen Simms şi Denise Roberts, atunci ne apropiem de identificarea criminalului. Între timp, să luăm în calcul toate posibilităţile.

Imediat detectivul Edwards îşi expuse punctul de vedere.

— Modul de operare pare identic. Două incendii de diversiune care să pună presiune pe serviciile de urgenţă, apoi un atac asupra unei locuinţe. Foarte calculat, foarte precis.

— Dar în locuri diferite ale oraşului, adăugă McAndrew. Millbrook e cartierul clasei mijlocii care aspiră la o viaţă mai bună. Casa lui Denise din Bevois Mount nu se încadrează în acelaşi profil. Şomaj ridicat şi multe infracţiuni. Oameni care trăiesc din ajutoare sociale şi din vânzările pe piaţa neagră. Foarte puţini bani gheaţă care să fie aruncaţi în stânga şi în dreapta.

— Să fie un motiv financiar? întrebă Lucas. Thomas Simms putea să se descurce cu banii de pe asigurare şi bănuiesc că şi Denise Roberts, la fel.

— Denise Roberts nu şi-a mai reînnoit asigurarea de mult timp, adăugă Sanderson iute. Iar atacurile par să fi fost aranjate în aşa fel încât s-o omoare. Cred că putem tăia acest motiv de pe listă.

— Poate că nu există nicio legătură, replică Lucas destul de acru. Poate piromanul nostru ne arată că poate lovi oriunde şi oricând doreşte.

Un gând deloc plăcut, dar Helen ştia că Lucas ar putea avea dreptate.

— Trebuie să analizăm şi o astfel de posibilitate, răspunse Helen. Nu există nicio dovadă care să sugereze că incendiile au fost puse ca să ascundă o crimă anterioară sau ca să se profite de ele financiar. Ar putea fi o motivaţie personală, dar în acelaşi timp ar putea fi şi acte aleatorii de incendiere a căror semnificaţie se regăseşte în sentimentele căutate de piroman. Excitare sexuală, un complex al lui Dumnezeu, o dorinţă de a elimina angoasa sau de a exercita control. Sunt multe feluri în care un incendiu aduce satisfacţie.

Helen făcuse suficiente cercetări academice despre criminalii în serie, în perioada pe care o petrecuse în America. Cunoştinţele căpătate atunci le putea pune în practică acum, când vâna un infractor local. Afişă pe ecran profilul succint.

— Piromanul tipic e un bărbat alb. Peste 90% dintre infracţiunile legate de incendii sunt comise de bărbaţi caucazieni. De regulă, are între 21 şi 35 de ani, este şomer sau are un serviciu prost plătit. Fără respect faţă de propria persoană şi fără un viitor prea luminos. Este foarte posibil să prezinte semne de paranoia şi să fie iute la mânie când e jignit. Locuieşte singur sau într-un hostel. Poate fi şi vagabond. Adesea, locul incendiilor e ales pentru a-şi exprima dorinţa de atac asupra figurilor autoritare, oamenilor sau instituţiilor care l-au rănit într-un fel sau altul. Nu pare să fie cazul aici, dar nu trebuie să eliminăm nicio posibilitate.

Mai toată lumea dădu din cap. Parcă se agăţau de orice cuvânt rostit de Helen.

— Făptaşul nostru se simte încrezător. A plănuit incendii majore în nopţi consecutive. N-a intrat în panică din cauza decesului lui Karen Simms. N-a contactat mass-media ca să-şi exprime regretul pentru actele lui. E foarte posibil să fie încântat de acţiunile sale. Mulţi piromani încearcă să devină parte din relatările crimelor lor. Să comparăm înregistrările de la incendiul de azi-noapte cu cele de cu o noapte în urmă. Să vedem dacă printre martorii din ambele nopţi există cineva care vrea să se facă vizibil, care încearcă să ajute eforturile de salvare, care face pe eroul, orice de genul acesta. E posibil să se fi băgat în pat, la căldurică, până când incendiile au atins punctul culminant, dar mă îndoiesc.

Helen se afla în elementul ei acum. Acesta era şi motivul pentru care oamenii se băteau să intre în echipa ei.

— Să fim atenţi şi la declaraţiile vanitoase din social media, de pe internet. La cei care discută în mod repetat cu jurnaliştii sau cu reporterii TV. Dar să nu uităm nici elementele de bază. De multe ori, criminalii au fost prinşi datorită unor scăpări obişnuite. Vorbiţi cu micii afacerişti, aflaţi dacă a cumpărat cineva stocuri de parafină sau a dus haine pline de fum la spălătorie. Orice comportament neobişnuit sau mici schimbări în rutina unei persoane pot fi semnificative, aşa că ţineţi minte să puneţi atât întrebări simple, cât şi complicate.

Şi mai multe aprobări din partea echipei.

— Colegii din echipa administrativă au scos la imprimantă cele mai bune imagini CCTV ale bărbatului care aleargă, care includ şi ora respectivă, aşa că ieşiţi pe stradă şi vedeţi ce puteţi afla. Nu ai cum să comiţi delicte de o asemenea magnitudine şi să dispari fără urmă. Haideţi să găsim pe cineva care l-a văzut pe făptaş.

În mai puţin de cinci minute, sala de şedinţe se golise. După ce ieşi cu paşi mari, închizând uşa în urma ei, Helen se lăsă cuprinsă de un val de satisfacţie. Vânătoarea începuse.

44.

În jurul lui, oamenii ţipau şi plângeau.

— E cineva acolo, e cineva acolo, urlă o femeie din apropiere, de parcă repetarea unui fapt evident ar fi putut schimba situaţia.

Urletele ei fură întrerupte brusc de o explozie uriaşă, când dormitorul sări în aer, smulgând ferestrele din canaturi şi scuipând cioburi de sticlă spre mulţime. Mulţi dintre cei prezenţi se răsuciseră pe călcâie şi o luară la goană, dând peste el şi deranjându-i filmarea. Asta-l scoase din minţi. Până atunci, înregistrarea ieşise perfect.

Vizionarea filmului cu incendiul din noaptea precedentă se dovedise o experienţă plăcută. Avea cam o oră de material pentru fiecare incendiu şi, în timp, le va edita şi va compune o istorie dramatică, plină de suspans. Deocamdată se mulţumea să se bucure de înregistrările brute, needitate.

Avusese o noapte plină, aşa că-şi permitea şi el puţină relaxare. Se întorsese acasă după miezul nopţii şi, după ce-şi schimbase hainele, ieşise în oraş din nou, având grijă să nu uite camera. Meticulos ca întotdeauna, vizitase locurile în ordinea izbucnirii incendiilor, terminând cu locuinţa fumegândă din Bevois Mount. Zăbovise acolo cel mai mult, absorbind reacţiile vecinilor şocaţi, savurând momentul.

La ivirea zorilor, îşi mai încercase o dată mâna. Pompierii îşi dăduseră toată silinţa, apoi plecaseră pe rând. Venise rândul criminaliştilor să preia investigaţia. Locul era încercuit cu bandă galbenă şi un agent de poliţie stătea de pază. Dar cum destui jurnalişti locali şi bârfitori se învârteau pe acolo, distrăgându-i atenţia, reuşi să se strecoare în spatele clădirii, unde sări gardul şi se apropie de casă.

Făcuse un lucru stupid şi neglijent, dar ştia că nu va fi prins. Filmase totul. Părea o chestie dintr-un film horror ieftin şi zâmbi acum, când îl viziona din nou. Profită de uşa din spate distrusă de foc şi intră pe furiş.

Ştia că Deborah Parks va fi prima acolo, aşa că-şi vârâse camera în buzunar şi pornise să caute suvenire demne de atenţia lui. Auzea murmurele de la intrarea în casă. Curiozitatea sinceră a vecinilor, întrebările insistente ale ziariştilor şi ordinele agenţilor în uniformă care le cereau, plini de ei, tuturor să se dea în spate. Intrase în sufragerie şi nu găsise decât distrugere maximă. Traversase holul şi scotocise prin încăperea micuţă cât o cutie, ce fusese folosită pe post de birou.

Sigur fuseseră multe lucruri depozitate acolo. Încă se vedeau rămăşiţele carbonizate ale cutiilor de carton, care ajutaseră la răspândirea focului. Din fericire, în funcţie de cum priveai situaţia, linoleumul de pe hol întârziase

tragedia şi pompierii reuşiseră să stingă focul înainte ca toată camera să fie cuprinsă de flăcări. Fleacurile unei vieţi trăite pe jumătate zăceau răspândite în micul spaţiu şi, printre manuale, cărţi şi cutii de pantofi arse, găsise o fotografie înrămată.

Geamul se spărsese şi era înnegrit de funingine, rama metalică se îndoise şi arăta ciudat, dar fotografia din interior supravieţuise. Arsă pe margini şi umflată de căldură, dar încă vedeai o mamă şi un fiu zâmbind stânjeniţi spre cameră. O vârâse în rucsac şi se grăbise să iasă, traversând holul. Se oprise o secundă totuşi. Era ceva ciudat de înduioşător să stai în mijlocul ruinelor pline de fum ale unei case. Din podea încă se mai ridicau aburi – de aceea şi încălţase ghete groase – şi totul duhnea a fum. Inspirând parfumul pentru ultima dată, se răsucise pe călcâie şi se îndreptase spre uşa din spate.

Înregistrarea se termină, dar plăcerea lui stărui. Derulă de la capăt, se aranjă mai bine în fotoliu, îşi desfăcu fermoarul şi îşi vârî mâna în pantaloni.

45.

— Aveţi vreo pistă?

Detectivul-şef Jonathan Gardam n-o mai întâlnise pe Emilia Garanita până atunci. Dar auzise multe despre ea. Helen Grace îl pusese la curent în privinţa ei, la fel cum făcuse şi căpitanul secţiei de pompieri din Hampshire, Adam Latham, care acum stătea lângă el, primind întrebări din partea presei. Tabloidele principale erau şi ele prezente la conferinţa de azi, dar Emilia Garanita nu avea de gând să se lase intimidată sau oprită de ele. Urmărind-o cum încearcă să conducă sesiunea de întrebări, Gardam avu impresia precisă că, pentru tânăra jurnalistă ambiţioasă, momentul reprezenta ocazia de a străluci pe o scenă mai mare.

— Aţi făcut progrese? insistă Garanita.

Gardam se opri o clipă, asimilând detalii ale curiozităţii locale – cicatricea de pe faţă, părul vopsit, atitudinea de „mi se rupe de toţi şi de toate" – înainte de a răspunde:

— Inspectoarea-detectiv Grace şi echipa ei urmăresc o serie de piste şi i-am implicat pe toţi agenţii disponibili să ne ajute cu investigaţia. În prezent, prezenţa poliţiştilor pe stradă e mai sporită decât oricând în ultimii cinci ani.

Gardam le oferi câteva clipe să-i înregistreze cuvintele. Voia ca fiecare jurnalist să noteze creşterea semnificativă a numărului forţelor de ordine. În plus, voia ca piromanul să audă această informaţie când vor apărea reportajele mai târziu. Când te zbaţi să găseşti o pistă solidă, prevenţia e la fel

de bună ca detectarea. Dorea ca piromanul să se gândească de două ori înainte de a mai iniția noi atacuri.

— Suntem convinși că progresul investigației noastre va fi unul rapid. În plus, cooperăm strâns cu colegii noștri de la Departamentul de Urgențe și Incendii, care au aranjat să fie disponibile mai multe vehicule pentru incendii și au sporit numărul pompierilor de la secțiile locale.

— Suntem încrezători, adăugă Adam Latham, luându-i vorba din gură colegului său de la poliție, că putem rezolva orice stare de urgență cu rapiditate și cu eficiență, oricât de complicată ar fi situația.

O altă avertizare tacită pentru piroman. Aveau mai mulți polițiști, mai mulți pompieri, mai multe resurse. Focurile de diversiune nu-l vor mai ajuta atât de mult acum. În sinea lui, Gardam se întrebă cum va reacționa făptașul la această provocare. Va da înapoi sau va răspunde imediat, îmbunătățindu-și jocul, așa cum o făcuseră și ei?

— Voi întreba din nou. Aveți vreun suspect?

Garanita era ca un câine căruia i se arată un os. Îi făcea plăcere să hărțuiască poliția. Gardam auzise că *Southampton Evening News* se purtase blând cu ei pentru o vreme, mulțumită, în parte, unui pact între Garanita și Helen Grace, dar perioada de relaxare părea că se sfârșise acum. Reporteriță, cunoscută pentru relatarea cazurilor de crimă, adulmeca o nouă poveste-șoc.

— Există mai multe persoane aflate în vizorul nostru cărora încercăm să le dăm de urmă, dar principalul este un bărbat care a fost văzut fugind de la locul faptei, din Bevois Mount, în jurul ore 23:25, azi-noapte. Veți primi imaginile CCTV scoase la imprimantă și îi îndemnăm pe cititorii voștri și pe telespectatori să-l privească bine. Îl recunosc pe acest bărbat? Dacă da, îi rugăm să ne contacteze pe linia telefonică specială, care funcționează 24 de ore din 24. Am dori să-l eliminăm de pe lista suspecților, dacă e nevinovat. Între timp, cer locuitorilor să rămână calmi și să fie precauți, mai ales după lăsarea serii.

— Adică să ne încuiem ușile și să așteptăm. Asta e tot ce puteți face?

— Acesta e lucrul rațional de făcut. Înțeleg că atacurile au provocat panică, dar cel mai bine e ca publicul să rămână vigilent, să fie rațional și să ne lase să ne continuăm treaba.

— Să avem încredere în poliție?

— Exact, Emilia. După cum știi, inspectoarea-detectiv Grace are un trecut exemplar în ceea ce privește conducerea unor investigații de o asemenea importanță și complexitate. Îmi pun toată încrederea în ea, răspunse Gardam cu tărie, făcând o pauză pentru efect.

După o secundă, continuă:

— A avut rezultate excepţionale în trecut şi sunt sigur că şi acum vor fi la fel.

46.

Înfăşurată într-un costum de protecţie, Helen sui scara până la primul etaj. Structura casei era atât de instabilă, încât se văzuseră nevoiţi să ridice o schelă temporară pentru a-i ajuta pe ofiţerii de investigaţie să se deplaseze în siguranţă pe proprietatea distrusă. Helen ajunse în capătul scării şi o găsi pe Deborah Parks muncind deja din greu în ceea ce fusese odată dormitorul mare. Era o privelişte teribil de deprimantă, locul arăta de parcă fusese bombardat. Angoasa lui Helen se amplifică la auzul sunetului scos de folia de plastic care acoperea acum fereastra principală, rămasă fără geam. Vântul bătea cu putere azi, zguduind energic adăpostul improvizat şi înfrigurându-i strașnic pe cei de la faţa locului. Temperaturile de cu o seară în urmă probabil că atinseseră circa 600 de grade Celsius, dar acum se făcuse ger.

Helen se strădui să se calmeze şi-şi croi drum de-a lungul plăcilor de lemn, apropiindu-se de Deborah. Ofiţerul de investigaţii se ridică şi o salută sobru. Înainte de toate, Deborah era om de ştiinţă, dar, în acelaşi timp, era mama a trei băieţi şi Helen ştia din experienţă că întotdeauna suferea de pe urma tragediilor pe care le investiga. În multe feluri, vieţile lor se asemănau. Amândouă lucrau într-un domeniu marcat de cele mai îngrozitoare lucruri pe care fiinţele umane şi le puteau închipui sau îndura.

— Victima a fost găsită aici, prăbuşită în mijlocul camerei. E foarte probabil ca fumul şi panica să o fi copleşit şi pur şi simplu a încremenit. O reacţie întâlnită adesea în asemenea situaţii. Incendiile domestice li se întâmplă altor oameni. Dar când ţi se întâmplă şi ţie, îţi pierzi logica, orientarea în spaţiu, totul.

— Trebuie să fie oribil.

— Fumul a fost atât de gros, încât n-a mai ştiut încotro să se îndrepte.

Ce mod înfiorător de a muri. Groază, confuzie şi oroare, toate dintr-odată. Oare asta intenţionase criminalul lor?

— Vreo idee de ce trupul ei era atât de…

Helen se opri, fiindcă nu găsea cuvântul potrivit.

— Carbonizat?

Helen îi mulţumi cu un zâmbet scurt. Era greu de redat în cuvinte felul în care arăta corpul lui Denise.

— Din cauza oxigenului, continuă Deborah Parks. Sunt arsuri masive în jurul uşii dormitorului. Focul a început jos, apoi s-a ridicat, consumând tot aerul. A întâlnit un obstacol sub forma uşii, care e solidă şi rezistentă la foc până la un punct. Căldura s-a acumulat…

— Apoi Denise a deschis uşa, încercând să scape? întrebă Helen.

— E posibil. Focul a înghiţit lacom oxigenul proaspăt din încăpere… Semnele de aici demonstrează cum focul a explodat efectiv în spaţiul cel nou.

Deborah arătă spre câteva semne lungi, negre, ce se întindeau pe tavan.

— Nu ştim dacă Denise şi-a mai revenit din leşin după explozia iniţială. Indiferent de situaţie, dacă a rămas nemişcată în mijlocul încăperii, probabil că focul a devorat-o, aprinzându-i hainele, părul… Dacă încă era conştientă, corpul i-a intrat într-un şoc masiv. Stop respirator, intoxicaţie cu fum, sunt multe lucruri care ar fi putut-o scuti de ce a fost mai rău.

— Doamne, Dumnezeule…

Deborah începuse deja să se deplaseze pe schelă şi în jos, pe scară, până la parter. Helen se bucură de clipa de linişte, după descrierea unei asemenea tragedii. Era obişnuită cu scenele crimelor, ştia să vadă lucruri care nu pot vorbi, dar locul acesta se deosebea de tot ce văzuse ea vreodată. Atacatorul lui Denise Roberts nu era om. Femeia nu avusese nicio şansă să scape, să se apere sau să se lupte, aşa cum s-ar fi întâmplat într-un scenariu obişnuit de crimă. Ea înfruntase un duşman care nu putea fi doborât. Helen, pe care nimeni şi nimic n-o speria, se înfioră când se gândi la suferinţa lui Denise.

Coborând, Helen o găsi pe Deborah Parks ghemuită la capătul scării. O imită.

— Modul de operare e foarte asemănător, sublinie Deborah. Se simte mirosul de parafină şi am găsit un pachet ars de Marlboro Gold aici. Nu există dulap sub scări, aşa că piromanul a trecut direct la scări, îmbibând ultimele trei trepte cu parafină, înainte să aprindă dispozitivul şi să plece.

Helen dădu din cap, apoi spuse:

— Ce sunt lucrurile astea aici?

Arătă spre nişte semne puse de echipa de la Criminalistică chiar în jurul scărilor.

— Pete negre de sodiu, replică Deborah.

— Chibrituri? se interesă Helen.

— Exact. Mă aşteptam să le găsesc la capătul scării, unde a fost poziţionat dispozitivul de întârziere, dar se pare că, pe podea şi la baza scărilor, a împrăştiat mai multe beţe de chibrit.

— Ca să amplifice răspândirea focului iniţial?

— Puţin probabil. N-avea niciun sens să pună chibrituri pe covorul deja îmbibat cu parafină. Piromanul nostru ştie asta.

— Atunci a fost neîndemânatic?

— Sau s-a grăbit. Noi credem că tipii ăştia au sânge rece, dar sunt tot oameni în definitiv. Victima dormea sus, dar s-ar fi putut trezi în orice clipă. Criminalul o fi dorit să intre şi să iasă din casă cât mai repede şi când te grăbeşti…

Helen dădu din cap. Era un gest uman tulburător în mijlocul unei crime oribile cu premeditare.

— Cu excepţia acestui detaliu, e o copie fidelă a incendiilor de marţi noaptea. Mai avem de lucru, dar sunt 90% sigură că vorbim de acelaşi făptaş.

— Vreo idee despre cum a reuşit să intre în casă?

— Se pare că pe uşa din spate. Uşa din faţă avea lanţul pus şi, până acum, nu am găsit nicio fereastră spartă intenţionat sau alte căi de acces. Uşa din spate era descuiată când am venit. Va trebui să-i întrebaţi pe membrii familiei dacă uşa din spate rămânea descuiată de regulă…

— Sau poate cineva a lăsat-o aşa când a plecat.

Dacă focul fusese pus de cel cu care Denise împărţise patul noaptea trecută, atunci era firesc ca el să fi ieşit pe uşa din spate, ca să-şi ascundă plecarea. Dar încă nu găsiseră nimic despre amantul misterios, aşa că nu erau decât simple supoziţii. Poate că femeii nu-i păsa de siguranţa casei. Sau poate uitase tocmai de data asta.

— Ţi-a mai atras ceva atenţia? întrebă Helen, îndreptându-se spre spatele casei.

— Nimic concret în ceea ce-l priveşte pe criminal. Băieţii care au ridicat schela au deranjat locul oricum, aşa că va fi greu de dovedit la tribunal că dovezile nu au fost contaminate sau că nu au fost aduse de ei.

Helen înjură. Exact asta le mai lipsea.

— Aşa am zis şi eu, replică Deborah, înainte să-şi continue treaba. Te sun când termin.

Helen îi mulţumi şi ieşi pe uşa din spate. Făcu un tur rapid al grădinii, dar, fiindcă nu descoperi nimic interesant pe pământ, se întoarse să privească încă o dată clădirea. Se cutremură când studie imaginea ei. O casă modestă, distrusă de foc, transformată într-o curiozitate sumbră pentru adolescenţii care umpleau strada acum, cu telefoanele ridicate să filmeze. Denise Roberts nu se bucurase de prea multe momente fericite în viaţa ei, dar lovitura cea mai cruntă o primise chiar la sfârşit.

Nu exista decât o singură luminiţă în toată povestea asta îngrozitoare. Se certase cu fiul ei şi probabil că regretase după aceea, aşa cum o fac părinţii. Dar procedând astfel, îi făcuse un serviciu uriaş copilului. Îl alungase de acasă pentru a-şi vedea de propriile interese noaptea trecută şi sfârşise prin a-i salva viaţa.

47.

Callum Roberts mergea de-a lungul coridorului cenușiu, deloc primitor, și privea drept înainte. Refuza să se uite la polițistă, sergentul Sanderson, care se deplasa în același ritm cu el. Știa că, dacă o va face, ea va începe să-l bată din nou la cap, încercând să-l determine să se oprească. Îi venea oricum destul de greu ca să mai asculte și sfaturile ei, care-i erodau hotărârea și-i alimentau temerile. Știa că, dacă se lasă influențat fie și pentru o clipă, nu va mai face alt pas.

Toți îl îndemnaseră să nu vadă corpul mamei lui. O identificaseră după ADN și după fișele stomatologice, așa că nu era nevoie ca el să fie aici, în acest loc aseptic, lipsit de viață. Callum văzuse morga din secțiile de poliție în serialele TV, dar acum își dădu seama cât de falsă arăta în versiunea aceea. Realitatea era rece, lipsită de suflet și… moartă.

Sanderson părea că renunțase să-l mai convingă și mergea tăcută alături de el. Din partea lui, cu atât mai bine. Fusese de la început iritat de prezența ei, dar când se apropiară de ușile de la morgă, se bucură că venise cu el. Habar nu avea cum va reacționa când va intra acolo.

De ce venise aici? Oare chiar credea că *nu* mama lui se afla acolo? Testele ADN dovediseră că era ea, dar el tot trebuia să vadă cu ochii lui. Nu putea spune logic de ce, dar așa stăteau lucrurile…

Folosiseră eufemisme ca să-i sugereze starea trupului mamei lui, apoi, când refuzase să-i asculte, încetaseră să se mai poarte cu mănuși și îi descriseseră cu detalii concise, dar sugestive ce mai rămăsese din mama lui. Chiar și-așa, refuzase să dea înapoi. Știa instinctiv că refuzul de a o vedea ar fi cea mai cumplită trădare dintre toate.

De ce se purtase ca un idiot? De ce fusese atât de nerecunoscător? Atât de ostil? Într-adevăr, mama lui o dăduse în bară de multe ori și se lăsa călcată în picioare. Avea gusturi incredibil de proaste la bărbați. Dar îl crescuse singură, când alte femei l-ar fi putut abandona, trimițându-l la vreo rudă sau lăsându-l în vreun orfelinat. În primii ani se înțeleseseră nemaipomenit. Era un părinte relaxat, pus oricând pe glume. Îl răsfăța, adesea uitând de nevoile ei ca să poată merge împreună în excursiile de la școală, ca să-i organizeze petreceri de ziua de naștere, ba chiar să plece în vacanțe. Nu dusese niciodată dorul unui tată, iar asta trebuia să însemne ceva, nu? Ba chiar venise cu el când își făcuse primul tatuaj, sfătuindu-l unde să și-l facă și ce model să aleagă. Îl îngrijise după aceea, asigurându-se că nu se infectează, dându-i Ribena fierbinte și paracetamol care să-i mai aline din durerea ce-i zvâcnea în braț. Apoi dacă nici asta nu era o mamă bună…

— El e Jim Grieves. Medicul nostru patolog.

Callum dădu mâna cu încă un străin. Nu dădea niciodată mâna cu nimeni. Cine dracu' mai proceda aşa? Totuşi, părea că numai asta făcuse în ultimele câteva ore. Dăduse mâna cu medici, cu poliţişti, cu pompieri, iar acum, cu un medic patolog care îşi băgase degetele în trupul mamei lui.

— Îmi pare rău pentru pierderea suferită, spuse bărbatul.

Era un tip solid, cu glas morocănos, dar cu ochi blânzi. Callum nu ştiu ce să-i răspundă, aşa că dădu uşor din cap. Nu venise aici să pălăvrăgească.

Se apropiară amândoi de morgă. Morga… Cum naiba nimerise aici? Era un coşmar, un nenorocit de coşmar. Bărbatul vorbi din nou, dar el nu auzi niciun cuvânt. Vorbele se pierdură, copleşite de senzaţia de panică din sufletul lui. Brusc, voia să fie oriunde, numai nu aici. Voia să se răsucească pe călcâie şi să fugă, să fugă, să fugă…

— Eşti pregătit? îl întrebă medicul, părând că repetă întrebarea.

Callum tresări, dădu din cap şi zâmbi spre medic. De ce zâmbise? Ce motive avea să zâmbească?

Stăteau lângă o masă metalică lungă. Ştia că li se spune lespezi, dar nu se putea gândi la ele în felul acesta. Medicul îi aruncă o ultimă privire, apoi se aplecă şi trase cearşaful.

Imediat, Callum întinse mâna şi o apucă pe poliţista de lângă el de mânecă. Nu ştia la ce se aştepta, dar în niciun caz la aşa ceva. Chestia aia nu era mama lui. Nici măcar nu arăta ca o fiinţă umană. Era o oroare.

Callum se răsuci şi alergă spre o chiuvetă din apropiere, unde vomită violent. O dată, de două ori, de trei ori, pe măsură ce oroarea a ceea ce văzuse îşi făcea loc să iasă din el. Se prinse de bara metalică şi rece, îşi ţinu capul plecat şi încercă să-şi recapete răsuflarea, să-şi calmeze bătăile haotice ale inimii. Până acum, totul păruse oribil, dar cumva ireal. Acum, simţi din plin tragedia nopţii. Şi în acea clipă ştiu, cu o claritate orbitoare, că întreaga lui viaţă se destrămase.

48.

Postare pe blog de firstpersonsingular
Joi, 10 decembrie, 15:00

V-aţi ars vreodată? La modul serios. Adică să vă ţineţi palma peste o flacără şi să lăsaţi focul să vă mănânce carnea. Ar trebui, e foarte plăcut.

Bănuiesc că, la fel ca mine, aţi vizitat şi site-uri pentru sinucigaşi. Stau acolo cu orele. Întotdeauna găsesc ceva interesant în detalii şi-mi place la nebunie tonul lor. Voi? Atât de sumbru, de serios, de incredibil de PLICTISITOR?! Parcă ar fi un manual de pregătire sau un text dintr-o carte. Asta nu e temă pentru acasă, prietene, este ultima frontieră. Nu că n-aş fi fost tentat, dar mă întreb câţi oameni s-ar răzgândi dacă ar învăţa cum să-şi folosească durerea. După cum am spus, e bine.

M-am ars prima dată când aveam şase ani. I-am furat bricheta mamei şi totul a devenit şi mai plăcut. Ea a crezut că voiam să mă leg de obiceiul ei de a fuma sau s-o enervez, dar eu îmi doream ceva al ei care să lase urme. Cumva, a fost de două ori mai plăcut să ţin în mână bricheta ei, cu gravura aia imbecilă, când mi-am coborât palma peste flacără. Am ţinut-o aşa şi am refuzat s-o mişc. Mi-am exersat puterea asupra ei. Asupra durerii. Asupra vieţii.

Multe s-au întâmplat de atunci. Dar n-am uitat niciodată lecţia pe care am învăţat-o. Sunt atât de multe lucruri aleatorii, crude şi inutile în viaţă. Atât de mult rahat prin care să treci, atât de multe momente umilitoare mărunte, mărşăluind alături de nedreptăţile majore. Atât de mult întuneric, încât te copleşeşte fie că vrei, fie că nu vrei. Dar există unele lucruri pe care le poţi controla. Te poţi controla pe tine însuţi. Poţi controla sentimentele. Iar dacă eşti inteligent, îi poţi controla pe oameni. Atunci ieşi cu adevărat din tine. Când devii mai mult decât propria persoană. Lumea credea că eşti inutil. Tu credeai că eşti inutil. Dar brusc, totul capătă sens, preiei controlul şi, pentru o clipă ameţitoare şi scurtă, ştii că asta înseamnă să-l priveşti pe Dumnezeu drept în ochi.

49.

Venise vremea să anuleze căutările. Bătuseră pe la toate uşile, discutaseră cu toţi martorii potenţiali şi cu toţi trecătorii de pe o rază de doi kilometri în jurul casei lui Denise Roberts, dar se întorseseră cu mâna goală. Charlie verifică dacă Sarah Lucas aproba următoarea mişcare, şi anume să repartizeze agenţii în apropierea străzii principale, în speranţa unor descoperiri mai semnificative. Apoi organiză adunarea, punându-i pe agenţii în uniformă la treabă. Fuseseră câteva ore foarte dezolante şi Charlie nu

aştepta deloc momentul în care va trebui să-i raporteze lui Helen că masiva lor desfăşurare de forţe nu dăduse deloc roade.

Stătea lângă cordonul de poliţie de la locul incendiului. Noaptea trecută şi de dimineaţă se strânseseră mulţimi compacte, dar până şi acestea începeau să se împrăştie acum. Asta ar fi trebuit s-o bine dispună pe Charlie. Cine are nevoie de oameni care să-i sufle în ceafă? De fapt, efectul se dovedise exact opus. Se părea că o tragedie cumplită merita doar câteva ore de atenţie, apoi lumea îşi vedea de treaba ei, căutând surse proaspete de distracţie. Măcar de-ar fi fost atât de simplu şi pentru cei lăsaţi în urmă.

— În regulă, fetelor, vă rog să vă împrăştiaţi acum. Trebuie să ajungeţi acasă.

Un grup mic de adolescente mai zăboveau lângă panglica galbenă, pălăvrăgind, ţipând şi, din când în când, fotografiind iar casa. Când Charlie strigă spre ele, se întoarseră, dar nu dădură semne că au de gând să plece. Îşi continuară bârfa, aruncând un ochi spre poliţista îmbrăcată frumos, care părea că vrea să le strice ziua. Charlie le privi cu atenţie şi se simţi copleşită de iritare şi de furie. Asta era casa unei persoane, nu un mall.

— Acum, fetelor. Se lasă întunericul şi nu aveţi niciun motiv să mai rămâneţi aici.

Charlie îşi închipui atunci cum va fi când Jessie va ajunge la vârsta adolescenţei. Va avea Charlie credibilitate în faţa ei ca femeie cu o carieră de succes şi ca figură autoritară? Sau a avea o poliţistă drept mamă va fi un adevărat dezastru, un fel de moarte socială care-i va ţine pe iubiţi şi pe prieteni departe de ea? Charlie se miră că se îngrijorează pentru aşa ceva şi se muştrului în sinea ei pentru purtarea prostească. Avea alte lucruri mai importante pe cap.

— Fetelor, vă mai spun o singură dată să plecaţi. Aş fi fericită să vă duc cu duba poliţiei acasă, dar nu cred că vă aranjează, nu?

Charlie se apropiase de ele acum, ridicând vocea şi arătând în direcţia în care fetele trebuiau să meargă. Erau o mulţime de alei laterale şi de scurtături în zonă şi, chiar dacă gaşca lor numeroasă însemna siguranţă, ar fi preferat ca ele să plece acasă pe strada principală.

— Ea l-a văzut, replică acru una dintre fete, afişându-şi fără jenă dispreţul faţă de gabori.

— Pe cine a văzut?

— Pe tipul care a făcut asta, răspunse adolescenta, arătând cu capul spre locul incendiului.

— Cine l-a văzut? întrebă Charlie, încercând să-şi stăpânească nervii.

— Naomie, zise fata, arătând spre o alta din grup.

Naomie era metisă, uşor supraponderală şi se înroşise până în vârful urechilor. Blocându-le pe celelalte, Charlie se apropie de ea.

— Spune-mi ce-ai văzut, Naomie.

Fata, roşie la faţă ca focul, păru să n-o audă, aşa că Charlie îşi scoase legitimaţia.

— Sunt detectiv Brooks. Lucrez la acest caz şi orice îmi spui îmi va fi de mare ajutor.

— Spune-i, fato! Spune-i gaboriţei ce-ai văzut, rosti lidera grupului, hohotind de râs.

În altă situaţie, Charlie ar fi apostrofat-o pe căcăcioasa asta mică, dar astăzi se văzu nevoită să se abţină.

— Pe cine ai văzut, Naomie? insistă Charlie. Nu vreau să fac chestia asta oficială, dar, dacă n-am încotro, aşa voi proceda. Te rog, spune-mi ce-ai văzut.

În cele din urmă, gravitatea situaţiei păru s-o convingă pe fată şi Naomie îşi ridică privirea. Surprinsă, Charlie zări spaimă în ochii ei.

— L-am văzut.

50.

— Ştiu că ai discutat deja cu detectivul Brooks, dar trebuie să-mi mai povesteşti şi mie o dată, da?

Helen privi spre Naomie Jackson, care stătea de partea cealaltă a mesei, şi se întrebă dacă, şi la ora asta târzie din noapte, fata va refuza să-i ajute. Potrivit spuselor lui Charlie, depusese multe eforturi ca s-o convingă să vină la secţie. Acum, că se afla aici, închisă într-o cameră de interogatorii cu ele, adolescenta agitată părea chiar *şi mai puţin* convinsă că e înţelept să le ajute.

Naomie se juca nervoasă cu o sticlă goală de Sprite, învârtind-o întruna între palme. Pentru Helen, fata părea destul de cuminte, dar sesiză un gol imens acolo unde stima de sine ar fi trebuit să existe. Aspectul ei dezordonat, conversaţia monosilabică şi incapacitatea de a-i privi pe adulţi în ochi stăteau mărturie. Se vedea cât colo că nu are calităţi de lider şi nu încăpea îndoială că-şi blestema amica fiindcă o aruncase în gura lupului. Însă nu aveau timp să umble cu mănuşi. Dacă Naomie avea informaţii importante despre incendii, Helen trebuia să le obţină!

— Nu vrem să-ţi provocăm şi mai multe necazuri, Naomie. N-o vom contacta pe mama ta, dacă nu vrei asta. Detectivul Brooks te va lăsa oriunde vrei să mergi după ce terminăm. Ea va fi contactul tău de acum înainte şi orice

griji sau probleme vei avea, în legătură cu lucrul acesta, poți s-o suni direct și ea te va ajuta imediat. Te rog, spune-mi ce-ai văzut.

Naomie mai învârti sticla o dată, apoi zise:

— Am văzut un tip alergând pe o alee dosnică.

— Ca să evităm orice confuzie, e vorba de cea care duce în șoseaua Ramsbury?

— Cam așa.

— Și când se întâmpla asta?

— Chiar înainte de închidere. Ieșisem din pub și mă duceam acasă.

Helen dădu din cap, nimic mai mult. Charlie îi aruncă o privire scurtă, dar Helen o ignoră. Locul corect, timpul corect de pe înregistrările CCTV, dar Helen încă nu-și făcea speranțe prea mari.

— Unde fuseseși?

— La un pub lângă Common. Locuiesc în St. Mary, așa că mă întorceam pe acolo.

— Și ce-ai văzut?

— Un tip a venit din spate foarte repede. M-a speriat de moarte. Eram singură și nu vedeai nimic în bezna aia. Și cum auzi tot felul de lucruri care li se întâmplă fetelor…

— Și ce făcea tipul? o întrerupse Charlie, nerăbdătoare s-o aducă pe fată înapoi la subiectul lor.

— Alerga. Alerga foarte repede. A trecut direct pe lângă mine, de parcă nici nu m-a văzut.

— Cu ce era îmbrăcat?

— Pantaloni închiși la culoare și ghete, cred.

— Avea vreo haină?

— Da, poate. Dar nu avea brațele acoperite.

Helen dădu din cap. Detaliile bărbatului pe care-l căutau nu apăruseră încă în presă, așa că, dacă fata nu mințea și nu văzuse cumva imaginile tipărite, atunci aceasta era pista pe care o căutau.

— I-ai văzut fața? o întrebă Charlie blând.

Naomie clătină din cap.

— A trecut mult prea repede.

— Dar culoarea părului?

— Castaniu, cred.

— Înălțimea?

— Cam 1,80.

— Altceva?

Fata scutură din cap.

— Nimic? repetă Helen, încercând să-și stăpânească nervii.

Nimic din descrierea ei nu era o noutate.

Urmă o pauză lungă, apoi Naomie sparse tăcerea:

— Mai e o chestie. Avea un tatuaj. Pe braţ.

— Cum arăta? La tatuaj mă refer.

— Era o stea mare.

— Altceva?

— Tatuajul avea o coroană şi o floare în ea. Cam dubios, dacă e să mă întrebi pe mine.

Helen îşi simţi inima bătând cu putere. Fără să se uite, ştia că Charlie simte şi ea la fel.

— Ce fel de floare era, Naomie?

Naomie se gândi o vreme, apoi rosti:

— Un trandafir roşu.

— Eşti sigură de asta?

— Da, foarte sigură. Era unul mare.

Helen dădu din cap şi-i mulţumi lui Naomie pentru timpul acordat. O lăsă pe Charlie să-i ia declaraţia scrisă şi ieşi în grabă din încăpere. Rotiţele i se învârteau deja în minte, încercând să găsească o cale de acces în furtuna îngrozitoare care se forma în faţa ei. Dacă era să fie sinceră, nu exista o cale evidentă sau simplă în care să continue. Cazul înregistrase o cotitură decisivă şi deloc bine-venită.

Pentru că, în felul ei şovăitor, Naomie descrisese perfect blazonul Departamentului de Urgenţe şi Incendii din Hampshire.

51.

— Rahat!

Ochii lui Adam Latham ardeau. Când vorbea, scuipa mici picături de salivă. Era cunoscut pentru atitudinea lui încăpăţânată, de bărbat care nu face compromisuri, mai ales când trebuia să-şi apere mult iubitul său departament.

— Este imposibil ca unul dintre băieţii mei să facă aşa ceva, se răsti el. Îi cunosc pe fiecare în parte, bărbaţi şi femei deopotrivă care lucrează sub conducerea mea. I-am pregătit pe cei mai mulţi dintre ei, pentru Dumnezeu, şi… Ei bine, e imposibil şi gata.

Helen se pregătea să răspundă, dar Gardam i-o luă înainte. Cei trei se adunaseră în biroul lui ca să aibă o mică discuţie.

— Îți înțeleg părerea, Adam, îl domoli Gardam. Și te cred, dar trebuie să recunoști că e necesar să urmărim orice pistă, iar martorul ne-a dat o descriere precisă a tatuajului.

— Minte.

— Ce motive ai să spui asta? interveni Helen.

— E evident, nu? Vrea atenție. Doar știi și tu cum sunt adolescentele de azi.

Ultimul comentariu îi era adresat lui Gardam și Helen se pregăti să intervină, dar șeful ei îi tăie avântul încă o dată.

— Nu sunt sigur că-ți împărtășesc opinia, dar amândoi spunem același lucru. Trebuie să investigăm pista asta rapid și discret. Dacă nu duce nicăieri, putem trece toți mai departe.

Helen îl lăsă pe Gardam să preia conducerea, dar în sinea ei se simțea jignită de intervențiile lui constante. Fusese ideea ei să-l contacteze pe Latham întâi, pentru a-i câștiga cooperarea și s-ar fi descurcat singură cu întâlnirea dificilă. Dar Gardam insistase să fie el gazda, sperând poate că rangul lui superior și legătura imediată dintre bărbați l-ar putea convinge mai repede pe Latham. Poate s-ar fi cuvenit ca Helen să se simtă recunoscătoare pentru sprijinul lui, dar lucrurile nu stăteau deloc așa. Nu avea nevoie și nici nu cerea protecția unui bărbat. Nu o impresionau deloc cavalerii pe cai albi.

— Și tu crezi că e posibil? Că această direcție a investigației va putea fi băgată sub preș?

Tonul lui Latham era tulburător de sarcastic.

— Cei din secția ta nu sunt în stare să-și țină gura. Cum te vei apuca să-mi interoghezi ofițerii, presa va afla imediat. Și-atunci ce se va întâmpla? Publicul nu va mai coopera cu noi. Vor începe să ne pună piedici în munca noastră, își vor bate joc de oamenii noștri, ba chiar ne vor ataca. Ceva de genul ăsta ne poate costa vieți. Asta vreți?

— Vrem să prindem persoana vinovată, se repezi Helen înainte ca Gardam să răspundă. Nu pot permite nicio scuză pentru atingerea scopului nostru. Dar nu e nevoie să ne agităm mai mult decât trebuie. Doar n-o să ne apucăm să batem pe la uși…

— Nu? Din câte știam, cam asta e specialitatea ta.

— Numai când e cazul. Deocamdată punem întrebări.

— O să-mi amintesc asta când o să mă duc să-mi văd oamenii la spital. După ce o să-i înnebunești cu acuzațiile tale ieftine…

— Cred că tragi concluzii prea rapid. Nu avem niciun motiv să credem că fata minte…

— Îmi pierd vremea cu voi. Jonathan, nu vrei tu să stai de vorbă cu ea?

Lui Helen îi veni să-l plesnească. Nimic nu detesta mai tare decât să se vorbească despre ea de parcă nu ar fi fost în încăpere. Gardam observă că-i sărise mustarul, așa că interveni decisiv.

— Nu am de gând să trec peste cel mai bun ofițer al meu, Adam. Inspectoarea-detectiv Grace trebuie să investigheze orice pistă. Istoria nu ne va mulțumi dacă dăm greș și nu-l prindem pe criminal din cauza unor sensibilități politice. Ți-am înțeles preocuparea și am reținut punctul tău de vedere. Vom face tot ce ne stă în putință să oprim orice reacție necuvenită față de oamenii tăi, dar vom urmări această pistă, așa că-ți sugerez să cooperăm cât mai bine, OK?

Latham nu mai avu încotro, Gardam avea ultimul cuvânt. Plin de ranchiună, Latham acceptă și ieși cu pași mari din încăpere, fără să se uite la Helen. Gardam așteptă până când celălalt se îndepărtă suficient și abia apoi se întoarse spre Helen.

— Cel puțin ne-am lămurit deocamdată, spuse el.

Helen dădu din cap. Gardam o privi, dar nu scoase niciun cuvânt. Oare el se aștepta la mulțumiri sau să-l felicite că salvase situația în ultimul moment? Dacă-i pe-așa, nu avea de gând să-i ofere această plăcere. Era obișnuită să înfrunte dinozauri mai fioroși decât Adam Latham.

— Mă ocup de asta, domnule.

— Așa să faci, Helen, răspunse neutru Gardam. Acest gen de situații necesită cooperarea între diverse agenții și tocmai am pierdut sprijinul unui jucător-cheie. Așa că hai să ne dăm toată silința, da?

•

Helen se grăbi pe coridor spre centrul de comandă, mai nesigură decât oricând de relația ei cu noul șef al secției de poliție. O plăcea? O detesta? Era atât de progresist pe cât dădea senzația sau era doar un misogin care se prefăcea cu brio? Helen avea impresia clară că voia s-o protejeze. Dar cu ce scop? Să apere reputația secției Southampton Central sau exista vreun alt motiv ascuns? Instinctul, atât de imbatabil de regulă, nu o ajuta deloc de data asta.

Împinse ușa și se pomeni asaltată de un val de gălăgie. Se văzuseră nevoiți să aducă mai mulți operatori telefonici care să facă față sutelor de apeluri de la hotline. Nimic semnificativ nu apăruse până acum, dar era cât se poate de limpede că publicul se implica și rămânea vigilent. Probabil că piromanul lor se va gândi de două ori înainte de a mai pune la cale un dezastru. Se făcuse deja după-amiază. Nu mai dura mult și întunericul avea să cuprindă din nou orașul. În realitate, nu se apropiaseră deloc de niciun suspect și întrebările despre pașii următori se învârteau întruna în mintea lui Helen.

Cuprinsă de temeri, Helen îi făcu semn lui Sanderson să vină la ea în birou. Închise uşa încet, dar cu fermitate. Îşi invită adjuncta să ia loc. Sanderson avea deja un pix şi un blocnotes, ceea ce păru s-o bine dispună pe Helen. Aveau multe de făcut.

— Trebuie să verificăm personalul şi să obţinem rapoartele de la pompieri pentru incidentele din ultimele zile. Nu le va plăcea asta, dar vor fi nevoiţi să joace după cum cântăm noi, aşa că nu te feri să le ceri cu îndrăzneală.

Sanderson îşi înăbuşi un surâs. Abia aştepta să pună presiune pe birocraţi şi pe purtătorii de dosare care încercau să amâne de fiecare dată munca vitală de investigaţie.

— Imediat ce pui mâna pe ele, ia-o pe McAndrew, doar pe ea, pe nimeni altcineva, şi studiaţi listele cu personalul, turele lor de lucru şi găsiţi cine a lucrat în ultimele două nopţi, dar mai important, cine nu a lucrat. Concentraţi-vă asupra bărbaţilor deocamdată. Căutăm ocazii şi motiv. Fiţi cu ochii în patru la cei tineri, singuri, posibil izolaţi. Oricine cu probleme disciplinare sau căruia i s-a refuzat recent vreo promovare sau care a avut probleme familiale şi de căsnicie. Oricine face asta e un om furios. Vrea să demonstreze ceva lumii, dar poate şi cuiva apropiat de casă, familie, colegi, foste iubite. Verificaţi de două ori, de trei ori, de câte ori este nevoie, dar daţi-mi nişte nume. Vreau să faceţi asta rapid şi discret. Poţi să foloseşti biroul meu deocamdată.

Sanderson era deja cu receptorul la ureche, înainte ca Helen să iasă. Nu obţinuseră nimic concret încă, dar aveau prima pistă majoră şi Helen voia să profite la maximum. Stătuseră prea mult fără să facă nimic, aşa că venise vremea iniţiativelor.

52.

Mergea încet în spatele lor, fără să fie văzută. Le urmărise cam jumătate de oraş. Între Fiatul ei roşu şi Meganul negru lăsase alte trei maşini, ajutată şi de traficul de la ora de vârf. Însă acum era puţin mai periculos, fiindcă mergeau pe jos. I-ar putea sesiza prezenţa aici, în spaţiile deschise, unde era expusă.

Se îndreptau spre St. Mary acum. Oamenii care nu vizitaseră niciodată oraşul auziseră de St. Mary mulţumită clubului de fotbal Southampton, care-şi trăsese un stadion nou şi dichisit aici, în 2001. Mutarea trebuia să facă parte dintr-un plan de regenerare a zonei, dar, sincer vorbind, nimic nu se schimbase. Străzile care flancau stadionul uriaş păreau să fi rămas în umbra lui, neglijate, uitate şi aproape deprimante.

O descriere care i s-ar fi potrivit de minune Emiliei Garanita în ultimii doi ani. Era o reporteră ambiţioasă şi talentată care nu se putea lăuda cu prea multe rezultate până acum. N-avea niciun sens să se mintă. Întrecuse măsura în timpul investigaţiilor anterioare şi ajunsese din nou la capătul cozii, victima unui joc fără scrupule cu şerpi şi scări.[9]

Mulţi îi spuneau că ea e singura responsabilă, dar Emilia nu voia să accepte asta. I se făcuseră promisiuni şi nimeni nu se ţinuse de ele. Aceasta era povestea vieţii ei în multe feluri şi, în prezent, ironia nu o ocolise. Pusese bază pe vorbele unui jurnalist şi iată unde ajunsese.

Perechea pe care o urmărea încetinise pasul. Femeia era uşor de recunoscut, Charlene, Charlie Brooks, o gaboriţă cinstită şi hotărâtă cu care Emilia se înfruntase de nenumărate ori. Pe fată n-o ştia, dar Charlie Brooks se purtase incredibil de amabil cu ea de când plecaseră de la secţia de poliţie. O condusese acasă, îi cumpărase sucuri şi reviste, discutase cu ea tot timpul. Fata asta nu era vreo vagabondă sau o adolescentă fugită de acasă. Era cineva *important.*

Emilia se furişă într-o bodegă jegoasă şi găsi o masă la fereastră. Ignoră criticile neprietenoase ale proprietarului că nu poate sta acolo fără să cumpere ceva şi-şi ţinu privirea lipită de spectacolul absurd care să se desfăşura pe partea opusă. Fata părea nervoasă, chiar puţin angoasată, dar Brooks îşi dădea silinţa s-o liniştească. Emilia nu auzea cuvintele rostite, dar limbajul trupului – mâna care strângea uşor braţul fetei – le trăda fără doar şi poate.

Emilia îşi scoase tableta din geantă şi accesă linkul pentru registrul electoral. Normal că n-ar fi trebuit să-l aibă, numai consiliul orăşenesc îl folosea, dar niciun jurnalist local serios nu se putea descurca fără el. Verificase deja numele străzii, dar acum putea adăuga şi numărul casei. Primi răspunsul imediat. Două persoane figurau înregistrate la această adresă: Sharon Jackson, în vârstă de 42 de ani, şi Naomie Jackson, în vârstă de 17 ani.

Emilia împinse tableta deoparte şi se înveseli când văzu că Brooks se pregătea să plece. Se ridică, o lăsă să treacă de colţul străzii, apoi se repezi afară din cafenea şi traversă. După ce ajunse la uşă, se opri o clipă să-şi netezească părul şi să se rujeze, apoi sună încrezătoare la uşă.

Naomie probabil că se aştepta s-o vadă pe Brooks din nou, fiindcă se strâmbă când dădu cu ochii de o străină care stătea în prag.

— Naomie? Naomie Jackson, da?

Fata dădu din cap precaută.

---

[9] Joc educaţional în care fiecare jucător aruncă pe rând zarul şi mută piesa în funcţie de numărul indicat de zar. (*N.t.*).

— Am primit numele tău de la detectivul Grace de la Southampton Central. Mi-a spus că-i ajuți cu investigația.

Din nou o mică aprobare din cap.

— Ei bine, după cum știi, *News* a jucat dintotdeauna un rol activ în informarea publicului larg cu privire la chestiuni care-i afectează siguranța și sănătatea. Înțeleg că ai informații noi care se dovedesc a fi vitale în procesul de identificare a acestui îngrozitor piroman și mă întrebam dacă aș putea intra două minute să discutăm puțin despre asta.

Fata nu era foarte sigură, așa că Emilia adăugă iute:

— Nu-ți vom folosi numele și tot ce îmi vei spune va fi confidențial. În plus, noi și plătim. Ce părere ai?

Câteva secunde mai târziu, Emilia stătea în sufrageria jalnică, storcând informații de la adolescenta monosilabică. Nu-și dezlipea privirea de pe chipul lui Naomie, dar mâna i se mișca întruna, notând fiecare detaliu al mărturiei ei. Emilia simțea deja că lucrurile se îndreptau în favoarea ei, că acest caz îi va permite în sfârșit să-și scrie propriul happy-end.

53.

Deborah Parks porni cu pași mari spre cafeneaua de peste drum, întorcând capetele tuturor cei pe lângă care trecea. Fără salopetele de lucru, era o apariție deosebită. Zveltă, cu părul lung, eliberată din costumul lălâu, avea un efect impresionant asupra celorlalți. Helen nu se miră să vadă atâția bărbați oprindu-se din conversație, atunci când ea trecea pe lângă masa lor.

Deborah o sărută pe obraz pe Helen, se așeză și-l rugă pe ospătar să-i aducă un cappuccino. Întotdeauna era ciudat și revigorant deopotrivă să-și întâlnească colegii în afara serviciului. În discuțiile de la locul crimelor sau al dezastrelor era sobră și plină de profesionalism, dar asemenea atitudine nu i se potrivea lui Deborah și personalității ei optimiste, spumoase. Pălăvrăgiră vesele o vreme, pentru ca mai apoi Helen să îndrepte elegant conversația spre chestiuni mai serioase. Nu se întâlnise cu ea să socializeze, ci ca să dezgroape lucruri urâte.

Prima verificare făcută de Sanderson în turele personalului de la Departamentul de Urgențe și Incendii scosese la suprafață șase nume preliminare. Șase bărbați, ale căror ture de lucru le-ar fi permis să pună focurile și care se potriveau caracteristicilor profilului: vârstă, stare civilă și istoric disciplinar. Helen deja numise câțiva agenți din echipa ei să efectueze unele verificări de bază, să le pună acestor indivizi întrebări de rutină despre

programul lor, despre ce părere aveau cu privire la incendii, despre posibile bănuieli, totul cu scopul de a adulmeca mici discrepanţe în alibiurile lor sau ceva neobişnuit în felul cum se comportau. Aceste conversaţii erau neapărat plictisitoare şi de multe ori scurte, dar adesea te uimeau lucrurile pe care le puteai descoperi. Un membru al familiei neavizat, o prietenă care nu se simţea în largul ei să ofere un alibi fals… Vizitele de acest gen serveau adesea la subminarea făptaşului în feluri neaşteptate.

— Ai de gând să-mi spui ce e cu misterul ăsta? se interesă Deborah.

Rostise cuvintele într-un mod plăcut, dar se vedea că moare de curiozitate. Helen nu avea încotro, trebuia să facă lucrurile discret, având în vedere altercaţia cu Latham de mai devreme. Ştia că, dacă se ducea personal s-o ia pe Deborah de la lucru, lumea va începe să clevetească. Aşa c-o rugase să se întâlnească la cafeneaua Nero din apropiere şi îi sugerase să inventeze un motiv oarecare pentru absenţa ei.

— Le-am spus băieţilor că trebuie să mă duc la doctor, continuă Deborah, şi i-am cam scos din minţi. N-o să-ţi vină a crede ce pot inventa oamenii ăştia.

— Îţi mulţumesc şi ştiu că nu ai timp, aşa că voi fi concisă. Trebuie să discut neoficial cu tine despre unii dintre colegii tăi. Nu va bănui nimeni nimic. Dar am nevoie de ajutorul tău.

Deborah dădu din cap, apoi continuă:

— Sigur neoficial?

— Da.

Deborah aprobă din nou din cap, de data asta mai puţin convingător totuşi.

— Bine, dă-i drumul.

Helen deschise dosarul din faţa ei. Deborah se născuse şi crescuse în Southampton şi lucrase cam pe la toate secţiile din oraş. Atrăgătoare, populară şi ambiţioasă cum era, pompierii îi căutaseră prietenia tot timpul, un aspect extrem de important pentru Helen acum.

— Îţi voi arăta o listă cu şase nume. Toţi sunt colegi de-ai tăi. Nu le cunosc decât vârsta şi poziţia deocamdată. Am nevoie să-mi dai mai multe detalii despre ei, dacă ai încredere în ei sau dacă e posibil ca vreunul dintre ei să fie piromanul nostru, spuse Helen, coborându-şi glasul.

Deborah dădu din cap serioasă şi Helen împinse bucata de hârtie spre ea. Şi iată-i acolo, înşiraţi cu litere negre:

Alan Jackson, John Foley, Trevor Robinson, Simon Duggan, Martin Hughes şi Richard Ford.

Era oare unul dintre aceşti şase bărbaţi criminalul lor?

54.

Înălță cordonul de poliție și zdrobi cu ghetele bucățile carbonizate de lemn care zăceau împrăștiate pe podeaua fostului showroom. Doar cu o zi în urmă, acest loc fusese o destinație populară pentru cuplurile și familiile în căutarea unei canapele noi, unei mese de sufragerie sau a unui pat king-size. Tipii care conduceau locul probabil că întorceau banii cu lopata, dar acum distracția se sfârșise. Clădirea uriașă arsese și, în orele timpurii ale dimineții, acoperișul se prăbușise în sfârșit. Un act final grandios care consumase tot ce mai rămăsese nedistrus dedesubt.

Își alesese momentul cu grijă. Deborah Parks plecase brusc după ce primise un telefon, iar restul echipei profitase și se relaxa la un pahar de ceai. Nu mai rămăsese decât un agent de poliție, care dispăruse și el curând din raza lui vizuală. Era o șansă prea bună ca s-o rateze.

Își simți inima bubuind în piept când traversă spațiul pustiu. Părea că intrase într-o altă lume, o scenă a devastării de pe altă planetă. Rareori ai parte de incendii cu o asemenea magnitudine. Scoase camera din geantă și înregistră cu încetinitorul. De la dreapta la stânga, apoi înapoi, încet și cu mână sigură, fără să-i scape nimic.

Închise camera, o vârî în geantă și scoase un sac de gunoi din buzunar. Își puse o pereche de mănuși sterile și, aplecându-se, începu să scormonească printre resturile arse, căutând obiecte interesante. Din păcate, locul nu era la fel de generos precum o locuință, cu fotografii de familie și tot felul de fleacuri, dar locurile mari de acest gen te puteau surprinde uneori, așa, ca acum. Îngropate adânc sub stratul de cenușă și protejate de o ușă metalică solidă, găsi resturile unui poster care anunța o ofertă specială recentă. Încă mai puteai citi „Lichidări" exact în centru. Îi plăcu la nebunie, având în vedere contextul, și-l strecură iute în geantă.

— Pot să te ajut?

Nu auzise pe nimeni apropiindu-se și îngheță o clipă, simțindu-se cuprins de un vai de adrenalină. Se adună iute și se ridică să-și înfrunte inamicul. Un tip din echipa lui Parks. De unde naiba apăruse?

— Accesul public e interzis. Nimeni nu are voie să intre aici.

— E în regulă, amice, răspunse el calm. Sunt de pe tura următoare. Mi s-a spus că aveți nevoie de ajutor, să îndepărtați resturile mai mari distruse de foc.

— Dar cine ești?

— De la Departamentul de Urgenţe şi Incendii, rosti el ferm, arătându-şi legitimaţia pentru a-şi susţine spusele. Ar trebui să fie ziua mea liberă, dar ştii şi tu cum sunt pompierii…

Făcu o pauză scurtă înainte de a încheia:

— Ne bucurăm dacă putem fi de ajutor.

55.

Vizitase locul de zeci de ori şi devenea rapid iadul lui personal. Iniţial, sperase să-i fie adăpost, un refugiu unde să uite ororile vieţii de zi cu zi. Mai târziu, îşi închipuise că ar putea fi locul de unde să cumpere ceva frumos pentru Luke, o amintire care să-i mai aline din sentimentul groaznic de vinovăţie. Eşuase lamentabil în rolul de tată. Dar nu era nimic din toate astea. Era un simplu magazin, deservit de voluntarii spitalului. Stând nemişcat în picioare, holbându-se la selecţia modestă de ciocolate din faţa lui, se simţi atât de pustiit, atât de neajutorat, încât crezu c-o să izbucnească în plâns.

— N-aş cumpăra ciocolată de aici, întotdeauna e expirată, îi şopti o voce lângă el.

Thomas Simms se întoarse şi dădu cu ochii de o tânără care ţinea în mână un exemplar din *Grazia.* Avea ochi frumoşi şi un zâmbet plăcut, dar cicatricea care-i brăzda o parte a feţei îi atrase cu adevărat atenţia. Probabil că era vreo pacientă transformată în voluntar şi Thomas se simţi copleşit de magia momentului. Iată-l aici, pierdut în introspecţie, plângându-şi de milă, ignorând faptul că toată lumea suferea, dar reuşea cumva să treacă peste greutăţi.

— Eu sunt Emilia, spuse femeia, întinzându-i mâna.

— Thomas, răspunse el, dând mâna cu ea.

Ciudat, dar numele i se potrivea perfect femeii, de parcă se aştepta oarecum să-l audă. Oare o cunoştea de undeva?

— Aveţi un minut să stăm de vorbă? continuă ea, păstrându-şi zâmbetul.

— Sunteţi ziaristă? o întrebă el tăios, retrăgându-şi mâna.

— Emilia Garanita, *Southampton Evening News*.

— Ştiu că vă faceţi munca, dar am spus tot ce era de spus. Am avut o conferinţă de presă azi-dimineaţă în care am rugat pe toată lumea să mă lase în pace…

— Şi vă respect alegerea. După cum vedeţi, şi eu am problemele mele. Ştiu cum e când viaţa te înjunghie pe la spate. N-am niciun interes să vă necăjesc şi mai mult.

— Mi-ar plăcea să cred asta…

— De fapt, aş vrea să vă ajut.

Thomas se opri preţ de o clipă. Ghicea imediat când oamenii se dădeau bătuţi. Respinsese o grămadă de jurnalişti în ultimele două zile. Dar tânăra din faţa lui părea de neoprit şi încrezătoare, de parcă ar fi avut un as în mânecă.

— Cazul a evoluat. Din experienţa mea, poliţia face o treabă îngrozitoare când vine vorba de informarea familiei despre astfel de lucruri. Nu vor spune nimic până când nu se termină totul, împachetat şi prins cu fundă. De înţeles la urma urmei, pentru că-şi apără fundurile, dar asta nu vă ajută pe dumneavoastră, pe Luke sau pe Alice. Trebuie să ştiţi acum. Când nu ştii nimic, atunci începe chinul, corect?

Thomas nu comentă. Iniţial, instinctul îi spusese s-o trimită la naiba, dar acum nu mai era atât de sigur.

— Aşadar, doresc să vă ajut. Mi-ar plăcea să vă ajut. Dar am nevoie de ceva la schimb.

Thomas simţi brusc cum se enervează. De ce paştele mă-sii pierdea vremea pălăvrăgind cu o nenorocită de jurnalistă în magazinul spitalului? Fiul lui îl aştepta sus. Fiica lui încă se lupta pentru viaţa ei. Ce făcea el *aici*? Simţindu-i mânia, femeia întinse mâna şi-l prinse cu blândeţe de braţ, oprindu-l.

— Vor aresta un pompier. Este unul de-al lor, şopti ea, privindu-l direct în ochi.

Thomas aproape că se sufocă şi-l cuprinse ameţeala. Voia cu disperare ca poliţia să facă progrese, dar o parte din el îşi dorea ca toate astea să dispară. Se temea de următorul capitol din viaţa lui.

— Încă nu vă pot da numele, dar ar trebui să aflu mai multe în 24 de ore. Vi-l voi da imediat ce-l voi afla, vă jur. Spre deosebire de poliţie, eu nu vă ascund nimic.

Thomas se uită la ea, neştiind ce să zică. Oare să aibă încredere în ea?

— O martoră l-a văzut pe suspect plecând în fugă de la locul incendiului din noaptea trecută şi a observat blazonul departamentului tatuat pe braţul lui. Vă pot da numele ei dacă vreţi.

Însă era foarte clar că nu i-l va da. Încă. Thomas îşi plecă fruntea şi ochii i se umplură de lacrimi. Totul îi spunea să nu facă asta, să nu se lase prins în acest joc, dar cum să mai scape de ea acum şi să se întoarcă sus? Cum, când ea ştia mai multe despre ucigaşul soţiei lui? După o pauză lungă, o privi în ochi şi zise:

— Ce vrei?

56.

— Simon Duggan nu are creier pentru așa ceva. Poți să-l tai de pe listă.

— Cât de sigură ești? o întrebă Helen.

Deja eliminaseră trei suspecți, iar Duggan părea să aibă aceeași soartă. Curând vor rămâne fără nicio variantă.

— Ascultă, știu că se potrivește profilului. Puțin singuratic, locuiește cu mama lui, dar el e un tip care ascultă ordine. Nu s-ar duce nici la toaletă fără permisiunea cuiva. Nu are tupeul și nici inteligența necesare să pună la cale ceva atât de grandios. Nu e destul de furios pentru asta. E un suflet simplu.

— OK. Atunci, Martin Hughes? continuă Helen, străduindu-se să-și ascundă iritarea.

Pentru prima dată, Deborah nu vorbi imediat. Cugetă câteva secunde, apoi zise:

— Ar putea fi, dar tot nu mi se pare omul nostru.

— Cum așa?

— E iute la mânie și s-a certat aproape cu toată lumea. Asta l-a costat în carieră, fără îndoială. Băieți mai tineri au urcat pe scara profesională mai repede decât el, e divorțat…

— Toate astea se potrivesc profilului, interveni Helen.

— Dar nu e tânăr…

— Profilul doar te ghidează, nu-ți garantează sută la sută.

— Își iubește familia. Chiar, dacă s-au despărțit, el încă își iubește soția și îl adoră pe fiul lui. E un ratat cu siguranță, dar furia lui e ca o furtună într-un pahar cu apă. De obicei, e un tip înțelegător. Îmi pare rău, Helen, dar nu-l văd făcând asta.

— Atunci nu mai rămâne decât Richard Ford, replică Helen, plină de speranță.

În sfârșit, Deborah ezită ceva mai mult. Înainte, fusese încrezătoare, sigură pe ea, eliminând una câte una bănuielile lui Helen despre colegii săi. Acum părea tulburată.

— Vorbește cu mine, Deborah. Cum e tipul?

— Nu-l cunosc foarte bine, răspunse ea.

— Dar ce cunoști te face să te îndoiești de el? insistă Helen.

Nu voia s-o preseze pe Deborah să dea un verdict, dar simțea că există ceva pentru ea aici. Putea să bage mâna în foc.

— Da, zise ea într-un târziu. E unul dintre tipii ăia de care femeile se feresc. Are o privire aiurea. Se uită la tine de parcă ai fi un soi de specie extraterestră.

— Are prieteni?

— Nu în echipă. Evită mulţimile, puburile, chestii de genul ăsta. Nu are gesturi macho ca restul pompierilor, nu se implică în nimic în mod special, cu excepţia serviciului.

— De cât timp lucrează pentru voi?

— De când a terminat şcoala, cred.

— Are un tatuaj cu emblema departamentului?

— Sigur, mai toţi băieţii o au.

— E un angajat conştiincios?

— Foarte conştiincios. E bucuros să te ajute în orice zi. Nu cred că are prietenă.

— Un iubit, poate?

— Nu, din câte ştiu eu.

— Are familie?

— Nu a pomenit niciodată pe nimeni. E un singuratic. Băieţii noi mereu încearcă să se apropie de el, dar renunţă după o vreme. Aşa funcţionează el…

— Dacă e atât de conştiincios şi are atâta experienţă, de ce are un rang atât de mic?

— Nu e bun la examene. E grozav la chestiile practice, dar când vine vorba de teorie, se teme… Iar tehnica lui de la interviu…

— A fost sărit la promovări?

Un alt moment de ezitare, după care Deborah continuă:

— Da. A ratat interviul pentru poziţia de sergent pentru a treia oară. Recent. Asta înseamnă… că nu mai poate încerca din nou.

Helen încercă să-şi suprime entuziasmul care creştea cu fiecare secundă când puse următoarea întrebare.

— Şi când s-a întâmplat asta?

Toată fermitatea lui Deborah, toată şovăiala ei păru să dispară când îi dădu replica.

— Acum o lună.

•

Helen ieşi cu paşi mari din cafenea, cu telefonul lipit de ureche. Imediat ce Sanderson răspunse, se repezi fără nicio introducere.

— Trebuie să-l verificăm pe Richard Ford. Cine a discutat iniţial cu el?

Sanderson inspiră adânc înainte să răspundă.

— Charlie. E cu el chiar acum.

57.

Ceva nu era în regulă în casa asta. Charlie simţise ceva ciudat de când păşise înăuntru. Totul era la locul lui, nu vedea nimic aiurea, dar locul părea nefolosit, ca un muzeu. Părea şi mirosea a stătut.

Richard Ford nu fusese deloc încântat s-o găsească pe Charlie aşteptându-l pe treptele din faţa casei. Ajutase la unul dintre locurile incendiate, îi povestise el, mutând nişte obiecte arse, pentru ca echipa de acolo să-şi poată face treaba. Era murdar, transpirat şi mirosea a fum. Abia aştepta să se spele. Dar, în loc de asta, se trezi răspunzând întrebărilor domoale ale unei detective, pe care o interesau turele lui de lucru şi pe unde umblase în ultimele două zile. Charlie nu-l învinovăţea că se simte iritat, dar totuşi mai percepea ceva. Părea să iasă la iveală şi alte sentimente. Suspiciune? Angoasă? Charlie nu putea preciza cu exactitate.

Bărbatul venise cu un sac de gunoi negru pe care-l vârâse în dulapul de pe hol, înainte s-o conducă pe Charlie în bucătăria veche. Pornise ceainicul electric, care imediat începu să scoată aburi. Părea că totul e nelalocul lui aici. Tic-tacul lent al ceasului prăfuit de pe poliţa şemineului dădea bucătăriei un aer ponosit de cameră din alte vremuri.

— Locuieşti singur? întrebă ea.

— Da. Mama a murit acum câţiva ani. Mai am o soră, dar ea nu a dorit nimic de aici, replică el, arătând spre casă. A emigrat în Australia.

Charlie o înţelegea pe deplin. În timp ce Ford turnă ceaiul în două cești murdare, ochii ei analizară discret tatuajul de pe braţul lui stâng. Imaginea o tulbură uşor, dar când Ford se întoarse spre ea, Charlie zâmbi larg.

— Noaptea trecută ai fost singur acasă?

— Exact.

— Nu ai ieşit deloc în oraş? Poate să cumperi ceva de la magazin?

— Nu. De ce?

— Sunt simple întrebări standard. Am fost rugaţi să verificăm mişcările tuturor celor din echipa de pompieri… Dar marţi seară? În noaptea primelor incendii…

Însă Charlie nu continuă. Îi sună mobilul, deranjând liniştea bizară din casă.

— Trebuie să răspund. Îmi cer scuze, spuse Charlie şi se repezi pe hol.

Ford o urmări cu privirea, fără să pară surprins sau interesat de plecarea ei bruscă.

— Charlie Brooks, răspunse ea vesel, strecurându-se în micul salon de vizavi.

Era chiar mai ponosit decât bucătăria şi privirea îi rătăci pe suprafeţele prăfuite, în timp ce Helen o puse la curent cu ultimele informaţii. Charlie vorbi pe un ton neutru, răspunzând afirmativ ori de câte ori se dovedi necesar, dar simţi cum i se ridică părul de pe ceafă. Când încheie convorbirea, ezită un moment ca să-şi vină în fire. Dacă se purta cu sânge rece, totul se va termina cu bine. Helen era pe drum. Îşi luă inima în dinţi şi se întoarse în bucătărie.

— Îmi pare rău. Obişnuitele prostii despre cum să fii în două locuri…

Charlie amuţi. Richard Ford dispăruse.

58.

Helen trecu pe lumina roşie a semaforului fără nicio ezitare. Era o manevră riscantă, având în vedere traficul aglomerat, dar simţea că va reuşi. Ştia secvenţele tuturor semafoarelor din oraş şi aprecie că va trece de intersecţie fără să fie prinsă de vehiculele în mers. Maşinile de poliţie veneau la scurtă distanţă în spatele ei şi, în ciuda girofarurilor aprinse şi a sirenelor gălăgioase care ar fi trebuit să elibereze drumul, şoferii erau agenţi tineri cu o carieră lungă în faţa lor şi nu aveau de gând să-şi asume riscuri deloc necesare.

Helen nu se gândea decât la un singur lucru. Să ajungă la Charlie cât se poate de repede. Traversă intersecţia cât ai clipi şi mări viteza, lăsând în urmă centrul oraşului şi repezindu-se pe şoseaua largă din faţa ei. Şi mai multe maşini veneau de la Southampton Central, dar nimeni nu avea cum să fie la fel de rapid ca Helen pe motocicleta ei, iar asta îi plăcea grozav. Dacă Ford era periculos, şi cu siguranţă era, voia să fie prima care să-şi scoată prietena din necaz şi să rezolve situaţia rapid şi definitiv.

Charlie părea să aibă o înclinaţie aparte spre asemenea situaţii, se gândi Helen, în timp ce se aplecă să cotească într-un unghi strâns, reducând viteza puţin, pentru ca mai apoi să accelereze şi mai tare. Era o poliţistă conştiincioasă şi capabilă, dar avea un talent special să intre în situaţii complicate.

Întotdeauna nimerea acolo unde nici îngerii nu îndrăzneau să intre. Helen avea încredere că se poate descurca singură, dar niciodată nu ştiai cum va evolua o situaţie. În plus, norocul nu ţinea la nesfârşit.

Helen îşi lipi genunchiul de şosea când intră din nou într-o curbă periculoasă la dreapta. Pielea care îi învelea picioarele protestă uşor, apoi îşi reveni când femeia îşi îndreptă poziţia. Conducea agresiv, dar simţea că are totul sub control, înghiţind kilometrii până la casa lui Ford din Midanbury. Nu mai avea decât câteva minute. Câteva minute până când o va elibera pe

Charlie şi-l va prinde pe bărbat. Însă minutele puteau avea un preţ uriaş şi Helen ştia bine asta. Se rugă la toţi sfinţii să nu ajungă prea târziu.

59.

— Domnule Ford?

Strigătul lui Charlie răsună cu ecou, dar nu primi niciun răspuns.

— Domnule Ford? Aş mai avea câteva întrebări…

Nimic. Instinctiv, mâna lui Charlie se îndreptă spre bastonul prins discret sub jachetă. Se aştepta ca Ford să iasă din baie, cerându-şi scuze nedumerit. Dar o parte din ea ştia că el îşi luase tălpăşiţa. Însă unde? Casa era o clădire înaltă, şubredă. Spatele ei dădea spre un teren viran pustiu. Probabil că existau nenumărate ascunzători şi rute de ieşire din case ca acestea.

— Domnule Ford! O să vă rog pentru ultima oară să vă întoarceţi. Dacă nu, voi presupune…

La naiba, îşi zise Charlie în sinea ei, scoţând staţia din buzunar. Chemă întăriri, apoi se duse iute spre fundul casei. Lângă bucătărie se găsea o cămară mică. Era goală, cu excepţia unor haine de lucru împrăştiate, aşa că se apropie de uşa din spate. Aceasta ar fi fost cea mai rapidă ieşire pentru Ford, dar era încuiată pe dinăuntru, cu cheia încă în broască.

Charlie se răsuci cât ai clipi. Experienţa o învăţase să nu stea niciodată cu spatele în acelaşi loc prea mult timp. În astfel de situaţii trebuie să fii atent la orice unghi posibil de atac.

Dar nu zări pe nimeni şi singurul sunet care se auzea era ticăitul sobru al ceasului.

Întinse bastonul, se întoarse prin bucătărie şi porni spre micul salon, unde se opri puţin, cât să întredeschidă uşa de la intrare. Astfel, era posibil ca el să scape, dar şi întăririle puteau să intre imediat când soseau. Charlie spera ca ei să ajungă foarte rapid. Locul îi dădea un sentiment foarte neplăcut.

Salonul era gol, aşa că se întoarse şi începu să urce scara principală. Cu siguranţă era una dintre cele mai dărăpănate case georgiene din această parte a oraşului. Cândva, se ridicaseră semeţe, dar deceniile de neglijenţă îşi puseseră amprenta şi acum păreau vechi şi năruite. Treptele de lemn scârţâiau zgomotos când păşea pe ele, anunţându-l pe stăpân de prezenţa ei.

Ajunse în capul scărilor şi păşi pe palier.

— Domnule Ford? Întăririle sunt pe drum, aşa că e în interesul dumneavoastră să vorbiţi cu mine.

Nimic. Charlie insistă. Dormitorul principal se afla chiar în faţa ei, dar nu vedea mare lucru prin uşa crăpată. Charlie inspiră adânc, aruncă o privire peste umăr, apoi împinse uşor uşa cu piciorul. Aceasta se deschise leneş, oprindu-se brusc când întâlni marginea patului. Charlie cercetă interiorul, apoi intră.

Camera duhnea. Gemea de ziare şi reviste şi părea mai degrabă o ghenă unde arunci lucrurile decât un loc unde te retragi noaptea. Hainele zăceau pe podea şi Charlie observă şi resturi de mâncare, unele dintre ele acoperite de mucegai. Auzi un foşnet în spatele ei şi se răsuci. Dar nu era decât un şobolan, fugind de la locul crimei.

Între două ferestre batante mari se găsea un şifonier solid. După ce verifică sub pat, Charlie se repezi la el, numărând până la trei, şi smuci uşa, ţinând bastonul ridicat. Doar alte ziare şi haine vechi, mucegăite.

Ieşi din încăpere şi se îndreptă spre un alt dormitor mai micuţ, în care abia reuşi să intre. Era plin-ochi până la tavan cu cutii pe care scria „mama". Fereastra părea inaccesibilă. Nu avea cum să scape pe aici, aşa că Charlie traversă palierul spre celălalt dormitor. Acesta aparţinuse pe vremuri unui copil. Era plin cu reviste de benzi desenate *Beano,* afişe şi un căluţ de lemn, ale cărui urechi se uzaseră de atâta folosire. Ochiul lui lipsit de viaţă părea că se holbează la Charlie. Dar nu găsi pe nimeni aici. Îi mai rămăsese un singur loc unde să caute.

Întoarsă pe palier, Charlie se uită în sus, spre ultimul etaj al casei. Nu auzea nimic, dar ce era cu fumul acela rău mirositor? Alarmată, Charlie urcă iute treptele. Scârţ, scârţ, scârţ. Nu-i mai păsa acum, fiindcă nu mai avea cum să fie surprinsă, iar Ford nu mai putea scăpa.

Ajunsă sus, apăsă pe clanţă şi deschise larg uşa. Un mic pod se întindea dincolo de ea. Ca în cazul celorlalte camere, era plin cu tot soiul de fleacuri, dar aici se găseau totuşi o canapea, un fotoliu şi o măsuţă de cafea, pe care stăteau două căni. Această cameră mizerabilă, izolată, părea locuită.

Mirosul de fum crescu în intensitate şi Charlie păşi înăuntru pentru a-i identifica sursa. O sobă cu lemne se găsea într-un colţ, conectată direct la un burlan ce ieşea prin acoperiş. În faţa ei, stătea Richard Ford. Uşile de la sobă erau deschise şi, spre groaza ei, Charlie îşi dădu seama că bărbatul alimenta focul cu documente, casete video şi fotografii. Umbla într-o cutie de carton, din care scotea tot ce găsea şi arunca în foc.

Charlie se repezi spre el. Ford se întoarse când ea se apropie, dar era prea târziu. Charlie îl lovi cu bastonul şi-l nimeri în claviculă. El se dădu înapoi, împiedicându-se şi urlând de durere. Charlie nu se opri şi, rotind bastonul, îl izbi peste picioare. Bărbatul păru că pluteşte puţin în aer, după care se prăbuşi pe podea, stârnind un nor gros de praf înecăcios.

În timp ce bărbatul gemea, Charlie alergă spre foc. Îşi scoase jacheta şi, înfăşurându-şi mâna în ea, o vârî în flăcări şi trase afară tot ce nimeri. O casetă video şi câteva cărţi căzură pe podea. Dar mai erau multe altele, aşa că mai vârî o dată mâna…

Se rostogoli pe neaşteptate, surprinsă de atacul lui Ford. O placase în viteză, ca la rugby, şi o azvârlise cât colo. Ameţită, încercă să se ridice, dar el se aşeză peste ea. Un pumn păru să vină de niciunde, izbind-o în falcă. Se lovi cu ceafa de podea şi auzi un pârâit pe care-l resimţi în toată fiinţa ei. Acum mâinile lui îi căutau grumazul şi, când îl găsiră, începură să strângă tot mai tare. Charlie încercă să-l împingă, dar genunchii lui o ţintuiau cu putere. Ochii îi ieşiseră din orbite, plini de furie şi de ură. Voia s-o omoare şi Charlie ştiu instinctiv că, de data asta, nu mai avea scăpare.

60.

Helen sări de pe motocicletă şi alergă pe alee. Maşinile cu întăriri erau la doar câteva secunde în spate, dar ceva îi spunea lui Helen că nu-şi poate permite să piardă nici măcar un minut. Văzând uşa de la intrare întredeschisă, Helen se opri să-şi scoată bastonul, după care lovi uşa cu piciorul şi fugi înăuntru. Holul era pustiu şi Helen rămase neclintită, cu toate simţurile la pândă pentru a identifica orice pericol.

Dar nu auzi nimic. Nici ţipenie de om. O linişte mormântală.

— Charlie?

Helen îşi ciuli urechile, aşteptând un răspuns, dar nimic.

— Charlie?

Helen merse înainte, îşi vârî capul în cămară, în micul salon, apoi se repezi la uşa din spate. Locul părea pustiu, uşa încuiată, aşa că se răsuci pe călcâie şi alergă înapoi spre micul salon. Neliniştea din sufletul ei creştea cu fiecare secundă. Absenţa lui Charlie şi a lui Richard Ford nu putea fi explicată decât prin ceva rău. De ce era uşa din faţă deschisă? Scăpase Ford şi Charlie pornise după el? Sigur nu, ar fi folosit staţia ca să le comunice, nu? Ce se întâmplase aici?

Helen urcă treptele câte două odată şi ajunse iute pe palier. Verifică mai întâi camerele laterale, temându-se de vreo capcană, dar nu găsi decât resturi din viaţa mizerabilă a lui Ford. Intră în dormitorul principal. Încăperea era întunecată şi neprimitoare, duhnind a mucegai şi a mâncare împuţită. Helen trase cu o smucitură draperiile grele. Văzu imediat maşinile de poliţie parcând afară, cu sirenele şi girofarurile în funcţiune. Sosise cavaleria, dar ce

folos? Nu vor putea face nimic pentru Charlie dacă n-o găseau. Unde naiba era?

Helen se întoarse şi ieşi în goană din cameră. Fiecare secundă conta acum.

61.

Începuse să vadă stele verzi, fiindcă pierdea lupta. Charlie se luptase din toate puterile, dar el se dovedise prea puternic, prea hotărât să-i ia viaţa. Lipsa de oxigen o afecta acum şi valurile de întuneric se revărsau peste ea necontenit. Ştia că e pe punctul de a-şi pierde cunoştinţa pentru totdeauna. Simţi mirosul de fum de pe mâinile lui şi stropii de salivă care picau pe chipul ei, atunci când el urlă dezlănţuit la ea. Asta era totul? Faţa lui lividă va fi ultimul lucru pe care-l va vedea?

Când ochii i se închiseră încet, strânsoarea lui păru să slăbească uşor şi, brusc, Charlie se rostogoli pe partea dreaptă. De unde avea atâta forţă, nu ar fi putut spune. O ultimă încercare instinctivă să se salveze pesemne, o dorinţă nebună de a trăi. Surprins, Ford încercă să se echilibreze, dar nu reuşi decât să cadă pe spate, lovindu-se de podeaua tare. Se rostogoli şi sări repede în picioare, repezindu-se asupra ei ca o panteră. Charlie nu putea spera decât să se apere acum. Gâtlejul o ardea şi nu respira bine. Îşi săltă genunchiul şi se pregăti pentru impact. Îl lovi direct între picioare, dezechilibrându-l încă o dată. Bărbatul se împiedică şi căzu, lovindu-se cu bărbia de podeaua de lemn, julindu-se zdravăn. Încercă să se ridice şi nu izbuti, părea că se îneacă. Charlie se târî spre el rapid.

Se urcă pe el într-o clipită. El dădu s-o lovească, dar Charlie se aşteptase la mişcarea lui şi-i prinse braţul cu uşurinţă, după care i-l răsuci la spate fără milă. Ford zbiera în agonie, dar Charlie nu ezită, scoase cătuşele de la curea şi-i prinse ambele mâini cu ele. Ford continuă să se zbată sub ea, încercând s-o răstoarne, dar, apăsându-şi genunchii în spinarea lui, ea îl ţintui la podea, hotărâtă să nu-i mai dea nicio şansă. După câteva secunde, bărbatul îşi pierdu suflul.

Charlie deveni conştientă de prezenţa altei persoane în încăpere. Era Helen care o striga, apropiindu-se rapid. Din fericire, nu mai avea nevoie de întăriri acum. În ciuda situaţiei periculoase şi, cumva, spre marea ei surpriză, Charlie supravieţuise şi astăzi.

62.

— Lasă tot ce faci şi ascultă asta.

Emilia Garanita avea fler pentru dramatism şi îi plăcea să facă pe şefa, dar în ultima vreme soarta nu-i prea zâmbise în acest sens. Lista cu infracţiuni din Southampton cuprindea de obicei furturi din magazinele Tesco, şoferi care conduseseră sub influenţa alcoolului şi, eventual, posesie de droguri slabe. Cu greu asemenea infracţiuni puteau ajunge titluri pe prima pagină.

Însă astăzi lucrurile stăteau diferit. În mod normal n-ar fi discutat cu redactorul-şef în felul acesta, dar avea un subiect gras şi-şi recăpătase ceva din vechea ei încredere.

Sosise la adresa din Midanbury la 15 minute după maşinile de poliţie. Fluturându-şi legitimaţia de presă, îl căutase de îndată pe Alan Stark, informatorul ei preferat din poliţie. Era un tânăr cu o dependenţă serioasă de jocuri de noroc şi primea întotdeauna cu plăcere fonduri suplimentare de la Emilia. Emilia se asigură că nu-i aude nimeni şi îi vârâse în mână trei bancnote de 50 de lire, începând să-i ceară detalii. În timp ce primea informaţiile, Emilia observase un tânăr scos din casă în cătuşe. Din punctul ei de observaţie discret, Emilia îl fotografiase de câteva ori cu Nikonul ei SLR, declarându-se foarte mulţumită de rezultate.

— Pentru Dumnezeu, Emilia, ţi-am promis că-ţi dau conţinutul pentru articolul despre Simms! Vrei să fii bună şi să nu mă mai fierbi atât? se răsti iritat bărbatul în telefon.

Renunţase s-o pedepsească pentru lipsa ei anterioară de loialitate şi Emilia simţea că el îşi regretă decizia acum. Fata avea tupeul să-i ţină discursuri zi şi noapte, cerând tot mai multe privilegii.

— Uită de chestia aia, îi răspunse Emilia. Ce am acum e mai bun.

— Continuă.

— Mă uit chiar acum la poliţişti cum scot în cătuşe un tânăr din casa lui. Potrivit sursei mele, poliţia crede că e piromanul nostru în serie.

Interlocutorul amuţi, dar ea îi auzea răsuflarea. Nimic nu se compara cu plăcerea de a constata că editorul îţi soarbe fiecare cuvinţel.

— Ba şi mai mult, tipul e pompier. Se numeşte Richard Ford şi lucrează pentru Departamentul de Urgenţe şi Incendii de când se ştie. Un maniac al focului din câte se pare, dar, deocamdată, nu ştiu mai multe. Am nevoie de oameni care să-i ia la întrebări pe colegii lui, familia, fostele prietene… În plus, am nevoie de o biografie a lui. Eu voi rămâne aici, ca să văd ce pot să mai pescuiesc.

Rămânea la latitudinea editorului cum îşi împărţea reporterii. Nu erau mulţi şi marea lor majoritate se ocupau de serbări şcolare şi de întrunirile consiliului. Emilia era singurul reporter specializat pe crime. Însă Emilia ştia că lui Gary Rowlands îi plăceau poveştile senzaţionale. Îi aminteau de vremurile trecute, când era editor la *Wapping.* Tânăra putea să jure că-şi va trimite toate resursele în sprijinul ei. Astfel de poveşti nu se iveau prea des.

— Voi merge pe ideea de erou transformat în răufăcător, pompierul care a devenit incendiator, aşa că orice din viaţa lui privată care ar putea explica asta, orice fărădelegi din trecut, ar fi teribil de folositor, dat fiind contextul, continuă Emilia.

Apoi se strecură pe sub banda galbenă pusă de poliţie şi se apropie iute de casă, hotărâtă să facă nişte poze în interior, înainte să fie descoperită. Stark se făcuse că nu o vede.

— Va trebui să plec acum, dar informează-mă cum merge treaba.

— Sigur. Ţinem legătura, OK? Să nu dispari în ceaţă, da?

— Bine, şefu'. Ah… Şi încă un lucru, îl necăji Emilia, cu un zâmbet până la urechi. Să-mi păstrezi prima pagină, da?

63.

Helen se lăsă pe vine lângă Charlie, în timp ce paramedicii o examinau în spatele ambulanţei. Charlie insistase că nu e nevoie să meargă la spital, dar Helen se împotrivi. Avea o vânătaie imensă în zona bărbiei, mai multe în jos, pe gât, şi, deşi putea merge şi părea să-şi fi venit în fire, ochii îi luceau straniu. Încă era în stare de şoc, aşa cum avea tot dreptul din lume să fie, având în vedere prin ce trecuse.

— Mă simt bine, protestă Charlie, când medicii îi vârâră o mică lanternă în ochi. Ştiu că arată rău, dar, serios, sunt bine.

— Lasă-i pe medici să stabilească asta, replică Helen calm.

Fusese şi ea în aceeaşi situaţie şi ştia că, în astfel de cazuri, instinctul te îndeamnă să negi ce ţi se întâmplă, alungând îngrijorarea prin încercarea de a minimaliza natura traumei suferite. Avea sens, în definitiv. Dacă-ţi spuneai că lucrurile nu sunt aşa de rele, poate că nici nu erau. Însă nu era o gândire raţională şi nici corectă. Charlie trecuse printr-o întâmplare îngrozitoare, dar pur şi simplu încă nu se simţea în stare să recunoască asta în sinea ei.

— Vânătăi extinse pe gât, dar nu există semne de fractură. Tăieturi la ceafă, echimoze faciale şi o comoţie minoră, aş spune. Va avea nevoie de câteva zile la pat cel puţin.

— Pentru Dumnezeu, doar am zis că sunt OK, se răsti Charlie furioasă, încercând să se ridice.

Însă Helen o opri blând. Văzu cum lacrimile se strâng în ochii sfidători ai femeii, așa că le mulțumi paramedicilor pentru munca lor și-i rugă s-o lase cinci minute singură cu Charlie.

— Sincer, șefa, sunt… dar Charlie nu mai avea nici energia și nici convingerea să termine propoziția acum, când rămase doar cu Helen.

— Ascultă-mă, Charlie. Știu că Ford e prada ta. Știu că vrei să ajuți. Dar aș fi un lider de echipă îngrozitor dacă nu te-aș ruga să accepți sfaturile medicilor, uitând de toate astea. Știu că nu vei rezista mai multe zile să stai în pat, dar vreau să te retragi măcar azi. O să rog pe cineva să te ducă acasă. Schimbă-te, discută cu Steve, odihnește-te și discutăm dimineață. Nu te certa cu mine pe acest subiect, Charlie. E spre binele tău.

Charlie începu să tremure, teama și emoțiile zilei penetrându-i, în sfârșit, scutul. Ar fi putut să moară astăzi. Va mai dura o vreme până va înțelege ce se petrecuse, dar îi va fi greu să uite vreodată. Charlie avea responsabilități, familie care depindea de ea. Egoismul unei vieți petrecute într-o slujbă periculoasă, mereu în linia întâi, era ceva cu care se lupta aproape zilnic, dar îi venea foarte greu, când acasă o aștepta cineva drag, și evenimentele o forțau să se confrunte cu ideea propriei vremelnicii. Helen nu se aștepta s-o vadă a doua zi pe Charlie, dar trebuia s-o păcălească, pentru a se asigura că face exact ce trebuie și se duce acasă să se odihnească.

Charlie dădu încet din cap, dar nu rosti niciun cuvânt. Helen vedea că se chinuie să nu izbucnească în plâns și-i înconjură umerii cu brațul.

— Nu-ți face griji, Charlie. Ai scos-o la capăt.

Charlie se lipi de ea, căutându-i căldura și sprijinul. Helen o strânse ușurel cu mâna drept răspuns. Apoi, făcând un semn spre un ofițer în uniformă să vină cu o mașină în față, spuse:

— Acum du-te acasă și dă-i fiicei tale frumoase un pupic dulce.

64.

— Spune-mi exact ce i-ai zis.

Deborah Parks se uita fix la șeful ei, refuzând să se lase intimidată de maniera lui agresivă.

— E o prietenă veche și m-a rugat să stau de vorbă cu ea neoficial. Voia câteva informații obișnuite despre anumiți membri ai echipei, atâta tot.

— Echipa ta mi-a spus că ai fost plecată peste o oră. Probabil că ai avut mare chef de pălăvrăgit.

— Nimic de genul ăsta.

— Și-atunci de care gen?

Deborah se foi pe scaun, înjurându-l în sinea ei pe colegul care o dăduse de gol. Adam Latham era un tip șiret, expert în manevre politice și extrem de sensibil când venea vorba de reputația lui și a departamentului. Încuraja în mod activ bârfele interne și divulgarea secretelor, atâta timp cât problemele care apăreau puteau fi rezolvate cu discreție. Se mândrea că e prea deștept ca să fie dus de nas și mica lui rețea de informatori îl ajuta să justifice afirmația lui tupeistă.

— Ți-ai părăsit locul de muncă pentru a sta de vorbă cu Helen Grace și, în mai puțin de o oră, unul dintre ofițerii noștri e în cătușe. Unul dintre colegii tăi. Ce i-ai spus?

— Mi-a pus o întrebare directă despre Richard Ford. Și am răspuns cât de sincer am putut.

— Adică?

— Că e un ofițer bun, dar că nu e sociabil.

— Altceva?

— Și că nu a reușit să fie promovat.

— Iisuse Hristoase!

— N-am putut să mint, Adam! E totuși o inspectoare-detectiv care investighează o crimă dublă și care mi-a pus o întrebare directă.

— Și ce-ar fi putut face dacă ai fi refuzat? Te-ar fi arestat?

— Nu se pune problema așa. Sunt loială acestui loc, desigur, dar cineva face asta și toți avem datoria morală să ajutăm la descoperirea lui.

Adam Latham se holbă la Deborah în tăcere, strângând ușor între dinți capătul unui pix. Ea refuză să clipească sau să-și plece fruntea în semn de regret. Trebuia să-l înfrunte. Dar simțea deja că i se clatină pământul sub picioare. Latham era un tip de modă veche, care punea preț pe loialitate și pe solidaritate mai presus de toate și știa că prin discuția ei cu *dușmanul* comisese un păcat capital. Nu exista decât o singură cale pentru Latham, *a lui,* iar Deborah știa că va avea de suferit din cauza legăturii ei strânse cu Helen Grace.

— Grace se îmbată cu apă rece, spuse Latham brusc, făcând-o pe Deborah să tresară. Timpul va arăta asta. Deocamdată, vom spune că Ford ajută poliția cu cercetările și că ne așteptăm ca el să se întoarcă la lucru pentru a proteja oamenii din Southampton în cel mai scurt timp. Am discutat deja cu secretarii de presă, care scriu chiar acum o declarație. Mă aștept ca toată lumea s-o citească și s-o respecte la literă. Ne-am înțeles?

— Sigur.

— Şi fără ciripit în afara unităţii. E vremea să strângem rândurile, Deborah. Sper că pricepi vorbele mele.

— Da, domnule.

— Bun, atunci ne-am înţeles. Acum, cară-te.

Aruncase vorbele cu atâta dispreţ, încât, pentru moment, Deborah îngheţă, nefiind foarte sigură că a auzit corect. Dar felul în care Latham îi ignoră prezenţa când ridică telefonul îi alungă toate dubiile cu privire la părerea lui despre ea. Se ridică iute în picioare şi ieşi pe coridor. Cu fiecare pas făcut, simţea cum i se înmoaie şi mai tare genunchii. Nu făcuse nimic greşit, dar tot va fi pedepsită. Latham va informa pe toată lumea, fără îndoială, că nu se mai poate avea încredere în ea, că era o turnătoare. Deşi curată ca lacrima, ea avea să plătească pentru crimele altei persoane.

65.

Helen stătea liniştită în timp ce Meredith Walker turuia despre munca ei. Incendiul provocat de sobă fusese stins, dar mansarda îngustă încă duhnea a fum. Atmosfera era neplăcută, aproape claustrofobică. Nu existau ferestre sau guri de ventilaţie, iar uşa deschisă părea singura cale de eliminare a fumului persistent care dansa în jurul becului ca într-un cocon bizar.

Helen se simţi cuprinsă de tot felul de sentimente în timp ce studia scena. Grijă pentru Charlie, iritare din cauza Emiliei Garanita, pe care trebuise s-o scoată cu forţa din casă, dar şi neliniște provocată de ce vedea acum. Fiecare cameră din locuinţă gemea de rafturi pline până în tavan. Pesemne că Ford era maniac cu strânsul boarfelor. Însă mansarda nici că putea fi mai diferită. Aici domnea un haos ordonat, un fel de centru nervos, un altar aproape, iar obiectul adoraţiei îţi sărea în ochi.

Pereţii, acoperişul, fiecare colţişor şi grindă erau acoperite cu fotografii ale incendiilor. Pe podea şi pe orice suprafaţă disponibilă zăceau turnuri de cutii pline cu tăieturi din ziare, în timp ce rafturile şubrede construite pe doi dintre pereţi gemeau acoperite cu articole despre cele mai oribile incendii din toate vremurile. Întreaga încăpere îţi dădea senzaţia unui creier înecat într-o singură obsesie. Un loc secret şi întunecat unde se putea deda pasiunii sale intime.

Helen se întrebă imediat de când trăia Ford singur în această casă. Mama lui murise cu câţiva ani în urmă, dar nu ştia exact când. Oare totul începuse atunci? Cât trăise femeia, oare ţinuse totul ascuns în el? Se lăsase cuprins de

nebunie după ce nu mai existase nimeni care să-l controleze? Singurătatea, izolarea lui contribuiseră la naşterea sentimentului care-l împinsese dincolo de limite?

Ford se afla acum în custodie la Southampton Central. Fusese declarat apt pentru interogatoriu de către medici, dar Helen hotărâse să-l mai lase puţin să fiarbă în suc propriu. Voia ca el să simtă spaţiul îngust al celulei, să audă şoaptele de pe coridoare. Voia ca frica şi paranoia lui să sporească. Nu era o modalitate tocmai plăcută de a te purta cu cineva, dar funcţiona adesea. O mică avanpremieră a închisorii şi promisiunea că va mai avea parte de multe alte lucruri imediat ce va fi condamnat. De multe ori, suspecţii ca el se confesau rapid, în speranţa unui târg avantajos.

Mai exista un motiv pentru care Helen voia să câştige timp. Mansarda lui era o comoară veritabilă în privinţa dovezilor şi-şi dorea să aibă la îndemână fapte concrete când se va aşeza în faţa lui Ford. Nu şi-ar ierta niciodată dacă l-ar scăpa printre degete din pricina vreunei erori procedurale sau a vreunui element lipsă din întreaga poveste. Era cât se poate de limpede că unele fotografii de pe perete proveneau de la incendiile Millbrook şi Bevois Mount. Fără discuţie că înregistrările cu minicamere, analizate acum de Meredith şi de ofiţerii ei, vor scoate la iveală dovezi similare ale unui interes nesănătos pentru aceste atacuri oribile.

Oriunde te uitai, descopereai evenimentele recente ce-ţi vorbeau fără cuvinte. Helen nu stătuse aici decât o oră, dar locul acesta neobişnuit deja începuse să o afecteze. Părea să-i sugereze că lumea e făcută numai din foc.

Totuşi, lipsea un lucru. Nimic despre Ford însuşi. Nicio fotografie, niciun obiect personal, nimic care să-i aparţină. Parcă nu avea identitate.

— Vreun suvenir personal? Poze de familie? Defilări militare? întrebă Helen.

— Doar asta, replică Meredith, ridicând o punguţă pentru dovezi de pe podea şi întinzându-i-o. Am găsit-o în fundul unui sertar.

Era o tăietură dintr-un ziar local care prezenta o echipă de pompieri ce vizita o şcoală. Cei doi pompieri erau surprinşi într-o fotografie mare, înconjuraţi de copii curioşi şi încântaţi. Unul era o femeie pe care Helen n-o recunoscu. Celălalt, după cum confirma şi subtitlul, era Richard Ford.

Helen încremeni când privi poza. Nu se prea uitase cum se cuvine la Ford când îl arestase. O preocupase mai mult starea lui Charlie şi-l pasase iute pe Ford colegilor ei. Însă acum nu mai avea nicio îndoială. Îl întâlnise pe Ford înainte.

Helen încă medita la această descoperire când telefonul ei bâzâi zgomotos. Gândurile îi zburau în toate direcţiile, dar tot ghici cine e apelantul.

Jonathan Gardam.

66.

Helen îşi aruncă haina şi eşarfa pe scaun, apoi se întoarse cu faţa spre şeful ei, care stătea răstignit pe canapeaua din biroul ei.

— Sanderson mă aşteaptă în camera de interogatorii, mi-e teamă că trebuie să fim scurţi.

Gardam fie nu sesiză, fie ignoră dinadins nota de iritare din glasul lui Helen. Când răspunse, i se adresă lui Helen pe un ton deschis, prietenos.

— Desigur. Interogatoriul lui Ford e prioritar. Cât de sigură eşti că am arestat pe cine trebuie?

— Foarte sigură, replică Helen, fără să mai dea detalii.

— De ce?

— Fiindcă e îndrăgostit de foc. Fiindcă ştie cum să stârnească un incendiu. Fiindcă a fost acolo. Cred că incendiile îi alimentează fanteziile.

Gardam dădu din cap.

— Crezi că va sta de vorbă cu tine?

— Am dubii, dar nu se ştie niciodată cum vor reacţiona oamenii când sunt interogaţi. Mulţumită lui Meredith, avem o mulţime de dovezi pe care să i le arătăm lui şi avocatului său.

— Sper că ai auzit. I-au găsit cel mai bun avocat, aşa că aşteaptă-te la o înfruntare dură.

— Mă descurc. M-am mai întâlnit cu doamna Shapiro şi înainte.

— Bănuiam eu, răspunse Gardam, zâmbind larg. Ei bine, ţine-mă la curent dacă înaintezi. Dacă femeia îţi face zile negre în mod deliberat, pot să mai discut odată cu Latham. Deşi, de data asta, s-ar putea să fie o discuţie fără mănuşi, având în vedere că l-am săltat pe unul de-al lor. Presa a aflat?

— Garanita a apărut după zece minute.

Gardam dădu din cap de parcă nu s-ar fi mirat deloc, apoi se îndreptă spre uşă:

— Să-mi zici dacă reuşeşti să scoţi ceva de la el.

— Înainte de a pleca, domnule…

Gardam se opri şi, întorcându-se, se apropie de Helen. Nu-i mai despărţea decât biroul ponosit acum, pe care Helen ajunsese să-l cunoască atât de bine în ultimii ani.

— Pot să vorbesc sincer?

— Desigur, Helen, spune ce doreşti, o îndemnă Gardam.

Pe fruntea bărbatului apăru un rid de îngrijorare.

— Cum să vă zic… Păreţi mai degrabă… omniprezent. Şi mă întrebam de ce.

— Omniprezent?

— Îmi suflați în ceafă, domnule. Dacă aveți dubii legate de munca mea, aș prefera să mi le spuneți direct…

— Nici vorbă de așa ceva. Știi ce părere bună am despre tine. E un caz complicat, dar facem progrese, așa că…

Se lăsă tăcerea și rămaseră amândoi neclintiți de-o parte și de alta a biroului uzat. Gardam o privi întrebător pe Helen, de parcă ar fi voit s-o înțeleagă mai bine, cu un zâmbet ușor schițat în colțul buzelor.

— Mai e ceva? se trezi Helen rostind.

— Nu pricep…

— Păreți foarte interesat de viața mea personală, de starea mea civilă și așa mai departe. Nu sunt sigură că înțeleg ce înseamnă toate astea…

Gardam făcu o pauză, apoi chicoti vesel când înțelese încotro bătea Helen.

— Crezi că sunt atras de tine? Doamne sfinte, Helen, asta te îngrijorează? Sunt un bărbat cu o căsnicie fericită și, crede-mă, n-aș înșela-o pe Sarah pentru nimic în lume.

— În regulă, bălmăji Helen, încercând să ignore îmbujorarea care-i cuprindea chipul.

— Sunt sigur că ești o persoană încântătoare, Helen, dar ar fi o lipsă crasă de profesionalism să mă gândesc la tine așa și te asigur că nu e cazul. Singurul motiv pentru care am fost… omniprezent… este că încerc să te sprijin cât pot. E un caz important pentru tine, pentru echipă și, totodată, prima anchetă majoră de când am devenit șeful secției, așa că…

— Suficient, replică Helen. Îmi pare rău că am deschis subiectul.

— Foarte bine. Să nu te feriești să fii deschisă și onestă cu mine. Încrederea merge în ambele direcții, Helen.

— Bineînțeles. Voi încerca să-mi amintesc asta, spuse Helen iute. Acum, dacă nu vă supărați, mai bine aș…

Helen nu aștepta să fie lăsată să plece și ieși cu pași mari din birou, îndreptându-se spre centrul de comandă în mare viteză. Nu voia decât să plece de acolo. Se făcuse de râs în fața noului șef, semănând cu o școlăriță caraghioasă. Dar trebuia să uite de asta acum și să se concentreze. Investigația se afla la o răscruce importantă și avea atâtea de făcut.

Richard Ford o aștepta.

67.

Charlie îl strânse tare de mână pe Steve când se apropiară de creşă. El o îndemnase să rămână acasă şi să se odihnească, dar Charlie insistase să vină s-o ia pe Jessica azi. De obicei, era sarcina lui Steve, întrucât programul creşei Grasshoppers se termina la ora şase, iar service-ul unde lucra el închidea până atunci. În faţa încăpăţânării lui, Charlie argumentase că rareori are şansa s-o vadă pe Jessie atât cât trebuie seara şi voia să profite de ziua de astăzi, când scăpase „mai devreme". Amândoi ştiau că minte. În realitate, voia să-şi ţină soţul şi fiica aproape şi să le dovedească acestora, dar şi ei înşeşi, că nu plecase nicăieri.

Charlie purta un pulover polo pe gât şi un fes de lână. Îşi acoperise bărbia cu mult fond de ten, dar tot arăta îngrozitor. Culoarea nu-i revenise în obraji şi părea moartă. Oare se îngrijora Steve că înfăţişarea ei o va speria pe Jessica? Posibil. Şi cine putea susţine că el greşea?

În orice caz, trebuia să fie acolo. Să fie o mamă iubitoare şi atentă. O mamă *bună.* Numai Dumnezeu ştia cât de rar se simţea aşa, dar astăzi trebuia cel puţin să pretindă că lucrurile sunt normale, că ea şi Steve aveau o viaţă normală şi că totul decurgea perfect.

Steve rămase tăcut cât merseră pe aleea drăguţă, străjuită de gărduleţe, ce ducea spre creşă. Nici nu trebuia să zică nimic, în definitiv. Era limpede că amândoi gândeau acelaşi lucru.

Greşise Charlie când se întorsese în poliţie? Şi, dacă da, ce intenţionau să facă acum?

68.

— Ne-am mai întâlnit, nu-i aşa?

Helen nu credea în abordarea blândă a suspecţilor şi, după ce se consultase cu Sanderson, se hotărî să atace direct la jugulară. Vor avea destul timp mai târziu să discute despre copilăria lui nefericită şi despre lipsa de stimă faţă de propria persoană.

— La depozitul Travell's Timber. Am stat de vorbă mult timp, nu?

Richard Ford îi aruncă o privire găunoasă, iar avocata lui, Hannah Shapiro, părea nedumerită şi prinsă pe picior greşit de atacul lui Helen.

— Nu-mi amintesc, rosti Ford, pe un ton rece şi monoton.

— Haide, poţi mai mult decât atât, atacă Helen. Am apărut la Travell's Timber şi mi-ai spus să-mi iau tălpăşiţa.

— Clientul meu îşi făcea griji pentru siguranţa dumneavoastră, sunt convinsă, o întrerupse Shapiro.

— Clar, replică Helen. Acoperişul era pe punctul de a ceda, el trebuia să se ducă şi la celelalte incendii şi nu voia să aibă şi moartea mea pe conştiinţă. Nu-i aşa, Richard?

Ford se uită la ea bănuitor, apoi ridică din umeri.

— Nu pari prea sigur pe tine, continuă Helen, presând în continuare. Dar în noaptea aia, lucrurile stăteau altfel. Dădeai senzaţia că ştii multe despre incendii.

— Doamnă inspectoare…, intonă Shapiro, accentuând ameninţarea din voce.

— Ce mi-ai spus? Că accidentele nu sunt un accident. Păreai foarte sigur pe tine în privinţa asta, în ciuda faptului că, la momentul respectiv, nu participaseşi decât la unul. Cum aşa, Richard? De ce erai aşa de sigur?

Shapiro îşi privi iute clientul şi, când văzu că el nu avea de gând să răspundă, vorbi în numele lui.

— Clientul meu este un pompier foarte experimentat. A fost de faţă la multe incendii, făcându-şi datoria. În plus, aproape toată lumea din Southampton a bănuit în noaptea aceea că trei incendii majore n-au cum să fie o simplă coincidenţă.

— Şi pentru că tot ne amintim, continuă Helen, ignorând discursul lui Shapiro, să-ţi repet ultimele cuvinte pe care mi le-ai adresat. „Cineva s-a distrat în seara asta". De ce crezi tu că ai folosit cuvintele astea, Richard?

— Puteţi dovedi că a spus aşa ceva? o întrerupse Shapiro.

— De ce, Richard?

— Fiindcă era evident. După cum a spus şi ea, trei incendii în mai puţin de o oră…

— Trebuia să fii la lucru în noaptea aia?

O mică pauză, apoi Ford răspunse:

— Nu.

— Ca mulţi pompieri în afara orelor de serviciu, s-a oferit voluntar imediat ce a aflat de gravitatea problemelor cu care se confruntau serviciile de urgenţă în noaptea respectivă, elaboră cu preţiozitate o explicaţie avocata.

Helen o privi câteva clipe, apoi se întoarse din nou spre Ford. Femeia era dată naibii, hotărâtă să nu-şi lase clientul să vorbească, dacă ea găsea ceva de îndrugat. Helen putea înţelege de ce. De aproape, bărbatul nu era deloc atrăgător. Avea capul ras, o piele urâtă şi dinţi cărora le-ar fi prins bine mai mult periaj. Însă dincolo de înfăţişarea fizică, purtarea lui te enerva cumplit.

Refuza să te privească în ochi, se uita fix în cel mai îndepărtat colţ al camerei sau se holba la picioare. Îi scoteai vorbele cu cleştele şi întreaga lui atitudine duhnea a furtişag, secrete şi bănuieli. Oare avusese vreodată iubită? Mama lui îl iubise? Îţi lăsa impresia clară că-şi întorsese faţa de la lume când hotărâse că aceasta nu e pe placul lui.

— Potrivit căpitanului de serviciu, ai sosit la Travell's Timber puţin după miezul nopţii, spuse Helen.

Mustăci de plăcere când îl văzu pe Ford tresărind. Pesemne crezuse că vor purta o discuţie amicală. Faptul că Helen deja îi interogase şeful cu privire la mişcările lui indica exact opusul.

— Corect.

— Alţi voluntari s-au întâlnit la secţie, dar tu ai apărut direct la locul faptei, îmbrăcat ca de bal. Cum aşa?

— Fiindcă locuiesc în apropiere. Aveam uniforma acasă…

— Locuieşti aproape de locul primului incendiu? Convenabil pentru tine, nu?

— Atenţie, doamnă inspectoare…, interveni Shapiro.

— E o întrebare perfect rezonabilă, o contrazise Helen, refuzând să fie pusă la punct.

Ford se gândi o clipă, apoi dădu din cap.

— Pentru acurateţea înregistrării, să spunem că domnul Ford a aprobat din cap. Acum dă-mi voie să te întreb despre uniformă. N-ar trebui s-o iei acasă, nu? Dar tu aşa ai făcut.

— Da.

— Dar, tehnic vorbind, e o încălcare de reguli, nu?

— Aşa o fi.

— Iar în casa ta există multe lucruri pe care n-ar trebui să le deţii, nu?

Ford întâlni privirea lui Helen, apoi îşi coborî din nou ochii spre podea.

— Câte tururi ale incendiilor ai făcut în noaptea aia?

— Unul.

— Eşti sigur?

— Bineînţeles.

— Incendiile de la galeria Bertrand şi cel de la rezidenţa Simms au început cu mult înaintea miezului nopţii. Estimez că e un drum de 15 minute până la casa ta din Millbrook. Aveai suficient timp să-ţi pui uniforma şi să te îndrepţi spre locul primului incendiu.

— Nu.

— Ar fi fost chiar în toi când ai fi ajuns, nu?

— Nu ştiu.

— Ba cred că ştii, fiindcă l-ai înregistrat cu camera ta.

— Nicio lege nu mă împiedică, se răsti Ford.

— Dar nu e treaba ta, nu? Asta e sarcina criminaliştilor. Treaba ta este să te lupţi cu focul. Noi am găsit înregistrări cu toate cele trei incendii, la tine acasă. Potrivit cronometrărilor de pe casete, ele au fost înregistrate pe la două şi jumătate dimineaţa, mult după ce ceilalţi voluntari părăsiseră locul incendiului din Millbrook. Ceilalţi s-au dus acasă să se schimbe, presupun, dar tu ai venit înapoi.

Ford nu spuse nimic.

— Asta înseamnă cel puţin două tururi pe la locul incendiilor. Aş vrea să sugerez că, de fapt, au fost trei tururi, dacă-l includem şi pe cel iniţial, când ai pus focul.

— Nici vorbă.

— Fumezi, Richard?

— Uneori.

— Nu răspunde, spuse iute Shapiro.

— Vom relua acest subiect, continuă Helen.

— Aş vrea să discutăm puţin despre înregistrări, dacă-mi permiţi, interveni Sanderson.

Căzuseră de acord înainte că va interveni la momentul oportun, ca să ţină partea acuzată pe jar.

— Ne poţi confirma că toate înregistrările celor şase incendii recente au fost făcute de tine personal?

Ford ridică din umeri.

— Da sau nu?

— Da.

— De ce ai înregistrat incendiile?

— Din motive profesionale, se băgă Shapiro.

— Îl întreb pe domnul Ford, nu pe tine, rosti brusc Sanderson.

— E slujba mea. Sunt interesat, îmi place.

— Incendiile te interesează?

Ford nu zise nimic.

— Aş spune că te interesează foarte mult, sugeră Sanderson ţanţoşă. Cred că-ţi petreci mare parte din timp în cămăruţa ta de la ultimul etaj al casei. Cantitatea de ziare, cutii de pizza şi doze goale de bere găsită acolo s-a dovedit incredibilă. Acolo locuieşti? Acolo dormi?

— Uneori.

— Şi totuşi, n-am văzut niciun pat. Nici televizor. Niciun fel de dispozitiv de încălzire, cu excepţia unei sobiţe. Nu prea existau lucruri care să asigure confortul unui cămin, dar… ce mai colecţie, nu?

Cuvintele plutiră o vreme în aer, aşa că Helen preluă conducerea.

— Am înregistrat în evidenţele noastre fiecare bucată. Cărţile, DVD-urile, tăieturile din ziare, înregistrările, totul.

Helen îl urmări cu atenţie pe Ford. Cum va reacţiona când va şti că lucrurile lui preţioase se află acum în mâinile unor străini? Mai rău de atât, în mâinile unor poliţişti?

— Am găsit multe suvenire, Richard. Un semn distrus de foc de la Travell's, o cutie pentru bani de la Bertrand, fotografiile de familie de la Bevois Mount. Te-ai întors la locul faptei, acolo unde au avut loc crimele şi ai luat lucruri care nu-ţi aparţin. Micile tale trofee…

Ford se uită la Helen, apoi îşi plecă privirea. Oare furie văzuse în ochii lui?

— Le-ai luat fiindcă voiai să te bucuri de crimele tale. De distrugerile masive şi de pierderile de vieţi pe care tu le-ai cauzat. Şi când detectivul Brooks a venit să discute cu tine ieri, ai încercat să distrugi dovezile.

— Este cuvântul ei împotriva…

— Glumeşti? replică Helen furioasă. Am scos casete, tăieturi şi multe altele din sobă. Clientul tău distrugea dovezi, deoarece este vinovat, fiindcă a fost prins cu mâţa-n sac. Doi oameni au murit, alţi doi sunt grav răniţi şi-i sugerez clientului tău, dacă nu vrea să-şi petreacă tot restul zilelor în spatele gratiilor, să înceapă să vorbească.

Helen se întoarse şi îl fixă pe Ford cu privirea.

— Ce alegi, Richard? Te porţi cum trebuie sau te acuz pe loc de dublă omucidere?

69.

Roţile scârţâiră zgomotos când alunecară pe linoleumul uzat. Thomas înjură printre dinţi. Simţea că ochii tuturor celor din spital sunt lipiţi de el şi de fiul său. Chiar nu-i mai trebuia şi scaunul cu rotile vechi al spitalului ca să-i anunţe prezenţa, ca o trompetă zgomotoasă.

Era un drum lung de la salonul lui Luke până la ieşirea principală şi, cu fiecare pas făcut, Thomas se întreba dacă e înţelept să procedeze astfel. Detesta ideea de a fi departe de Alice şi era convenabil să-l aibă pe Luke în acelaşi loc, unde beneficia de grija asistentelor atente, însă fiul lui îl implorase să fie externat şi, în cele din urmă, Thomas cedase rugăminţilor. Chirurgii şi medicii ortopezi nu prea mai aveau ce să-i facă acum. Luke avea picioarele în ghips, după operaţie, iar umărul îi fusese bandajat. Trebuia să se odihnească şi să aştepte. Dar Luke nu voia să facă asta în spital.

Aici nu se putea ascunde de vizitatori, jurnaliști sau binevoitori scârboși, așa că Thomas aranjase să meargă la sora lui, Mary, care avea o casă mare în Upper Shirley. Acasă la ei n-aveau cum să se-ntoarcă. Thomas chiar se întrebase dacă se vor mai putea întoarce vreodată. Nu suporta ideea de hotel, așa că Mary părea varianta cea mai bună. El și sora lui mai mare nu se prea înțeleseseră, dar era o soluție excelentă într-o situație dezastruoasă.

— Cum te simți, băiete? Sper că nu-ți provoc dureri, nu?

— Nu, e în regulă, minți curajos fiul lui.

Fiecare zdruncinătură de pe drum îi trimitea un fior pe șira spinării.

Thomas simți cum valul de emoții îl copleșește din nou. Fiul lui se dovedise atât de brav în tot acest timp, suportând cu un stoicism admirabil rănile, durerea și un viitor nesigur. Când anume va înțelege băiatul cu adevărat, nu știa să spună. Spera și se temea în același timp să fie de față la un astfel de moment.

Ajunseră în recepția principală și în fața lor se zărea ieșirea. Taxiul sosea abia peste zece minute, așa că Thomas intră în magazinul din apropiere ca să cumpere cola pentru amândoi. Karen nu fusese niciodată de acord cu o asemenea băutură, dar Luke se îndrăgostise de ea în spital și Thomas se bucura să-i facă toate poftele. În timp ce stătea la coadă să plătească, ochii îi căzură pe teancul cu ziare locale.

„SUSPECT ARESTAT" urla titlul articolului. Dedesubt urmau mai multe detalii, inclusiv faptul că bărbatul este pompier. Ziarul nu-i dezvăluia identitatea, dar Thomas îi cunoștea numele. Îl știa, fiindcă făcuse un pact cu diavolul. Îi mulțumise ofițerului de legătură care venise la spital să-l informeze cu privire la noile evenimente, dar nu recunoscuse că el deja știe numele omului în cauză. Grație târgului său cu Emilia Garanita, al cărei succes se revărsa de pe prima pagină până spre jumătatea ziarului, știa unde locuiește Ford, care era istoria lui de familie și câteva detalii despre ce găsise poliția când îi scotocise prin casă.

Garanita îl sunase din fața casei lui Ford. Se văzuse nevoit să iasă pe coridor, unde găsise un colțișor să se ascundă, pentru că folosirea telefoanelor mobile nu era permisă în saloane. Ascultase mut un rezumat al celor mai recente evenimente. În glasul femeii se simțea un entuziasm nebun și, pentru o clipă, Thomas o urî pentru felul în care se bucura de experiență. Apoi, cu trecerea orelor, îl urâse tot mai tare pe Richard Ford. Thomas era un bărbat blând din fire, însă acum simțea o mânie care depășea orice imaginație. Tipul ăla, rahatul ăla de om ras în cap le distrusese viețile.

Îi luase soția, o rănise iremediabil pe fiica lui și îi zdrobise fiul. Toate astea ca să-și potolească el setea pentru foc. Intrase pe furiș în casa lui, incendiase scările și le distrusese viața.

Vânzătoarea îi întinse restul, dar el plecă fără să se uite înapoi. Se întoarse la fiul lui, afișând un zâmbet chinuit, cu gândul la altceva. Într-o încăpere micuță din capătul celălalt al orașului, ucigașul soției lui se afla bine-mersi în siguranță, în timp ce el își purta fiul într-un scaun cu rotile și era privit din toate direcțiile. Unde se găsea justiția? Se va face vreodată dreptate pentru toate astea?

Thomas Simms nu-și dorise niciodată să facă rău cuiva, dar brusc își închipui că e în camera aceea, alături de Ford. Îi va arăta ce făcuse familiei sale, apoi se va asigura că-și primește răsplata. Pricepu atunci, cu o limpezime înspăimântătoare, că, dacă va fi vreodată singur cu Richard Ford, îl va omorî fără doar și poate.

70.

— Clientul meu a susținut în mod repetat că e nevinovat și că a declarat tot ce avea de declarat legat de această chestiune. Ne învârtim în jurul cozii, doamnă inspector, așa că pot să vă sugerez…

— Ne oprim când spun eu, nu înainte, replică Helen sever.

Se săturase până peste cap de întreruperile constante ale lui Shapiro.

— Nu sunt sigură că-mi place tonul dumneavoastră, zise Hannah Shapiro.

— Atunci caută-ți altă slujbă.

Shapiro o privi furioasă pe Helen, dar își ținu gura, așa că Helen continuă.

— Ți-am dat o șansă să ieși cu fața curată, Richard. Să ne ajuți ca să te putem ajuta la rândul nostru. Dar tu refuzi să cooperezi. Așa că va trebui să continuăm, mi-e teamă. Este șase și un sfert seara, deci mai avem la dispoziție cel puțin două ore.

Helen se opri pentru ca Ford să priceapă aluziile, apoi adăugă:

— Am stabilit că ai înregistrat cele șase incendii recente. Dar colecția ta a început cu mult înainte, nu-i așa?

Un moment de ezitare din partea bărbatului.

— Da.

— Etichetele de pe casete datează din fiecare an de când ai devenit pompier. Asta înseamnă 15 ani de înregistrări. Presupun că totul e munca ta, nu?

— Așa e, răspunse Ford liniștit.

— Ne-am uitat puțin peste ele. Am recunoscut incendiul din 2010 de la West Quay, cel de la Garton NCP din 2006, ba chiar și incendiul din sala de bal Tetherton din noaptea de Revelion din 2000.

— Am spus deja că totul a fost făcut din interes profesional. Am vrut să învăţ cum se comportă focul…

— Înseamnă că eşti un student foarte silitor, fiindcă toate cutiile cu casete au amprentele tale, cartonul e deteriorat, iar casetele, foarte uzate. Le-ai urmărit întruna, nu?

— Am stabilit deja că domnul Ford nu are familie cu care să discute, iar cercul de prieteni fiind foarte limitat…

— Scuteşte-mă. Nu cred că le revezi fiindcă eşti singur, Richard. Eu cred că le urmăreşti întruna pentru că aşa vrei. Pentru că-ţi place focul. Fiindcă te excită.

— Aţi înţeles greşit, răspunse Ford iute.

— Am găsit un coş plin cu şerveţele, interveni Sanderson. Am analizat câteva dintre ele şi ce să vezi? Pe fiecare dintre ele am găsit spermă. Dar eu nu sunt o mironosiţă. Ştiu că băieţilor li se scoală. Un lucru curios totuşi. Nu există material pornografic în mica ta mansardă, nu te uiţi la filme porno nici pe internet, aşa că mă întreb ce anume te excită atât de mult şi de des?

În încăpere se lăsă tăcerea. Pentru prima dată, Helen crezu că vede îndoială în ochii lui Hannah Shapiro.

— M-am înşelat mai devreme, spuse Helen. Nu-ţi place focul, nu-i aşa? Îl adori de-a dreptul.

Ford scutură din cap neconvingător, aşa că Helen îşi înteţi atacul.

— Îţi place cum dansează, nu? Ce crezi că-ţi spune când face asta? Te cheamă? Te roagă să vii mai aproape? Sau dă un spectacol doar pentru tine? Dansează după cum îi cânţi tu? Asta îţi place? Senzaţia de putere pe care ţi-o dă? Sentimentul că tot acest haos, toată spaima şi întreaga frumuseţe au fost create de tine? Nu te învinovăţesc, înţeleg atracţia.

Ford închise ochii.

— Curiozitatea ta legată de foc merge dincolo de interesul profesional. Eu cred că e o obsesie. Şi mai cred că de aceea ai pornit incendiile. Încă nu ştiu dacă voiai să omori pe cineva dinadins, dar ştiu că voiai ca aceste incendii să fie extinse, oamenii să le bage în seamă şi, prin ele, să atragi atenţia asupra ta. A fost momentul tău, nu? Momentul în care ai devenit ce erai menit să devii, nu? Dar s-a terminat, Richard, aşa că, de dragul tău şi al victimelor, a venit vremea să ne povesteşti ce ştii.

O pauză lungă, apăsătoare. Toate privirile se îndreptară spre Ford. Bărbatul se holbă la podea o veşnicie, apoi îşi ridică fruntea încet. Se întoarse spre Shapiro şi dădu din cap. Avocata lui nu rată şansa.

— Vom răspunde cu „nu comentăm”. Clientul meu v-a spus tot ce avea de spus, aşa că a venit vremea sa încheiem socotelile. Fie îmi acuzaţi oficial clientul, fie îl eliberaţi fără întârziere. E foarte simplu.

Zâmbetul trufaş îi reveni pe chip.

— Aşadar, ce-aţi hotărât, detectiv Grace?

71.

— Haide, fetiţă neastâmpărată, e timpul să mergi la culcare.

Jessica Brooks chicoti, ridică una dintre multele jucării care îi umpleau pătuţul şi o aruncă spre mama ei. Era al treilea proiectil cu care Jessica încercase s-o nimerească în ultimul minut. Încerca să fie serioasă, dar, în sinea ei, îi plăcea mult acest mic joc. Jessica părea să se bucure atât de mult, arătând o voioşie, o neobrăzare şi un simţ al umorului absolut irezistibile. Spera din toată inima ca fiica ei să nu-şi piardă niciodată aceste trăsături ale personalităţii. Era o fetiţă căreia îi plăcea viaţa foarte mult şi Charlie spera ca asta să nu se schimbe niciodată.

— Gata, nu mai face asta.

Îi arată degetul fiicei ei, într-un gest de pantomimă. Jessica deja întindea mâna spre un panda pufos şi, câteva secunde mai târziu, acesta zbură spre Charlie. Femeia îl prinse iute şi-l aruncă înapoi, făcând-o pe Jessica să se hlizească şi mai tare.

Charlie auzi telefonul fix sunând undeva în casă şi se rugă să nu fie pentru ea. Îi plăcea să stea cu fiica ei şi cele două ore petrecute astă-seară o făceau să se simtă din nou normal. Sau cât de normal se putea. Avea încă vocea răguşită, gâtul o durea îngrozitor, dar şocul se risipise şi mâinile nu-i mai tremurau. Fiecare minut petrecut în compania veselă a Jessicăi se dovedea un tonic puternic.

Telefonul se opri din sunat şi-l auzi pe Steve vorbind. Răsuflă uşurată, apoi se întoarse spre fiica ei.

— OK. Cum să te facem noi să dormi? E foarte târziu şi ştii cât eşti de nesuferită dimineaţa, dacă nu te-ai odihnit suficient. Ce-ar fi să-i punem înapoi în pătuţ pe ursuleţul maroniu de pluş, pe Teddy, pe Snoopy şi pe Fred şi să ne gândim să închidem ochii?

Jessica nu păru foarte încântată de plan, lovind cu picioarele în mormanul pufos de jucării. Charlie îşi dădu seama că Steve venise în pragul uşii şi, zâmbind, arătă cu mâna spre Jessica.

— Vrei să încerci şi tu? Eu nu mă prea descurc.

Dar expresia de pe chipul lui Steve o făcu să amuţească. Soţul ei părea mohorât şi livid la faţă.

— E pentru tine, spuse el simplu, întinzându-i telefonul fără fir.

Charlie simţi că-i vine rău brusc, deşi nu ştia de ce. Steve nu se lăsa impresionat de obicei cu una, cu două, aşa că trebuia să fie ceva îngrozitor.

— Charlie? repetă el, întinzându-i telefonul.

Nu mai ezită, luă aparatul şi ieşi din cameră.

— Charlie Brooks, rosti ea iute în receptor.

— Susan Roberts la telefon.

Susan era unul dintre cei mai experimentaţi ofiţeri de legătură cu familia din poliţie. Charlie o ştia voioasă, puternică, dar tonul ei îi spori angoasa şi mai mult.

— Ce s-a întâmplat, Susan? Ce s-a întâmplat?

Se lăsă o tăcere lungă. Spre surprinderea lui Charlie, îşi dădu seama că femeia de la capătul firului se chinuia să nu izbucnească în plâns. Presimţea ce avea să urmeze, dar tot se prăbuşi când auzi cuvintele lui Susan.

— Alice Simms a murit.

72.

Helen şi Sanderson stăteau în biroul lui Grace, fără să scoată un cuvânt. Helen vedea cum vestea despre moartea lui Alice se răspândeşte în tot centrul de comandă. Mai mulţi membri ai echipei se luptau cu lacrimile, iar alţii păreau de-a dreptul şocaţi. Toată lumea fusese doborâtă de această tragedie oribilă, neaşteptată.

— Ce-au zis? întrebă Sanderson.

Helen tocmai încheiase o conversaţie cu cineva de la spital şi încă se străduia să proceseze informaţiile primite.

— A fost stabilizată în urma incendiului, dar n-au reuşit s-o scoată din comă. Se pare că rănile ei au fost prea grave şi, în cele din urmă, inima ei a încetat să mai lupte.

Lui Sanderson i se umplură ochii de lacrimi, iar Helen se simţea complet debusolată. Fuseseră atât de convinşi că fetiţa curajoasă va supravieţui. Să fi fost doar o speranţă nebunească? Doctorii se arătaseră optimişti, dar, în definitiv, fetiţa suferise o traumă prea oribilă ca s-o poată îndura. Eforturile disperate ale mamei ei de-a o salva nu se dovediseră suficiente. Ceea ce însemna că pe Richard Ford îl aştepta o acuzaţie de triplă crimă.

— Ce vrei să faci? întrebă Sanderson.

Discutau despre cum să răspundă ultimatumului dat de Shapiro când sunase telefonul. Helen ştia că trebuie să-şi păstreze calmul şi să evite să se lase copleşită de emoţiile momentului. Era foarte tentant să-l acuze pe Ford

chiar acum, să caute o dreptate oarecare imediată pentru Alice și pentru mama ei, dar acuzația trebuia să fie foarte solidă ca să reziste.

— Avea motive suficiente și oportunități nenumărate. Ca să nu mai menționăm experiența. Știm că ne-a mințit deja de multe ori, dar nu are de gând să recunoască, așa că…

— Poate va mărturisi, dacă-l acuzăm. Dacă va crede că poate scăpa pledând lipsa de discernământ…

— Dar dacă nu mărturisește și sfârșește prin a fi achitat, noi vom fi de vină. Trebuie să-l legăm de scena incendiului…

— Cum rămâne cu descoperirile făcute de Deborah Parks? A zis că a găsit o urmă de gheată la casa familiei Roberts, care se potrivea cu talpa bocancilor lui Ford…

— Dar urma a fost lăsată după incendiu. Avem nevoie de dovezi care să-l indice pe el. Avem nevoie să găsim parafină în casa lui, pe hainele lui, ceva urme reziduale, o înregistrare cu el cumpărând țigări…

— Dacă am ruga-o pe Naomie Jackson să-l identifice? Măcar să-l acuzăm pentru incendiul de la familia Roberts.

— Nu cred că va fi suficient. Nu i-a văzut fața, va fi ușor de respins la proces. Era întuneric, ea băuse și așa mai departe…

— Și-atunci?

Tonul lui Sanderson se dovedi o idee prea strident pentru gustul lui Helen, dar hotărî să-l ignore. Toată lumea era iritată azi.

— O să-i dau drumul.

Sanderson părea atât de șocată și de uluită, încât Helen continuă rapid. Nu avea nici timp, nici chef să se certe cu adjuncta ei.

— Îl putem ține aici, dar nu ne va spune nimic. Vreau să-l îndepărtez de Shapiro. Cât timp ea rămâne în peisaj, el își va ține capul plecat și va face ce i se spune. Dar odată ieșit în lume, izolat și speriat, atunci îl vom vedea pe adevăratul Richard Ford. Va fi urmărit în permanență, desigur, și îi vom ține la distanță și pe eroii recalcitranți care îi vor gâtul. Dacă Meredith sau Deborah apar cu dovezi noi, îl ridicăm imediat. Însă, până atunci, cred că izolarea și paranoia se vor dovedi cele mai bune aliate ale noastre. Dacă are un loc unde își ține parafina și instrumentele, poate va fi tentat să-ncerce să le distrugă. Iar dacă se va-ntâmpla așa, noi îl vom aștepta la cotitură.

Sanderson dădu din cap, înțelegând, nu fără ranchiună, înțelepciunea din cuvintele lui Helen. Dacă ar fi fost mai tânără, Helen știa că probabil l-ar fi băgat pe Ford într-o rundă nouă de interogare, ca să încerce să stoarcă de la el o confesiune. În anumite situații ar fi funcționat, dar acum totul era diferit. Departamentul de Urgențe și Incendii plătise una dintre cele mai strălucite minți de pe Coasta de Sud ca să le apere omul, așa că trebuiau să acționeze

inteligent. Eliberarea s-ar putea să-l destabilizeze. Nu se putea întoarce la lucru cât încă era anchetat, așa că aveau suficient timp să se gândească la pașii următori. Iar Helen voia să vadă ce va face el în continuare.

O chemă pe McAndrew în biroul ei și puseră planul la punct. Se rugă în sinea ei să fie mișcarea corectă. Echipa ei își dorea sânge acum, dreptate, iar Helen știa că n-o vor ierta niciodată dacă l-ar fi lăsat pe criminal să le scape printre degete.

73.

Emilia Garanita alerga de sus în jos, încercând să se încălzească. Temperatura scădea rapid și, în ciuda nenumăratelor straturi de haine pe care și le pusese pe ea, îngheţase bocnă. Întotdeauna simţea frigul, posibil din cauza moștenirii ei portugheze, și nu se acomodase niciodată cu vânturile reci de iarnă care năvăleau dinspre Solent în Southampton.

Acest aspect al slujbei ei îi plăcea cel mai puţin. Să stea în pragurile ușilor, în fața secţiilor de poliție sau a curților de judecată, așteptând și sperând ca povestea să-i pice în brațe. Uneori avea noroc, dar de cele mai multe ori era ghinionistă. Gândul că frații ei, șapte la număr, stăteau acum acasă, înfruptându-se dintr-o cutie de mâncare livrată la domiciliu, cu ochii lipiți de televizor ca să vadă *Gogglebox*[10] înrăutățea lucrurile. Ar fi dat orice să fie cu ei acum, să se bucure de căldura și de pălăvrăgelile unei seri în familie, decât să stea aici, unde îi îngheţase măduva în oase, în speranţa vană că va da lovitura.

O să mai stea o oră sau două maximum. Prietenul ei PC îi spusese să se aștepte la o nouă evoluție, dar, până acum, nu era nicio mișcare semnificativă. Se postase pe partea cealaltă a străzii, la mică distanță de intrarea din spate a secției Southampton Central, cu trei ore în urmă. În primele două ceasuri, reușise să se amuze folosindu-și contul de Twitter și verificând tot felul de informații pe internet despre Richard Ford. Dar pagina lui de Facebook fusese închisă, iar restul existenței lui digitale se dovedise într-adevăr foarte limitat. Era un tip care părea să trăiască în propria lume și reprezenta cel mai negru coșmar ai oricărui jurnalist. Niciun text de copiat, nicio fotografie ciudată de folosit, nicio deducție simplă și nicio modalitate de a-l băga în bucluc cu propriile cuvinte. Garanita spera că e vinovat doar pentru necazurile pe care i le provoca.

---

10 Reality show britanic (*N.t.*).

Un sunet o făcu să ridice privirea şi, brusc, inima începu să-i bată mai repede. Apăruse avocata lui, Hannah Shapiro. În mod normal, s-ar fi apropiat de ea cu paşi mari, îndrăzneţi, plină de tupeu. Dar dacă ieşea pe uşa din spate, asta nu putea însemna decât că…

Iată-l şi pe el. Era greu de ratat, tunsoarea severă nereuşind să-i ascundă portocaliul aprins al părului. Dacă Ed Sheeran s-ar face soldat, aşa ar arăta, chicoti Emilia în sinea ei, ridicându-şi aparatul foto. Spre frustrarea ei, tunsoarea bob a avocatei blonde apăru în obiectiv şi îi blocă prim-planul. Nu-i nimic, se gândi Emilia, vom apela la abordarea directă.

Îndreptându-se spre el, îl strigă:

— Richard? Richard Ford?

El se întoarse iute, confuz şi alarmat de intervenţia ei subită. Imediat, Emilia îi făcu trei poze. Spre surprinderea ei, Ford porni direct spre ea. Tânăra se retrase, dar prea încet. Bărbatul o prinsese de mână deja şi încerca să-i smulgă aparatul. Garanita se pregăti să-l lovească tare cu gheata, dar Ford se pomeni tras înapoi fără menajamente de avocata lui iritată.

— Dacă foloseşti vreuna dintre poze, te dăm în judecată, ţipă ea, împingându-şi clientul spre un loc mai sigur.

Pe naiba, se gândi Garanita, zâmbind. Avea tot dreptul să fie aici şi se bucura că fusese.

Sperase ca Richard Ford să fie pus la colţ şi acum avea exact fotografiile care-i trebuiau pentru asta.

74.

— Nu pot face nimic cu ea.

Steve o lăsă pe Helen să intre, închizând uşa cu grijă în urma ei. Jessica adormise şi ultimul lucru de care mai avea nevoie acum era un bebeluş agitat.

— Am încercat să discut cu ea. S-o fac să mănânce ceva, dar…

— E OK. Mă ocup eu acum.

Helen îl bătu uşurel pe umăr şi urcă tăcută scările.

•

Helen venise acasă la Charlie de multe ori şi ştia exact pe unde s-o ia. Aranjase ca o echipă de opt oameni să urmărească fiecare mişcare a lui Ford, care fusese eliberat. După ce verificase totul cu Meredith Walker, primul ei gând se îndreptase spre Charlie. Rămăsese în apropierea familiei Simms şi, cunoscând-o, ştia că moartea fetiţei o va afecta mai mult decât pe ceilalţi.

Charlie stătea întinsă pe pat cu faţa la perete. Se foi uşor când intră Helen şi, dându-şi seama că e şefa ei, încercă să zâmbească. Helen îi răspunse tot cu un surâs, împinse uşa şi se aşeză pe pat, lângă ea. Rămaseră amândouă în întuneric pentru o secundă. Helen îşi căută cuvintele potrivite, dar înainte de a deschide gura, Charlie se repezi:

— Nu sunt sigură că mai pot face asta. Nu cred că mai am puterea.

Ochii i se umplură de lacrimi. Helen o lăsă să termine, apoi spuse:

— Ai suferit un şoc azi. Toţi am fost şocaţi. E îngrozitor ce s-a întâmplat. Şi nu e nimic în neregulă cu tot ce simţi acum.

— Evoluase atât de bine, puteam să jur că va supravieţui… Ce se va întâmpla cu ei acum?

— Îi aşteaptă un drum lung, rosti apăsat Helen. Dar se au unul pe celălalt. Şi lucrurile nu vor mai fi niciodată la fel de întunecate ca în seara asta.

Urmă o pauză, apoi Charlie spuse:

— Am dorit să mă întorc la serviciu. Am dorit să contribui, dar nu cred că mai sunt în stare. Mă descurcam cu ce mi s-a întâmplat de dimineaţă, dar cu asta? Sunt un dezastru acum. Nici nu vreau să mă gândesc…

— Ştiu.

— M-am întors prea devreme. Nu sunt pregătită…

— Crezi că vei fi vreodată pregătită pentru aşa ceva?

Era o întrebare bună şi Charlie nu mai adăugă nimic.

— Nu te poţi pregăti pentru tragedii ca acestea şi nici nu există o cale mai uşoară de a le face faţă. Aş fi îngrijorată dacă ai fi în stare să treci peste ele, aşa, pur şi simplu.

Charlie se uită la Helen când şefa ei continuă:

— Eşti un ofiţer bun, fiindcă îţi pasă, Charlie, şi nu pentru că nu-ţi pasă. Eşti cea mai hotărâtă, mai sârguincioasă şi mai cinstită poliţistă din câte cunosc. Nu mă crezi, ştiu, dar aşa eşti şi tocmai de aceea, indiferent de ceea ce simţi acum, nu trebuie să renunţi. Pentru că vei fi unul dintre cei mai buni ofiţeri pe care i-a avut vreodată poliţia.

— Te rog…

— Vorbesc serios. Plângi cât vrei, toată noaptea dacă e cazul, dar vreau ca mâine-dimineaţă să te întorci pregătită pentru muncă. Familia Simms va avea nevoie de tine şi noi vom avea nevoie de tine, dacă vrem să le facem dreptate. Trebuie să-l găsim pe criminal acum.

Charlie îşi plecă fruntea, dar nu se împotrivi.

— Te rog, Charlie, să nu renunţi.

75.

Luke Simms stătea întins pe pat, ascultând atent vocile de pe holul de la parter. Auzise cheia răsucindu-se în broască, apoi o conversaţie rapidă. Ghicea din tonul scăzut al discuţiei că tatăl său se întorsese de la spital. Se repezise acolo imediat ce primise telefonul. Niciunuia dintre ei nu-i venise să creadă aşa ceva şi Luke ştia că tatăl lui trebuia s-o vadă pe Alice înainte de a accepta adevărul.

Luke nu avea cum să-l însoţească, aşa că se văzuse nevoit să rămână aici, în camera de oaspeţi a mătuşii lui. Mary şi soţul ei veneau din când în când să-l verifice şi să-l consoleze, dar nu-l cunoşteau foarte bine şi nu se descurcau prea grozav. După o vreme, le spusese că vrea să doarmă şi-l lăsaseră în pace.

Dar nu reuşi să adoarmă. Nu se gândea decât la Alice. Jocurile pe care le jucau, limbile inventate de ei, felul în care ea lupta necurat când se mai înghionteau. Adesea, ea părea cea mai raţională dintre ei doi. Ea era o elevă de nota zece, el, obsedat de fotbal. Alice manipula oamenii cu uşurinţă şi-l avea la degetul ei mic pe tatăl lor ori de câte ori îşi punea asta în minte. Luke nu avea acest dar şi o invidia. Acum, nu mai rămăseseră decât el şi tatăl lui.

Auzi podeaua scârţâind pe palier şi închise ochii imediat. Câteva secunde mai târziu, uşa se deschise încet şi tatăl lui se strecură înăuntru. Îşi dorise ca tatăl lui să rămână, să stea de vorbă cu el, să-i fie alături, dar acum, că se întorsese, se simţi brusc copleşit de tristeţea situaţiei. Nu voia să mai sporească grijile tatălui său, aşa că se prefăcu că doarme, luptându-se să-şi regleze respiraţia.

Tatăl lui se aplecă şi-l sărută blând pe obraz.

— Te iubesc, şopti el, cu vocea tremurândă.

Se ridică în picioare şi Luke îl auzi cum se retrage uşurel şi iese din cameră. Bărbatul ezită în pragul uşii, dar Luke continuă să stea nemişcat, rugându-se să nu se dea de gol tocmai acum. Apoi tatăl lui închise uşa şi Luke rămase singur din nou. Zăcu aşa, holbându-se la tavan, întrebându-se dacă Alice îşi găsise pacea.

Când gândurile i se îndreptară iar spre sora lui dragă, un zgomot îl făcu să tresară. Ceva ce nu mai auzise niciodată în scurta lui viaţă.

În încăperea alăturată, tatăl lui izbucnise în hohote sfâşietoare de plâns.

76.

Helen ieşi grăbită din casa lui Charlie. Îşi lăsase vechea prietenă ceva mai liniştită, în ciuda traumelor zilei. Charlie fusese de acord să se odihnească şi să mediteze asupra lucrurilor. Helen nu voia ca ea să ia decizii pripite pe care avea să le regrete mai târziu. Era firesc, în vâltoarea momentului, să nu mai gândeşti limpede. Noaptea e un sfetnic bun, aşa că mai bine analiza situaţia a doua zi dimineaţă. Helen spera ca prietena ei să se întoarcă să ajute echipa, dar nu putea jura. Trecuse mult timp de când n-o mai văzuse atât de zguduită.

Nu mai exista nimic din fericirea de care ea se bucurase înainte în căminul primitor al lui Steve şi al lui Charlie. Sosirea Jessicăi le transformase vieţile şi Helen se bucurase de rolul de naşă. Nu se preocupa prea mult de aspectul religios al lucrurilor, renunţase de mult să mai creadă în Dumnezeu, dar îşi respecta restul îndatoririlor cu sfinţenie. Îi cumpăra finei ei jucării şi cărţi. O răsfăţa cu tot felul de dulciuri când părinţii ei nu erau atenţi.

Helen nu avea copii şi nu avusese niciodată fraţi sau surori mai mici şi nici nepoate ori nepoţi de care să se îngrijească, dar descoperise cu uimire ce experienţă emoţionantă era s-o ţină în braţe pe fetiţă. Helen se bucura de felul în care creştea Jessica, transformându-se într-o fetiţă neastâmpărată, se minuna că poate merge şi vorbi. Fiinţele umane erau într-adevăr nişte mici miracole, dacă te gândeai mai bine. Îi făcuse fetiţei nenumărate fotografii, multe dintre ele decorându-i acum apartamentul rece şi steril, care devenise mai cald şi mai plin de viaţă şi de speranţă. Însă bucuria cu care priveau viaţa în general fusese întinată de evenimentele recente. Moartea micuţei Alice avea să-i urmărească multă vreme de aici înainte.

Un vânt tăios măturа oraşul în noaptea asta şi Helen îşi dădu seama că nu are eşarfa la ea. Charlie i-o dăduse anul trecut şi Helen se enervă când nu reuşi să-şi amintească unde o lăsase. Merita o bătaie dacă o pierduse definitiv. Avea nevoie de ea în zilele care urmau.

Southampton se adâncise acum în beznă. Noaptea îşi intrase în drepturi, aducând cu ea un aer limpede de ameninţare. Helen avea toate simţurile în alertă, la fel ca mulţi alţi poliţişti care se găseau pe străzi, supraveghind totul cu atenţie. Chemase din concediu toţi agenţii în uniformă pe care-i găsise şi chiar ceruse suplimentarea forţelor de la agenţiile cu care lucrau direct. Alături de ceilalţi, era un adevărat spectacol al puterii şi Helen spera să se dovedească suficient pentru prevenirea altor dezastre. Ford era supravegheat, oraşul se afla sub cod roşu, aşa că totul trebuia să fie OK.

Şi-atunci de ce se simţea Helen atât de tensionată? La adăpostul întunericului, se întâmplaseră lucruri îngrozitoare. Trei vieţi se pierduseră şi

mulţi oameni fuseseră afectaţi de incendii. Instinctul îi spunea lui Helen că nu se va termina aici. Îi scăpase vreun amănunt? Ar mai putea face ceva? Helen se lăsă, fără voia ei, cuprinsă de un val de sentimente bine cunoscute. Nu părea că deţine controlul asupra situaţiei, se simţea neajutorată şi fără speranţă şi, în ciuda tuturor măsurilor luate, intuia că alţi oameni vor mai muri înainte ca totul să se sfârşească.

77.

Agenta Lucas deschise motorul de căutare Google şi tastă „Kardashian". Imediat, apărură zeci de linkuri, un număr nesfârşit de portaluri care te invitau la disecarea celebrei familii. Nu urmărea show-urile TV de tip reality şi nici nu era o mare fană a lui Kanye West, dar considera că ar fi o acoperire decentă. Se îmbrăcase cu haine de zi, îşi lăsase părul desfăcut pe spate. Putea să treacă drept o tânără de 20 şi ceva de ani, plictisită, singură, fără să aibă altceva mai bun de făcut decât să se intereseze de cei bogaţi şi faimoşi.

Îşi alesese poziţia în cafenea cu multă grijă. În reflexia monitorului, îl putea vedea pe Richard Ford la calculatorul lui, tastând concentrat. Venise aici de mai bine de două ore. Lucas, McAndrew şi Edwards conduceau supravegherea şi se descurcaseră bine până acum, urmărindu-l discret, prin rotaţie, ca să nu fie depistaţi. Shapiro îl lăsase în apropierea casei lui din Midanbury, dar când Ford se întorsese de la colţul străzii, devenise limpede că nu avea de gând să meargă acasă. Echipa de la criminalistică plecase, dar un mic grup de jurnalişti încă mai supraveghea strada, discutând cu vecinii şi căutând tot felul de picanterii. Fără îndoială, fuseseră trimişi de Emilia Garanita, care-l încolţise agresiv pe Ford în momentul în care ieşise din Southampton Central. Ford se gândi de două ori înainte să rişte o nouă confruntare cu presa, apoi se răsuci pe călcâie şi trecu direct pe lângă McAndrew, care intrase foarte bine în pielea personajului, luptându-se cu nişte sacoşe grele de la Lidl, pline de fapt cu cutii de cereale.

Ford nu păru suspicios, dar grăbi pasul şi zece minute mai târziu intră la Al's Internet Shack. Nu mai plecase de aici, abia mişcându-se în scaunul său. Ce punea la cale? Ce tot tasta aşa de furios? Ce avea de gând să facă?

Agenta Lucas fusese tentată de mai multe ori să se ridice şi să treacă prin spatele lui. Nu-i vedea ecranul din poziţia ei, alesese un terminal în colţul îndepărtat al camerei şi nu putea face asta decât dacă inventa o scuză să treacă pe acolo. Însă aici nu existau toalete, automate cu băuturi, nimic care să justifice deplasarea ei în direcţia bărbatului. Se gândise chiar să iniţieze o

conversaţie cu el, să-i ceară un pix, dar i se făcu frică. Dacă se dădea de gol, dacă periclita misiunea fie şi din cauza unei simple priviri aruncate spre monitor, atunci acoperirea ei ar fi fost distrusă. Prea munciseră toţi din greu ca să permită una ca asta. În plus, nu-şi dorea deloc să fie pusă în situaţia de a-i explica inspectoarei Grace cum a dat greş, aşa că se mulţumi să rămână unde e, admirând în continuare şi mai multe fotografii cu poponeţul lui Kim Kardashian, întrebându-se ce i-o fi trecând prin minte lui Richard Ford.

78.

Postare pe blog de firstpersonsingular
Joi, 10 decembrie, ora 21:00

Când oamenii mă vor judeca, vor vedea că nimic din toate astea nu e vina mea. Unii au personalităţi adictive. Dacă aţi trăit vreodată o dorinţă compulsivă, atunci veţi înţelege despre ce vorbesc. Nu mă mai pot controla.
Opreşte-te.
Ei bine, aş face-o, dar n-ar fi deloc corect. Pentru cine să mă opresc?
Nu-i pasă nimănui de mine şi acum, când am trecut de partea îngerilor, de ce m-aş opri? Am făcut deja prea multe şi drumul ce se întinde în faţa mea e lung. Mai sunt atâtea de făcut. Mă bușește râsul doar când mă gândesc.
Pe străzi, s-a înmulţit numărul gaborilor. De parcă asta m-ar putea opri. Îmi oferă şi mai multe păpuşi cu care să mă joc. Ieşiţi vreodată din corpul vostru şi vă uitaţi la voi? Eu fac asta tot timpul. Ce văd? Furnici, tone de furnici mici, care aleargă de colo până colo, cățărându-se una peste alta. Panică, panică, panică. Şi ce facem cu furnicile? Le călcăm. Le călcăm fără milă, până când nu mai mişcă.
Am citit recent o carte în format electronic care se numeşte „Footprints in History”[11]. Scrisă de un american care şi-a omorât toată clasa cu un Mac-10[12]. Era un tip isteţ cu o japiţă de mamă şi un tată căruia îi plăcea să-şi ţină fiul cu capul lipit de aragaz. I-au

[11] Amprente în istorie (în limba engleză în original) (*N.t.*).
[12] Pistol-mitralieră compact (*N.t.*).

spus că e un vierme, un parazit, un rahat cu ochi care n-ar fi trebuit să existe. Dar el a făcut mai mult decât oricare dintre ei. A făcut ceva măreț, apoi a scris o carte despre asta. Va fi la fel de celebru ca Hitler sau Jeffrey Dahmer[13].

Eu nu mă simt în stare să scriu o carte, nu am răbdarea necesară. Mâinile mele obosesc de la atâta tastat. Poate ar trebui să-mi iau un program de recunoaștere vocală? Aș face-o, dar nu pot spune cu glas tare ce gândesc. Aș zice LOL, dacă n-ar fi atât de plictisitor. În fine, acum bat câmpii, așa că închei aici. Puteți da din gură cât vreți, numai faptele contează și nu pot sta aici cu voi să bârfesc toată ziua.

Am multă treabă.

79.

— Cum e tipa?

— Ciudată.

— Ciudată în sens bun sau rău?

Jonathan Gardam stătea așezat comod pe scaunul său, gândindu-se la întrebarea lui Sarah. Tocmai terminaseră o cină târzie, o cambulă de Dover preparată divin, iar acum se ocupau de restul vinului. Acesta era obiceiul lor zilnic cu care-și încheiau seara. Nu se dădeau în vânt nici după televizor, nici nu adorau Facebookul. Le plăcea să stea împreună și să vorbească.

— Bună, în mare parte. E foarte talentată. Foarte dedicată muncii și cel mai curajos ofițer pe care l-am întâlnit vreodată.

— Poate fiindcă nu are familie la care să se întoarcă seara, acasă.

— Poate, dar nu contează, dă rezultate.

— Și-atunci de ce spui că e ciudată?

— Fiindcă e greu de citit. E un lider incredibil de echipă, își inspiră oamenii cu mult har, dar ține pe toată lumea la distanță.

— Unii oameni așa sunt, zise Sarah, ridicând din umeri.

— Dar cum reușește, mă întreb. Cum primește toate loviturile și apoi se duce într-un apartament gol?

— Numai ea știe și nu se cuvine să întrebi așa ceva.

[13] Criminal în serie american, numit și Canibalul din Milwaukee (*N.t.*).

— Dar sunt curios. Ştiu că eu n-aş putea. Trebuie să ai pe cineva acasă, cineva care să-ţi schimbe starea de spirit, să-ţi abată atenţia de la propriile necazuri.

— Mereu spui cuvintele cele mai dulci, iubitule, îl luă peste picior Sarah.

Se ridică în picioare şi luă farfuriile să le ducă în bucătărie.

— Acum termină-ţi vinul şi vino sus. Voi face o baie şi, dacă eşti interesat, să ştii că începem amândoi…

Jonathan făcu după cum i se spuse, aşezând paharul gol pe blatul de marmură. De sus se auzea apa fierbinte bolborosind în cadă şi asta-i dădu de gândit. Aici avea căldură, iubire şi încă multe altele. Afară, în întuneric, era cineva ca Helen Grace. Ea ce-avea? Pe cine avea? Cum reuşea să funcţioneze? Discuţia lor de mai devreme fusese stânjenitoare, dar şi edificatoare. Era o femeie inteligentă, dar incredibil de singură, şi cine ar fi putut spune cât avea s-o coste asta în final? Nu avea niciodată porniri paterne către cei din echipa lui, dar îşi făcea griji pentru *ea.* Helen era inima secţiei de poliţie şi, dacă ea se prăbuşea, toţi urmau să sufere.

Sarah îl striga acum, aşa că-şi întoarse capul spre scări. Se întrebă dacă Helen se bucura de asemenea plăceri simple. Cine o aştepta pe ea?

80.

Helen urlă de durere şi trupul i se arcui în faţă. Impactul loviturii o lăsă temporar fără suflu şi, pentru o clipă, se chinui să tragă aer în piept. Apoi senzaţia oribilă se mai risipi, deşi inima continua să-i bată într-un ritm infernal.

Max Paine ridică paleta şi o izbi cu putere din nou în spate. Helen se chirci, dar îi porunci imediat s-o lovească iar. El se supuse, de data asta cu mai multă forţă, şi Helen simţi din nou durerea pătrunzătoare care o sfâşie din cap până la picioare. Dar tot nu-i ajungea.

Nu putea scăpa deloc de sentimentul bine cunoscut al neajutorării. Oare pentru că Max încă rămânea un străin? Nu se simţea bine în prezenţa lui? Lucrurile păreau tensionate în seara asta. El avea o dispoziţie energică, mult prea entuziastă, abia deranjându-se să ascundă liniile de cocaină pe care le trăsese în camera din spate înainte de sesiunea lor, iar instinctul lui Helen îi spunea că el se bucură s-o privească. De cele mai multe ori păstra o expresie profesionistă, jucând rolul pentru care primea bani, dar îi simţea ochii aţintiţi asupra ei, cercetându-i curbele trupului şi fără îndoială că se întreba ce e cu atâtea cicatrice şi urme pe el.

— Din nou.

De ce nu se putea opri din *gândit* în seara asta? De ce nu se putea relaxa? De ce, brusc, devenise conştientă de corpul ei şi de ce se simţea ca o idioată, dându-se în spectacol pentru un bărbat care nici n-o cunoştea, căruia nici nu-i păsa de ea? Chiar atât de *pierdută* era?

Paleta se lipi de spatele ei din nou, împingând-o spre perete. Max părea că nu mai aşteaptă instrucţiuni şi, când Helen îşi recăpătă echilibrul, Max o plesni din nou. Helen închise ochii şi-şi înghiţi durerea. Voia ca lucrurile să meargă. Scrâşnind din dinţi, acceptă bătaia, sperând ca bărbatul să-i alunge gândurile negre. Pentru o oră sau două cel puţin, trebuia să se elibereze de lume şi, cel mai important, să se elibereze de ea însăşi.

81.

Ploua. Soarele se ridicase la zenit, arzându-i pielea fără milă, şi totuşi ea era *leoarcă.* Ploaia o înconjura din toate direcţiile, udându-i hainele, intrându-i în urechi şi în ochi, picurându-i din păr. De unde naiba apăruse furtuna asta? Şi de ce doar ea era udă? Nimic nu avea sens.

Norul părea că pluteşte numai deasupra ei, umbrindu-i fiecare mişcare. Parcă fusese creat special pentru ea. Încercă să se îndepărteze, dar atunci observă că ploaia pica orizontal. Picioarele i se mişcau haotic şi inutil într-un noroi gros şi murdar. Cu cât ploua mai tare, cu atât noroiul se agăţa mai mult de ea. Îşi simţea picioarele grele. În curând, nu va mai fi în stare să se mişte deloc.

Apoi, aşa cum se pornise, ploaia încetă pe neaşteptate. Adulmecă parfumul amărui şi rece pe care-l lasă furtuna înainte ca pământul să se usuce şi aversele să fie uitate, însă ploaia asta mirosea diferit. De ce i se părea atât de ciudat izul? A petrol sau a…

Acum Agnieszka ştiu că visează. Cumva ştiuse în tot acest timp, dar totul fusese atât de real, încât, o vreme, se lăsase cuprinsă de nebunia momentului. Nu voia să mai rămână în acest spaţiu, dar o parte din ea nici nu voia să se trezească. Avusese o zi foarte grea, slujba n-o lăsa deloc să respire şi nu dorea să se întoarcă în lumea reală încă. Dar cineva trăgea de ea acum, forţând-o să se trezească. Era mirosul. Atât de puternic, sufocant, tăios…

Însoţit şi de un zgomot. Ca o ţeavă spartă din care apa ţâşneşte şi se loveşte de asfaltul străzii. Pleosc, pleosc, pleosc. Nu, nu aşa. Ca nişte stropi ce sar. De pe canapeaua de piele pe care stătea întinsă.

Ameţită, îşi aminti că urmărise *Breaking Bad* la televizor. Episodul se terminase şi, la scurt timp, probabil că adormise pe vechea canapea de piele. Se săltă în capul oaselor, scuturã din cap, încercând să alunge imaginile curioase ale visului. Simţi imediat părul greu de apă cum i se lipeşte de faţă. Deschise ochii şi constată că e udă din cap până în picioare. Dar nu cu apă. Cu ceva mai rău. Mirosul de parafină devenise copleşitor, umplând mica încăpere.

Clipi furioasă, încercând să-şi dea seama ce se petrece. Parafina se scurgea de pe ea, de pe canapea şi se întindea spre podea. În partea opusă a încăperii zări o siluetă. Din cauza întunericului, nu-i desluşi chipul, ascuns sub o glugă neagră. Apoi văzu că are ceva în mână. Încercă să-şi focalizeze privirea. Când străinul se apropie, totul deveni limpede. Avea un chibrit. Ţinea un chibrit aprins în mână.

Îl urmări cum ţâşneşte din mâna străinului, sărind încet prin aer, îndreptându-se spre canapea. Îl vedea, dar nu reuşi să-l oprească. Când atinse pielea fină a canapelei, întreaga încăpere păru că explodează.

82.

Acum nu mai putea respira. Loviturile curgeau cu nemiluita peste ea, din ce în ce mai repede, furându-i din timpul scurt în care-şi revenea şi lăsând-o fără oxigen.

— Opreşte-te.

Şopti cuvintele mai degrabă. Atât mai putu să rostească. Max Paine înălţă paleta şi o lovi din nou. Trupul lui Helen se arcui în faţă, odată cu impactul, izbindu-se cu pieptul de perete.

— OPREŞTE-TE! repetă Helen, găsind nici ea nu ştia de unde suficient suflu să ridice tonul.

— Dar nu vrei să mă opresc, strigă Max, dându-i alte două lovituri zdravene.

Totul încetase să mai fie plăcut cu mult timp în urmă. Helen venise aici să se uşureze, dar degeaba, şi întâlnirea se transforma acum într-o bătaie în toată regula.

— Opreşte-te chiar acum, gâfâi ea.

— Roagă-mă, replică el agresiv. Roagă-mă să mă opresc.

— Vreau să te opreşti.

— IMPLORĂ-MĂ! urlă el, ridicând paleta ameninţător.

— Eliberare, izbuti Helen să rostească.

Acesta era codul lor pentru încetarea sesiunii. Într-o întâlnire de acest gen, în care consimţământul se situează într-o zonă gri, în care oamenii uneori protestează în speranţa de a primi o *şi mai mare* pedeapsă, se impunea existenţa unui astfel de cuvânt care să încheie brusc totul. Era o practică standard în orice scenariu sado-masochist şi Helen se bucura că-l rostise.

Lovitura următoare o luă prin surprindere, iar o a doua aproape că o scoase din minţi. Îşi ridică privirea şi constată îngrozită că Max nu intenţiona să se oprească. Arăta de parcă *i-ar fi făcut plăcere.*

Helen se clătină brusc spre stânga, dar era încă prinsă cu cătuşe de perete şi lovitura lui o nimeri chiar sub coaste. Helen trase cu putere de cătuşe, înţelegând brusc pericolul în care se afla.

— Opreşte-te, pentru Dumnezeu, ai…

Următoarea lovitură îi închise gura. Se smuci şi mai tare, dar corpul i se prăbuşi neajutorat sub ploaia de lovituri nemiloase. Nu ştia cât avea să mai suporte. Fusese pedepsită dincolo de orice imaginaţie.

Când paleta coborî din nou spre ea, îşi eliberă braţul drept printr-un miracol. Cu o zecime de secundă înainte să simtă impactul, îşi împinse cotul în spate. Îl nimeri pe Max direct în bărbie. Uluit, bărbatul se împletici o clipă, apoi căzu în genunchi. Încă priponită cu o mână, opţiunile lui Helen erau limitate, dar se răsuci rapid şi îi arse una cu piciorul în vintre. Perfect la ţintă, şi Max se prăbuşi fără suflare. Helen îşi eliberă şi cealaltă mână şi ridică paleta. Max încerca să se salte în capul oaselor, dar Helen sări pe el, arzându-i una cu paleta peste ceafă. Bărbatul se prăbuşi la loc, dar Helen continuă să-l lovească, o dată, de două ori, de trei ori. Şi pentru că el tot nu voia să rămână nemişcat, îl plesni din nou şi din nou.

Eliberată, cuprinsă de mânie şi de teamă, Helen se dezlănţuise, hotărâtă să-l distrugă pe bărbatul care încercase să-i facă rău. Dar când ridică mâna să-l lovească iar, un zgomot ciudat o făcu să tresară. Ceva familiar, dar ciudat. Ceva neaşteptat şi vesel. Tonul de apel al telefonului ei. Uitase probabil să-l închidă.

Telefonul continuă să sune şi ea îşi veni în fire. Aruncă paleta de parcă ar fi fost un cărbune fierbinte şi alergă spre hainele ei, scotocind printre ele până găsi celularul şi răspunse.

— Da?

Avea o voce spartă şi slabă.

— Sunt Sanderson, şefa. Mai avem trei incendii.

Helen simţi cum îi fuge pământul de sub tălpi. Era posibil aşa ceva?

— Trimite-mi detaliile prin SMS, replică ea şi închise. Câteva secunde mai târziu, ieşise deja pe uşă. Max Paine zăcea pe podea unde îl lăsase, mut şi nemişcat.

83.

Helen alergă spre motocicleta ei, blestemându-se în sinea ei. De ce, de ce, de ce era o asemenea ratată nenorocită? Era singurătatea ei atât de gravă, încât îşi îndrepta atenţia în altă parte într-un astfel de moment crucial pentru investigaţie? Ce naiba *făcea*?

Mintea i se învârtea fără oprire. Dacă Paine raporta atacul asupra lui, atunci i se va lua dreptul de a participa la investigaţie şi probabil că va fi dată şi afară din poliţie. Având în vedere rezultatele ei bune, ar avea şanse să scape de procedurile disciplinare, dacă se caia şi accepta retrogradarea, dacă presta ore în serviciul comunităţii şi se arăta umilă. Însă merita oare? Odată ce activităţile ei particulare deveneau subiect de bârfă, era moartă în privinţa scării ierarhice din poliţie. Vor presupune în mod corect că nu-şi va putea menţine autoritatea asupra unităţii ei, atâta vreme cât lumea făcea glume proaste despre felul în care-şi petrecea timpul liber. Unii vor fi scârbiţi de activităţile ei, alţii s-ar putea simţi atraşi de ea, tocmai datorită aceloraşi interese. Indiferent de situaţie, îi va fi imposibil s-o scoată la capăt şi vor exista presiuni asupra sa să-şi dea demisia.

Se părea că Helen se jucase cu focul mulţi ani la rând. Îşi păstrase viaţa profesională şi cea personală complet separate, sperând în felul ei complicat că va găsi puterea să continue aşa.

Brusc, o copleşi un val de tristeţe. Era singurul lucru pe care-l făcuse vreodată şi la care se pricepea. *Era* bună în meseria ei, salvase nenumărate vieţi, pusese capăt unor serii de crime brutale. Îşi iubea slujba şi simţea că acţiunile ei au impact asupra oamenilor. Oare i se va lua totul?

Alungă gândurile negre, se urcă pe motocicletă şi porni motorul. Soarta ei va trebui să mai aştepte, căci avea alte treburi mai importante şi trebuia să se concentreze. Alte trei incendii izbucniseră. Unul la o creşă, unul la un magazin de tip cash and carry, iar cel de-al treilea la o casă cu terasă de lângă Lower Shirley. Nu-i veni greu să identifice locaţia exactă a ultimului incendiu. La nici doi kilometri depărtare, un nor uriaş de fum negru se ridica tot mai sus, acoperind luna şi aruncând o umbră mare peste Southampton.

Helen acceleră şi uită momentan de viitorul ei. Criminalul lor ieşise din nou la joacă.

84.

Bâz, bâz, bâz… Telefonul fusese pus pe modul silenţios şi părea foarte supărat că fusese neutralizat în felul acesta, exprimându-şi iritarea printr-o vibraţie furioasă neîntreruptă. Se găsea într-o geantă Marc Jacobs, aşezată sub o masă mică, temporar uitată de proprietara ei.

Jacqueline Harris dădu pe gât paharul şi se întinse spre sticlă. O scoase din frapieră şi câteva picături de apă rece căzură pe faţa de masă albă. Femeia se bosumflă când constată că sticla e goală. Îi aruncă o privire bănuitoare soţului ei, Michael. Debordase de energie toată seara, povestind, glumind şi umplând paharele tuturor ori de câte ori i se oferea prilejul. Nu-i stătea în fire să termine o sticlă fără să comande alta. N-ar fi stricat atmosfera, mai ales acum, când avea un public atât de captivat.

Jacqueline îi făcu un semn chelnerului, se sprijini de spătarul scaunului şi oftă din toţi rărunchii. Ziua decursese cum nu se poate mai prost. Toate proiectele ei dragi suferiseră un recul. Pierduse licitaţia pentru o construcţie nouă la Universitatea Solent, un client se plânsese de creşterea costurilor unui alt proiect şi, pe deasupra, întâmpinase probleme de planificare la complexul de apartamente de lux care dădea spre Ocean Village. Le va rezolva, desigur, era un proiect mult prea mare ca să fie abandonat, iar numele ei se impusese suficient pe piaţa locală, dar toate astea o iritau îngrozitor. Uneori, avea senzaţia că lumea se bucura să-i scoată în cale birocraţi înguşti la minte şi sâcâitori, doar ca s-o vadă cum reacţionează. Până acum ar fi trebuit să se ştie. Reacţiona foarte *rău.*

Chelnerul se îndrepta spre ei şi Jacqueline se relaxă puţin. Privi spre Michael, care se apropia de punctul culminant al unei alte poveşti, aventuri din prima linie a psihiatriei. N-ar fi relatat niciodată poveştile pacienţilor actuali, bineînţeles, dar când venea vorba să le servească detalii oribile despre exemplarele din trecut, se dovedea un neruşinat. Pentru moment, diseca nevrozele unei foste paciente, Katie B, care suferea de o tulburare patologică numită parafilie. Victima devenea obsedată sexual de obiecte. Maşini de spălat, capote şi altele asemănătoare reprezentau ceva obişnuit, dar Katie părea să aibă o problemă aparte. Dezvoltase o obsesie nesănătoasă şi oarecum tulburătoare pentru roţile panoramice. Fusese arestată aproape dezbrăcată pe la bâlciuri şi târguri şi părea că nu-şi doreşte şi nici nu are capacitatea să se lupte cu dependenţa ei, în ciuda eforturilor familiei şi ale lui Michael.

Jacqueline se uită la soţul ei. Îşi dezvolta tema acum, povestind cazurile reale ale altor două femei în suferinţă, care se căsătoriseră cu Turnul Eiffel,

respectiv cu Zidul Berlinului. În ciuda faptului că o enerva uşor şi a nivelului ei de stres accentuat, nu se putu abţine să zâmbească. Când era în toane bune, Michael devenea irezistibil. Ar fi putut distra fericit petrecăreţii până în zori, dacă i s-ar fi dat şansa.

Jacqueline mai comandă o sticlă de Sancerre şi se relaxă puţin. Când vinul alb sec îi atinse cerul gurii, întregul corp i se moleşi. Nu băuse decât două pahare şi n-o ajutaseră prea mult, dar ăsta îşi făcuse treaba. Era târziu şi probabil ar fi trebuit să plece acasă, fiindcă pe amândoi îi aştepta o zi aglomerată, dar cumva ştia că nu se va întâmpla aşa prea curând. Erau păsări de noapte şi nu se omorau cu dormitul. Niciodată nu se simţeau mai bine decât petrecând împreună. Îşi umplu din nou paharul şi se lăsă atrasă în mijlocul conversaţiei, uitând de necazurile zilei.

În tot acest timp, telefonul ei bâzâia violent sub masă, ignorat de toţi şi de toate.

85.

Adam Latham stătea în faţa flăcărilor, încercând să-şi domolească furia aprigă care se stârnea în el. De când echipa lui sosise aici, al treilea incendiu al nopţii, auziseră numai înjurături şi suferiseră tot felul de abuzuri. Un grup de tineri se împingea în cordonul galben, suduindu-i şi acuzându-i că sunt nişte criminali ahtiaţi după foc şi nu numai. O sticlă de plastic fusese aruncată spre unul dintre oamenii săi, moment în care poliţia îşi făcuse, în sfârşit datoria, ducându-l pe vinovat pentru o noapte la secţie. Dar, în general, băieţii în albastru nu se prea omorâseră să-i protejeze echipa. Fără îndoială că ascultau toţi de ordinele inspectoarei Grace, crezând toate minciunile scârboase care-i ieşeau din gură.

Instinctul îi spunea să se repeadă la copiii ăia nemernici şi să le dea o lecţie pe care să n-o uite niciodată. Dar nu mai era un boboc fără minte, ci şeful departamentului de pompieri din Southampton, ceea ce însemna că, chiar dacă-l enervau la culme, trebuia deocamdată să tacă şi să înghită. Aveau alte priorităţi mai arzătoare, precum casa impunătoare din Lower Shirley, unde focul mugea dezlănţuit, dar se jură în sinea lui că, dacă *vreunul* dintre oamenii săi e rănit sau împiedicat să-şi facă treaba în seara asta, va înfige capul lui Helen pe post de trofeu în peretele din biroul său înainte de sfârşitul lunii.

— Ce să facem, şefu'?

Simon Cannon, căpitanul echipei, veni grăbit spre el. Avea faţa mânjită de noroi şi părea desfigurat din cauza tensiunii.

— Am reuşit să luăm legătura cu părinţii?

Cannon clătină din cap.

— Maşina lor nu e aici şi asistenta personală a doamnei Harris ne-a confirmat că ea şi soţul ei urmau să ia cina în oraş. Dar nu avem de unde să ştim dacă şi fiul lor e cu ei sau nu.

— Băiatul se poate deplasa? Ar fi putut ieşi singur? Să ceară ajutor?

— E greu de spus. E bolnav de epilepsie şi are unele dizabilităţi fizice, după spusele vecinilor. Se poate mişca, dar e posibil să fi dormit când a început totul. Chiar dacă era treaz, stresul situaţiei l-ar fi putut doborî şi…

— Iisuse Hristoase!

Adam Latham avea coşmaruri repetate despre momente ca acestea. Se confruntase cu multe dintre ele pe parcursul anilor, dar încă-l mai bântuiau. Momente în care fusese nevoit să ia decizii importante, când vieţi nevinovate se aflau la mijloc şi depinsese numai de el în ce direcţie să acţioneze. Echipa lui se afla deja în clădire de peste zece minute şi, potrivit opiniei lor, structura se putea prăbuşi în orice clipă. Se părea că focul pornise în subsol şi cuprinsese vechea casă cu terasă într-o clipită. Exista riscul ca podeaua să se prăbuşească, asigurându-le celor patru pompieri o moarte subită. Nu putea avea aşa ceva pe conştiinţă, dar dacă ieşeau prea devreme şi permiteau ca un băiat handicapat să moară în incendiu, aveau să fie rupţi în bucăţi. Şi pe bună dreptate.

— Ce spun băieţii? Cum e înăuntru?

Adjunctul lui se strâmbă.

— Parcă sunt pe un grătar. Mai au trei sau patru minute maximum.

Cannon se opri şi se uită la şeful lui. Latham îi întoarse privirea preţ de o secundă, apoi ochii i se fixară pe casă şi spuse:

— Mai dă-le două minute. Dacă nu-l găsesc pe băiat până atunci, zi-le să se retragă.

Cannon porni staţia imediat, grăbindu-se înapoi spre casă. Adam Latham îl urmări, sperând şi rugându-se să fi luat hotărârea corectă şi să poată trăi în viitor cu consecinţele deciziei sale.

86.

Limbile de foc dansau în jurul lui, dar el continuă să înainteze. Trebuia să înainteze. Temperatura din casă se dezlănţuise acum. Nu va mai trece mult şi costumul lui protector va începe să se topească, dar nu avea încotro. Primise informaţii că înăuntru se găsea un adolescent şi să fie al naibii dacă avea de

gând să iasă fără el. Ordinul de retragere putea veni în orice secundă de-acum. Șefii lor erau foarte precauți când venea vorba de siguranța pompierilor și le era recunoscător pentru asta.

Și totuși, Leroy Friend înainta cu pași mari, urcând treptele ce duceau spre etaj, în ciuda faptului că scara putea ceda în orice clipă. Se căsătorise de curând și avea un bebeluș. Dacă în casă exista un copil, va muta munții ca să-l scoată de aici. Însă locul nu mai semăna cu nimic familiar, se transformase mai degrabă într-un infern. Totul ardea, focul venind de dedesubt, din laterale, dar, cel mai alarmant, de deasupra. Acoperișul cuprins de flăcări slăbea văzând cu ochii și prăbușirea lui era iminentă.

Distras din cauza imaginii îngrijorătoare, Leroy călcă strâmb și se împiedică. Întinse brațul să se echilibreze, dar balustrada slăbită se desprinse sub mâna lui. Brusc, căzu în față și inima i se opri preț de o secundă când zbură prin aer, incapabil să se oprească. Se izbi cu putere de scară și, spre groaza lui, o parte din ea cedă. Întins cât era de lung, cu picioarele răşchirate, vedea acum iadul care-l aștepta dedesubt. Știu atunci că trebuie să se întoarcă.

Se săltă cu grijă în picioare, anunță că se retrage și se răsuci pe călcâie. Va fi dificil să meargă normal. Va trebui să reziste tentației de a alerga prin temperatura aprigă și să încerce rezistența fiecărei trepte înainte de a se lăsa cu toată greutatea. Dacă se prăbușea și restul structurii, își punea în pericol nu numai propria viață, ci și pe a celorlalți din echipă.

Apăsă încet cu talpa dreaptă, sperând să se poată sprijini în colțul scării, care încă părea solid. Însă pe la jumătate, se opri. Auzise ceva. Ceva care-l înfricoșă și-l alarmă.

Când ești în mijlocul unui incendiu, surprinzi tot felul de zgomote și ajungi să știi ce înseamnă fiecare sunet și să analizezi dacă ele reprezintă un pericol sau o amenințare. Sunetele devin prietenii tăi, peisajul sonor al urgențelor care devin familiare prin repetiție. Însă nu recunoscu acest zgomot. Nu era urletul sau scârțâitul obișnuit. Suna mai degrabă ca un animal rănit. Un țipăt ascuțit de durere.

Leroy se blestemă în sinea lui pentru prostie și se rugă la toți sfinții care-i veniră în minte. Apoi se-ntoarse și continuă să urce. Imediat stația lui radio începu să pârâie și-și auzi echipa din apropiere strigându-l. Le făcu semn să iasă, dar nu se întoarse și nici nu se băgă în conversație. Nu voia să-i atragă în nebunia lui.

Sunetul devenea tot mai puternic pe măsură ce urca scara. Venea din stânga sau din dreapta? Se opri o clipă, ciulind urechile. Un muget năvălind de deasupra îl obligă să se repeadă spre stânga. O grindă de lemn cuprinsă de flăcări se prăbuși exact pe locul în care stătuse, trimițând o coloană mare de scântei albe și fierbinți în aer.

Se ridică cu greu în picioare şi alergă în partea stângă. Nu mai avea timp să ezite şi să evalueze lucrurile, aşa că trebuia să acţioneze. În faţa lui zări o uşă. Răsuci mânerul şi împinse cu toată puterea lui, dar uşa îi opuse rezistenţă. Căzuse ceva în spatele ei sau era vorba de altceva?

Tâmplele începuseră să-i zvâcnească, iar oxigenul din tub se consuma cu rapiditate. Murmurând numele fiului său, mai lovi cu umărul uşa o dată, de două ori, de trei ori. În sfârşit, aceasta cedă. O împinse cu putere şi păşi înăuntru. Pe podea, chiar în faţa lui, un adolescent se zbătea cuprins de convulsii.

Asta şi sperase Leroy să găsească, dar descoperirea tot îl umplu de groază. Avea şanse minime să-l scoată de aici. Însă nu mai era timp de şovăială. Luă în braţe băiatul care tremura din toate încheieturile, îl săltă peste umăr şi porni spre scări.

Timpul îi devenise duşman, speranţele aproape că dispăruseră, dar Leroy Friend trebuia să încerce. Dacă acesta ar fi fost băiatul *lui,* nu s-ar fi aşteptat la o altă decizie.

87.

Charlie stătea întinsă în pat şi asculta sirenele. O altă noapte, o altă serie de incendii. De necrezut, dar adevărat. Încercase să evite tot ce avea legătură cu serviciul, dată fiind ziua groaznică prin care trecuse, dar evenimentele din Southampton deveniseră subiectul principal al canalelor de ştiri naţionale. Deşi schimbase posturile radio până când ajunsese la canalul de muzică clasică DAB, buletinele de ştiri tot năvăleau peste ea cu violenţă. În cele din urmă, oprise radioul, trăgându-şi pilota până la bărbie, sperând din toată inima să poată bloca întreaga nebunie şi să adoarmă.

Însă vechile obiceiuri nu pier cu una, cu două. Charlie se foia când pe stânga, când pe dreapta. O parte din ea voia să-i trimită un SMS lui Sanderson sau lui McAndrew ca să afle ce se petrece. În împrejurări obişnuite, probabil c-ar fi condus până la secţie ca să-şi ofere ajutorul, indiferent dacă era tura ei sau nu. Un poliţist voia întotdeauna să cunoască detaliile, să descopere dacă poate ajuta, dacă e ceva de făcut. Chiar şi acum, când Steve o sfătuia să nu se mai gândească la evenimentele recente, când se străduia să se concentreze asupra unor activităţi casnice obişnuite, o parte din ea îşi dorea să afle cât mai multe detalii. Ce se întâmpla acolo?

Când te scalzi în ignoranţă, mintea are tendinţa să creeze cele mai urâte scenarii. Cine le garanta că piromanul lor nu se întrecuse pe sine în seara asta,

provocând cel mai mare haos de până acum din Southampton? Charlie scutură din cap pentru a-şi alunga gândurile morbide, dar, pe neaşteptate, cele mai oribile imagini îi invadară mintea. Ştia că-l deranjează pe Steve şi nu voia să fie nevoită să-i explice de ce, aşa că ieşi din dormitor, trecu de camera Jessicăi şi coborî la bucătărie.

Îşi turnă un pahar cu apă rece dintr-o carafă ţinută la frigider, dădu pe gât jumătate din el, apoi şi-l lipi de frunte. Rămase surprinsă să vadă că transpirase şi, preţ de o clipă, paharul rece o alină. Termină de băut apa, umplu încă un pahar şi-l dădu şi pe acesta pe gât. Un val de panică stranie o copleşi. Se simţea ameţită şi, sprijinindu-se cu mâna de blatul de la bucătărie, se lăsă uşurel pe podea. Era răcoare aici, plăcile de gresie radiind un frig iernatic din pivniţa îngheţată de dedesubt, dar lui Charlie îi plăcea senzaţia. Se întinse şi simţi cum răceala îi cuprinde pieptul, stomacul şi coapsele. Dacă Steve o găsea aşa, probabil că avea toate şansele s-o trimită la casa de nebuni, dar ei nu-i păsa. Voia să se calmeze, să se răcorească şi să stea în linişte câteva secunde.

Întinsă astfel în bucătăria întunecată, Charlie se simţi invizibilă şi izolată de lume. Acesta ar putea deveni adăpostul ei de noapte, un loc unde să poată medita la tragedia îngrozitoare a morţii lui Alice, fără să-i deranjeze pe Steve şi pe Jessica. Dar ca să facă asta, ar fi trebuit să ignore sirenele ce se jeluiau afară, într-un flux continuu, ce părea să nu se mai termine. Parcă toate maşinile de urgenţă din Southampton se aflau acum afară, gonind după umbre. Ori de câte ori se apropiau de casa ei, Charlie avea senzaţia că o acuză direct, făcând-o să se ruşineze pentru absenţa ei. Iar în seara asta, ruşinea îi sfâşia carnea. Aveau tot dreptul s-o arate cu degetul, nu merita nicio urmă de simpatie din partea lor.

Întotdeauna se considerase o poliţistă conştiincioasă şi muncitoare, dar acum nu se simţea deloc aşa. În adâncul sufletului ei, ştia că nu e decât o laşă şi o prefăcută.

88.

Incendiul din Lower Shirley atrăsese atât de multă lume, încât străzile din jurul zonei afectate gemeau de lucrători ai serviciilor de urgenţă, de jurnalişti şi de gură-cască. Atât de mulţi erau, că Helen trebui să-şi abandoneze motocicleta pe o alee şi să-şi continue drumul pe jos. Nu-şi făcea griji pentru asta. Era un cartier luxos şi motocicleta ei va fi acolo şi dimineaţă, dar asta o

încetinea considerabil. Se adresă tăios trecătorilor şi-şi croi drum cu mişcări agresive ca să ajungă la cordonul instalat de poliţie.

Trecu pe sub el şi se apropie de Adam Latham. Era ultima persoană pe care voia s-o vadă acum, dar n-avea încotro. Trebuia să afle ce se petrece aici. Imediat ce Latham se întoarse spre ea, îşi dădu seama că lucrurile mergeau cum nu se poate mai prost. De obicei, avea un ten rozaliu, sănătos, fiind genul de bărbat care se neglijase după ce renunţase să mai acţioneze în linia întâi, dar în seara asta faţa lui căpătase un aspect cenuşiu. Arăta înnebunit de îngrijorare şi foarte speriat.

— Chiar mă întrebam dacă o să-ţi faci apariţia, rosti el, nereuşind să-şi ascundă dispreţul faţă de ea. Dar mă bucur c-ai venit. Acum poţi vedea ce înseamnă acuzaţiile tale prosteşti pentru pompierii de la faţa locului. Tot rahatul pe care au trebuit să-l înghită numai din cauza ta.

Se răsuci cu faţa spre foc, întorcându-i spatele lui Helen.

Ochii lui Helen poposiră vizavi şi-i zări pe adolescenţii care insultau echipa de pompieri, pe jurnaliştii care făceau fotografii, neîndoielnic întrebându-se dacă vreunul dintre cei în uniformă era responsabil pentru incendiul din seara asta. Poliţista îşi întoarse privirea spre Latham încă o dată.

— Ce se întâmplă? îl întrebă ea direct pe Latham, refuzând să fie ignorată.

— Se întâmplă că patru dintre cei mai buni oameni ai mei se află în infern încercând să salveze un băiat despre care nu ştim dacă e înăuntru sau nu. Încearcă să scoată oameni nevinovaţi dintr-un foc pentru care tu şi ai tăi sunteţi responsabili. Ai măcar o pistă cât de cât viabilă? Ceva care să vă ajute să-l prindeţi pe nemernicul ăsta?

— Nu ajuţi deloc, Adam.

— Du-te dracului! Dacă adevărul doare, atunci nu mai pune întrebări.

— Unde e echipa ta, Adam?

Rosti cuvintele cu blândeţe, fiindcă nu voia să-l provoace şi mai tare, şi Latham păru să se înmoaie puţin. Poate că era un dinozaur, dar chiar ţinea la echipa lui şi ar fi fost distrus dacă vreunul din membrii ei ar fi păţit ceva.

— Ultima dată se aflau la primul etaj. Însă asta se petrecea acum cinci minute şi am pierdut contactul radio cu ei. Nu mai pot risca să trimit alţi oameni până când nu stingem focul. Am făcut tot ce se poate…

Helen sesiză uimită tonul lui aproape confidenţial. Ca şi cum chiar ar fi vrut să aibă o conversaţie cu ea, să discute cu cineva care să-i mai aline angoasa ce-l cuprinsese.

— Trebuie să ai încredere în pregătirea lor. Băieţii ştiu ce au de făcut şi, dacă e cineva care poate ieşi din aşa ceva, atunci oamenii tăi sunt aceia. I-ai antrenat bine, nu există pompieri mai buni în ţară.

Adam dădu din cap, dar nu spuse nimic şi nici nu-şi dezlipi privirea de pe casa în flăcări. Helen nu ştia sigur dacă avea încredere în spusele ei. Erau buni, fără îndoială, dar casa cu cinci etaje era *devorată* de foc. Ar putea cineva supravieţui unui asemenea infern?

Amândoi rămaseră nemişcaţi, cercetând scena, în timp ce adjunctul lui Latham se chinuia să restabilească legătura radio. Tensiunea devenise greu de suportat. Brusc, în faţa casei se zări vânzoleală. Uşa de la intrase se deschise cu o bufnitură, ieşindu-şi din ţâţâni şi primii doi pompieri ieşiră în goană. Scena prinse viaţă pe neaşteptate. Paramedicii, colegii şi toţi cei din jur se repeziră spre ei. Pompierii deja făceau semn spre ambulanţă şi Helen înţelese de ce. Al treilea şi al patrulea bărbat din echipă veneau în urma lor, purtând pe cineva în braţe.

Casa aparţinea lui Jacqueline şi Michael Harris, care locuiau alături de fiul lor, Ethan şi o bonă. Părinţii ieşiseră în oraş, dar despre ceilalţi doi se credea că sunt în casă. Helen văzu băiatul din braţele pompierilor şi, deşi toată lumea îşi făcea griji pentru el, cel puţin îl salvaseră paramedicii ducându-l iute spre ambulanţă acum. În privinţa bonei, Agnieszka Jarosik, nici urmă de ea.

Helen păşi într-o parte, lăsându-i să treacă pe cei care-l duceau pe băiat. Arata îngrozitor, acoperit de funingine şi sânge, în mijlocul unei crize de convulsii. Brusc, Helen se simţi copleşită de natura diabolică a ultimei crime. Piromanul probabil că ştia cine locuieşte aici, ştia că un băiat vulnerabil ca Ethan se va lupta să scape dintr-un asemenea foc sălbatic. Şi totuşi, acest gând nu-i făcuse mâna să tremure, nu-l determinase să se răzgândească. Întrecuse orice măsură. Dacă înainte mai avea dubii, acum Helen ştia cu certitudine că, în cruzimea lui, criminalul lor nu avea limite.

89.

Tocurile ei scoteau un ţăcănit aspru, ritmic când alergă spre intrarea spitalului. Michael plătea taximetristul, dar ea nu-l mai aşteptase. Se simţea complet năucită, cu mintea plină de posibilităţi oribile, iar acum nu mai voia decât să *ştie cu siguranţă.*

Fără să mai stea pe gânduri, se îndreptă direct spre secţia de urgenţe. Uşile automate se deschiseră, iar ea păşi înăuntru. Mirosul familiar al spitalului îi izbi nările. Izul dezinfectantului încălzit de centrala termică care duduia, amestecat cu mirosul de urină. Ura acest iz şi ura spitalele. Numai Dumnezeu ştie cât timp petrecuse în ele, iar în ultimii ani trecuse pe la urgenţe mai mult decât suficient. Din cauza bolii lui, Ethan era neîndemânatic şi predispus la

accidente, așa că Jacqueline petrecuse multe ore prăbușită pe scaunele mohorâte de plastic, înconjurată de beţivi şi de vagabonzi.

De obicei îl obliga şi pe Michael s-o însoţească în astfel de ocazii, fiindcă se temea de beţivii care abia se ţineau pe picioare şi de persoanele paranoice fără adăpost. Se bucură ca el se afla alături de ea acum. Avea nervii întinşi la maximum, aşa cum fusese de când scosese telefonul să cheme un taxi şi văzuse numărul incredibil al apelurilor ratate. Nici nu trecuse de primele două mesaje, când îl scosese urgent pe Michael din restaurant, lăsând nota de plată neachitată. Primul impuls fusese să se ducă acasă, dar auzind că pe Ethan îl transportaseră la spitalul South Hants, porniră într-acolo. Încă nu aveau veşti despre soarta Agnieszkăi. Jacqueline nici nu voia să se gândească la asta.

Ţinându-şi soţul de mână, Jacqueline se repezi spre primul asistent care-i ieşi în cale.

— Fiul nostru a fost adus în seara asta. Ethan Harris.

Preţ de o clipă, privirea bărbatului rămase goală.

— Mergeţi la recepţie. Toate internările…

— A fost un incendiu. La casa noastră din Lower Shirley. Fiul meu era acolo. Abia l-au adus.

Imediat văzu cum expresia de pe faţa bărbatului se schimbă şi simţi cum i se face rău. Brusc, el ştia precis la ce se referă ea şi părea îngrijorat.

— Desigur. Întrebaţi la secţia pentru arşi. Vă însoţesc eu.

Mergea repede şi ei încercară să ţină pasul cu el, deşi lui Jacqueline îi venea să vomite şi nu mai avea suflu. Atât ea, cât şi Michael băuseră aproape câte o sticlă de vin fiecare şi alcoolul îşi făcea efectul. Toată plăcerea se risipise cu mult timp în urmă. Se simţea epuizată şi deshidratată. Ce naiba făcuseră? Se distraseră, spuseseră glume, dăduseră pe gât pahar după pahar, în vreme ce casa lor ardea.

Îşi privi soţul, dar el se uita fix înainte. Jacqueline auzise despre incendiile recente, dar spre ruşinea ei considerase că e problema altor oameni, cu mai puţini bani şi mai multe probleme poate. Îi era jenă să recunoască, dar aşa stăteau lucrurile. Chiar şi-acum, spera şi se ruga ca focul *lor* să nu aibă nimic de-a face cu atacurile respective. Cel mai probabil nişte fire electrice vechi, o plită lăsată aprinsă. N-ar fi scuzabil, mai ales dacă se dovedeşte că e vina bonei, dar nu voia să fie asociată cu povestea cealaltă. Ea şi Michael nu aveau duşmani, nu ştiau pe nimeni care să le vrea răul. El era psihiatru, iar ea, o nenorocită de arhitectă, pentru Dumnezeu.

Şi totuşi, în adâncul sufletului, *ştia.* Ştia că au fost absorbiţi în ceva mai mare decât ei. Şi că necazurile lor abia începeau.

90.

— Eşti absolut sigură?

Helen vorbise pe un ton aspru şi agresiv. Nu s-ar fi adresat niciodată în felul acesta ofiţerilor ei, dar se iertă în sinea ei pentru ieşirea nefirească. Prea multe se întâmplaseră în seara asta ca să mai umble cu mănuşi când chestiunile discutate erau importante.

— Sută la sută, răspunse Lucas pe un ton neutru, alegând să ignore lipsa de politeţe a lui Helen. Nu s-a mişcat de pe scaun.

Helen făcu un pas în faţă şi privi prin ferestrele cenuşii ale cafenelei. Se poziţionase în afara razei lui vizuale, ca să nu compromită operaţiunea de supraveghere condusă de Lucas, dar acum trebuia să vadă cu ochii ei că el era înăuntru. Simţi cum i se înmoaie picioarele când îl zări. Potrivit detectivei, Richard Ford nu se ridicase nici măcar o dată de pe locul lui din faţa monitorului, tastând întruna de parcă viaţa lui ar fi depins de asta.

— La ce oră aţi sosit amândoi aici? continuă Helen.

— În jur de opt seara.

— Şi nu l-ai scăpat nicio clipă din ochi? Nu te-ai dus la baie sau să fumezi…

— Haide, şefa.

Tonul ei se dovedi mai puţin înţelegător de data asta, nu-i plăcea deloc să-i pună cineva la îndoială competenţele profesionale.

— Şi ce-a făcut tot timpul?

— Uită-te şi tu, replică Lucas. Exact aia a făcut. Voiam să mă duc în spatele lui să văd ce tot tastează, la ce se uită, dar nu puteam fără să-mi manifest interesul faţă de el, aşa că…

Helen dădu din cap şi se gândi la următoarea mişcare. Richard Ford era un suspect atât de bun. Se potrivea profilului în cel mai mic detaliu. Un gând îi fulgeră brusc prin minte şi Helen trecu păşind apăsat pe lângă colega ei şi intră în cafenea. Lucas nu ştia dacă să rămână afară sau să-şi urmeze şefa, dar în cele din urmă alese a doua variantă. Habar n-avea ce-o să se întâmple, dar n-avea de gând să rateze nimic din ce se petrecea.

Helen se îndreptă direct spre Ford. Se apropie cu o asemenea viteză, încât el nu-şi dădu seama de intenţia ei decât atunci când ajunse lângă el.

— Ce naiba vrei?

Mâna lui dreaptă se mişcă iute spre tastatură, dar Helen i-o apucă, i-o răsuci fără milă şi-l îndepărtă pe Ford de calculator. Ford icni din cauza durerii şi căzu de pe scaun. Gestul violent a lui Helen îl luase complet prin surprindere.

— Ce naiba crezi că faci, târfă nebună? zbieră Ford, ridicându-se de pe podea.

Era o mişcare riscantă, mai ales în faţa câtorva martori, care încă mai bântuiau prin cafenea la ceas târziu în noapte, dar Helen ştia că n-are încotro. Trebuia să vadă ce face.

Spre surprinderea ei, pe monitor era deschis site-ul Serviciilor pentru Urgenţe şi Incendii din Sussex.

— Ce e asta?

— Tu ce crezi că e? Trebuie să muncesc, nu?

Ignorându-l, Helen studie istoria recentă a căutărilor lui. Urgenţe şi Incendii Kent, Urgenţe şi Incendii Devon şi Cornwall, posturi disponibile, oportunităţi de training, nimic care să-l incrimineze. Apoi observă un document Word lăsat pe bară şi-l deschise. Imediat Richard Ford se repezi spre ea, încercând să-i smulgă mouse-ul din mână.

— Nu poţi să mă laşi în pace naibii? imploră el. Chiar n-am voie să-mi păstrez şi eu o urmă de demnitate?

Era scrisoarea lui de demisie.

— Nu vrei să te laşi păgubaşă, nu? continuă Ford, cuprins de furie şi de ruşine. Viaţa mea e distrusă şi nici măcar acum nu mă laşi în pace. Am terminat-o cu oraşul ăsta şi vrei să mă laşi în curul gol. N-o să fii fericită până când mulţimea n-o să mă linşeze, nu?

Accentul lui de Southampton deveni şi mai evident când ridică vocea, iar Helen se simţi ruşinată. Ford era un bărbat ciudat, neplăcut, cu o fascinaţie ciudată pentru foc şi totuşi… era un pompier bine pregătit, care ajutase cu succes la menţinerea siguranţei oraşului din prima zi în care putuse să se alăture departamentului respectiv. Iar Helen îl exilase efectiv din Southampton. Într-un fel, nu prea avusese de ales, trebuise să urmărească orice pistă cu cea mai mare atenţie, dar, din păcate, ieşise prost pentru toată lumea.

— Am crezut…

— Toţi ştim ce ai crezut, scuipă el, cu chipul schimonosit de furie şi de ruşine. Dar n-am făcut nimic rău.

Helen deveni brusc conştientă de prezenţa celorlalţi oameni din cafenea. Se întorseseră cu faţa spre ea, pregătiţi să se înfrupte din telenovela gratuită.

— Îmi pare rău, repetă ea şi se îndreptă spre ieşire.

Era o retragere umilitoare, iar Lucas se grăbi după ea ca să nu rămână în urmă. Nu avea sens să înrăutăţească situaţia continuând discuţia. Răul fusese făcut. Helen nu se simţise niciodată atât de prost. Distrusese viaţa unui om nevinovat, în timp ce-l lăsase pe adevăratul făptaş să-şi continue nestingherit

domnia terorii. Cum se vor sfârşi toate astea? se întrebă Helen. Şi ce măsuri trebuie să ia ca să-l oprească pe criminal?

91.

Emilia stătuse trează toată noaptea şi era frântă de oboseală. Povestea se dovedise bună, dar tipul ăsta chiar trebuia să dea o lovitură în fiecare zi? Interogarea martorilor şi a personalului de la Departamentul de Urgenţe şi Incendii putea fi o sarcină incredibil de dificilă, dar să faci asta la *trei* incendii, în creierii nopţii, trei nopţi la rând? Tipul ăsta nu se dădea bătut deloc.

Emilia sorbi şi ultima picătură de cafea. Bătuse de şapte dimineaţa şi biroul începea să se umple. Colegii ei se opriră toţi din pălăvrăgeală, conştienţi că Emilia stătea la biroul ei de la patru dimineaţa, lucrând la articolul din ediţia următoare a ziarului. Emilia era un copil al generaţiei Twitter. Posta în permanenţă informaţii live pentru colegii, fanii şi prietenii ei despre ceea ce făcea. Un mod grozav de a răspândi ştiri de ultimă oră, dar şi un vehicul fabulos de promovare personală. Cât rămăsese singură la birou pe parcursul nopţii, se asigurase că-i ţinuse la curent pe toţi cei din universul Twitter cu ultimele noutăţi, astfel încât lumea să se minuneze în privinţa zelului ei de investigator, iar şefii (şi alţii pe lângă ei) să vadă cât de hotărâtă era. În sinea ei, spera ca vreun editor londonez s-o remarce şi să-i lase vreun comentariu.

Însă aşa arăta viitorul. Deocamdată, prioritatea ei consta în redactarea unui articol de patru pagini despre „Domnia terorii" instaurată de piromanul din Southampton. Poliţia încă nu confirmase, dar se zvonea că o tânără murise în incendiile din noaptea asta, ridicând numărul victimelor la patru, în doar trei nopţi. O recoltă bună după standardele oricui, confirmând statutul de criminal în serie prolific. Dacă va continua în ritmul ăsta, îi putea depăşi cu uşurinţă pe ceilalţi ucigaşi celebri.

Citind printre rânduri, părea limpede că poliţia încă habar nu avea cine e piromanul. Toată lumea – poliţia, publicul, ba chiar Emilia însăşi – se aşteptase ca tipul s-o lase mai moale, dar el îi ignorase, iar acum apărea o întrebare interesantă. Dacă nu reuşeau să-l prindă, cum aveau oare să-l oprească? Redactorul-şef venise cu ideea unei interdicţii generale de părăsire a locuinţelor după anumite ore şi Emilia acceptase fericită s-o propage. Nu credea neapărat şi că se va întâmpla asta, dar îşi exprima îngrijorarea cu privire la drepturile omului, subliniind totodată lipsa de progres a poliţiei. În secret, Emilia spera ca autorităţile oraşului să meargă pe această variantă. Va fi incredibil de impresionant şi va atrage atenţia întregii lumii asupra

Southamptonului pentru o scurtă perioadă de timp. De la vânătoarea din Boston nu se prefigurase o asemenea măsură draconică.

Aproape terminase de tastat când îi sună mobilul. Își trecuse numărul de telefon în profilul de pe Twitter, așa că primea constant apeluri de la informatori, escroci și tot felul de neaveniți. Numărul apelantului era restricționat de data asta, sugerând că apelantul fie era o persoană importantă, fie vreun personaj dubios. Luă telefonul și se îndreptă spre toaletă. Era singurul loc unde avea parte cât de cât de intimitate.

— Emilia Garanita.

— Emilia, Adam Latham la telefon. Sunt directorul depar…

— Știu cine ești, Adam. Cu ce te pot ajuta?

— Am auzit că ai stat de vorbă cu mai mulți oameni de-ai mei. Despre ultimele incendii…

— Tot ce am făcut a fost strict legal și nu-mi place deloc dacă mă suni să…

— Nu te-am sunat ca să te bat la cap, Emilia. Te-am sunat ca să te ajut.

Se lăsă tăcerea, cât Emilia analiză cele auzite. În spatele ei, bazinele vechi cu apă susurau încetișor.

— Continuă.

— Vreau să vorbim neoficial despre Helen Grace. Pot să am încredere că vei fi obiectivă, nu?

— Noi nu tipărim decât faptele, Adam.

— Mă bucur să aud asta. Nu vreau să mi se dea numele, dar vreau să-ți ofer informații din interior despre felul în care se ocupă Grace de caz. Sunt ferm convins că abordarea ei haotică i-a pus pe cetățeni în primejdie și a costat vieți omenești. Aș vrea să-ți ofer câteva detalii.

Emilia se așeză pe cel mai apropiat closet și închise ușa. Așadar, Latham voia să-i dea o lovitură de grație lui Helen. Era mai mult decât bucuroasă să asculte. În sfârșit, va avea acces la informații din interior, va ști cum merge investigația și poate va vedea și cine e țapul ispășitor.

Emilia zâmbi. Povestea devenise și mai suculentă.

92.

Jacqueline Harris se holba prin geam la fiul ei și simțea junghiul ascuțit al vinovăției. Ethan nu fusese niciodată un copil obișnuit și petrecuse mai puțin timp cu el decât ar fi trebuit. Angajaseră o bonă pentru ca ea și Michael să-și vadă netulburați de cariere. Acum nu mai voia decât să fie cu fiul ei, să-l asigure că totul va fi bine, dar nu putea.

Doctorii o rugaseră să iasă din salon cât ei aveau să-i facă alte analize. De ce nu petrecuse mai mult timp cu el? De ce fusese atât de obsedată de muncă? Dacă-l pierdea, nu şi-o va ierta niciodată. Lucrurile se vor schimba de aici înainte, îşi jură în sinea ei.

Într-un fel, se dovediseră extrem de norocoşi. Camera lui Ethan se afla la etaj şi, deşi avea câteva julituri mai zdravene şi unele arsuri minore, căpătate în timp ce-l scoteau afară, acestea erau superficiale şi se vor vindeca în timp. Inhalase, desigur, o cantitate măricică de fum şi asta îi preocupa pe medici cel mai mult, având în vedere că deja suferea de nişte leziuni cerebrale uşoare încă de la naştere. Putea băiatul, care trecuse prin atâtea, să reziste unor noi grozăvii? În ciuda tuturor problemelor sale fizice, era totuşi inteligent şi relativ întreg la minte. Te rog, Doamne, nu-i lua şi asta, se rugă Jacqueline.

Femeia auzi paşi în urma ei şi se întoarse. Observă o tânără într-un costum elegant, care se îndrepta spre ea, cu o legitimaţie de poliţistă la vedere.

— Domnul şi doamna Harris? Sunt sergent Sanderson.

— Jacqueline. El e soţul meu, Michael.

Dădură mâna.

— Cum se simte?

— Bine, cred. E treaz, conştient şi se pare că analizele sunt toate bune. Vrem să-l externăm rapid, dar evident că depinde de medici.

— Ce veşti grozave!

Jacqueline dădu din cap, copleşită brusc de emoţii. Cu puţin ghinion, acum s-ar fi aflat la morgă.

— Va trebui să-i punem lui Ethan câteva întrebări.

— Bineînţeles.

— Puteţi fi de faţă şi, dacă vi se pare că e prea mult, ne oprim când ziceţi dumneavoastră. Dar cum ar putea fi un martor crucial pentru evenimentele din noaptea trecută…

— Nicio problemă, interveni Michael Harris. Înţelegem. Vă pot întreba despre Agnieszka Jarosik? Mi-ar plăcea să-i spun lui Ethan că e bine.

Jacqueline Harris o privi pe Sanderson cu atenţie. Văzu un nor trecând peste chipul ei şi ghici imediat ce urma să spună poliţista.

— Îmi pare rău, dar a murit din cauza rănilor suferite. Incendiul a fost prea puternic la subsol pentru ca pompierii s-o poată scoate de acolo.

Jacqueline se întoarse spre Michael. Arăta foarte dărâmat şi parcă i se făcea rău. Întinse mâna spre ea.

— Aveţi nevoie să o identificăm? E din Polonia şi nu are rude aici, spuse Michael, încercând să vorbească raţional.

— Mulţumesc, dar nu va fi necesar. Avem alte modalităţi de identificare fără să vă punem să treceţi prin aşa ceva.

Jacqueline închise ochii. Asta nu putea însemna decât un singur lucru. Că Agnieszka fusese atât de arsă, încât identificarea vizuală era imposibilă. Imaginea trupului ei ars îi răsări în minte, întorcându-i stomacul pe dos. Nimic nu părea real şi totuşi se întâmpla. În timp ce răspundea conştiincioasă la întrebările politicoase ale poliţistei, Jacqueline avea senzaţia că axa lumii lor se modifica. Casa lor fusese distrusă, fiul lor, rănit, bona lui, ucisă. *Ei* deveniseră acum subiect de ştiri. Pierderile colaterale ale nebuniei altei persoane.

93.

Fumul se ridica alene dintre ruine. Nu mai rămăsese decât carcasa clădirii. Totul în interior pierise în flăcări. Cu 24 de ore în urmă, aici fusese o casă scumpă cu terasă, într-una dintre cele mai bine cotate zone ale oraşului. Acum nu mai era decât o epavă fumegândă şi, mai rău, scena unei crime.

Recent, recuperaseră trupul unei tinere din subsolul complet distrus. Materialele de construcţie încă radiau o căldură infernală şi Helen se văzu nevoită să-şi pună ghete protectoare, păşind cu grijă alături de Deborah Parks. Deborah venise de mai bine de două ore, înfruntând curajoasă atmosfera neplăcută şi riscul ruinelor care încă se prăbuşeau, ca să-ncerce să înţeleagă ce se-ntâmplase noaptea trecută.

— Piromanul nostru îşi dezvoltă modul de operare, spuse Deborah după ce se terminaseră toate formalităţile.

— În ce fel? se interesă Helen, alarmată de expresia îngrijorată a lui Deborah.

— Focarul incendiului a fost aici, răspunse Deborah, arătând cu mâna spre mijlocul micii încăperi de la subsol.

Un televizor parţial topit zăcea în apropiere, înconjurat de rămăşiţele mobilei arsei.

— Mirosul a fost înlăturat acum, că am ventilat locul, dar când am ajuns aici, a trebuit să purtăm astea, explică ea, lovindu-şi cu degetul masca. Izul de oxid cianurat era foarte puternic.

— Spumă inflamabilă?

— Sub pielea canapelei sau ce a mai rămas din ea era, probabil, spumă poliuretanică. Extrem de inflamabilă şi foarte toxică.

— De-aia a murit Agnieszka?

— Nimic atât de plăcut, mi-e teamă, spuse Deborah, strâmbându-se. Am găsit un bidon de parafină topit cam la vreo patru metri de canapea. Bănuiala

mea e că piromanul a intrat pe uşa din spate şi a turnat parafină direct pe canapea înainte să-i dea foc.

— Nu a mai folosit niciun dispozitiv de întârziere?

— N-am găsit nicio dovadă în acest sens şi, crede-mă, am căutat.

— Crezi că Agnieszka Jarosik era pe canapea când s-a întâmplat?

— Tot ce se poate, dacă incendiul a început chiar înainte de miezul nopţii. Dacă Agnieszka era pe canapea, putem presupune că nu s-a luptat, fiindcă n-a mai avut timp sau…

— Sau pentru că dormea, o întrerupse Helen.

Deborah aprobă încet din cap.

— A avut o zi plină, s-a aşezat la televizor, a adormit pe canapea. Ulterior s-a trezit ameţită din cauza parafinei…

— Sunt simple supoziţii, replică Deborah. Dar singurele pe care le avem deocamdată. Corpul era exact pe locul în care a început focul. Nu s-a mai mişcat.

— A ars de vie, spuse Helen, simţind cum i se înmoaie genunchii.

— Jim Grieves îţi va putea spune mai multe, adăugă Deborah, dar în cel mai optimist caz, putem să zicem că a murit din cauza şocului. Când un om arde în flăcări în felul acesta, inima îi cedează adesea prima, focul fiind prea greu de îndurat.

— Ce mod de a muri!

Se lăsă tăcerea preţ de o clipă, apoi Helen continuă:

— Ce te face să crezi că piromanul a venit prin spate?

Deborah îi arătă uşa şi amândouă îşi croiră drum atente printre ruine.

— Este o uşă de modă veche din lemn şi sticlă cu o încuietoare tradiţională. Yala nu era trasă, dar când am venit dimineaţă uşa era încuiată pe afară. Uite, cheia aşa cum am găsit-o.

Helen privi prin uşa devastată şi zări cheia ieşind din încuietoarea masivă pe partea cealaltă, în exterior.

— Criminalul n-a dorit să-şi asume niciun risc, murmură ea. De ce oare schimbarea asta din modul de operare? De ce să nu continue ca înainte?

— Cine ştie? Aici avem un model de casă diferit. Nu există dulap sub scări, iar treptele care duc la subsol nu sunt legate de scara principală. Ar putea fi relevant sau ar putea fi vorba de alt factor care să ducă la un atac atât de direct.

— Un sentiment de ură faţă de victimă?

— Sau un fel de presiune legată de timp. Poate numărul de poliţişti din oraş i-a dat emoţii. Poate se temea că va fi prins şi voia să termine cât mai repede posibil.

— Poate se certaseră mai devreme în aceeaşi seară? îşi dădu cu părerea Helen.

— Posibil. Indiferent de motiv, să arunci parafină peste o altă fiinţă umană şi apoi să laşi bidonul gol alături sunt gesturi care vorbesc despre o acutizare a situaţiei. C-o fi de teamă, din disperare sau din sadism, n-aş putea spune.

Şi chiar dacă Deborah n-o *spunea,* implicaţia era evidentă. Helen trebuia să răspundă la asemenea întrebări. Îi mulţumi lui Deborah şi porni spre uşa de la intrare, cu mintea zburându-i la o mie de lucruri. Jurnaliştii din toate colţurile ţării se postaseră afară, aşteptând o declaraţie oficială. Dar ce să le transmită despre un caz în care existau mai multe întrebări decât răspunsuri?

Helen nu mai simţise niciodată o presiune atât de mare, dar nu avea niciun sens să mai amâne. Când conduci o investigaţie uriaşă şi complexă, vine întotdeauna un moment când trebuie să dai socoteală. Helen îşi luă inima în dinţi, afişă cea mai autoritară expresie şi ieşi din casă, îndreptându-se spre grupurile de ziarişti nerăbdători.

Venise vremea să dea ochii cu ei.

94.

— Ne puteţi spune numărul actual al victimelor?

Prima întrebare venise de la corespondentul local al *BBC*. Helen se miră că n-o vede pe Emilia Garanita. Ar fi trebuit să fie aici. Adeptă a datului din coate ca să-şi facă loc până în faţa haitei, întotdeauna punea prima întrebare. Jonathan Gardam stătea la dreapta ei, iar în partea cealaltă, ofiţerul responsabil de relaţia cu presa. În mulţimea din faţa ei, multe chipuri noi.

— Îmi pare rău că trebuie să raportez moartea unei tinere în incendiul din noaptea trecută. Încă trebuie făcută identificarea ei oficială. În afară de ea, persoanele de la locul incendiilor au suferit răni minore. Incendiul de la creşa PlayTime a fost oprit cu eficienţă de pompieri, dar incendiul de la magazinul cash & carry First Buy a fost extrem de grav, distrugând mare parte din proprietate.

— Să înţelegem că aduceţi critici departamentului de pompieri pentru felul în care s-a ocupat de incendii? continuă corespondentul.

— Deloc, replică Helen calm. Sunt împrejurări unice şi dificile pentru toată lumea.

— Aţi reţinut vreun suspect? preluă reporterul de la *Sky*.

Rostise întrebarea pe un ton inocent, dar toată lumea ştia că Richard Ford fusese eliberat.

— Avem mai multe piste pe care le urmărim, dar niciun suspect reţinut deocamdată.

— Numărul suplimentar de poliţişti care au patrulat pe străzi a contat în vreun fel?

— Încă evaluăm acest lucru.

— Sunt locuitorii în siguranţă?

Un jurnalist de la *The Times* încerca să aducă puţină adrenalină.

— Reluăm sfatul pe care l-am transmis populaţiei mai devreme. Să se asigure că toate ferestrele şi uşile sunt închise noaptea şi să rămână tot timpul vigilenţi.

— Sunteţi aproape să-l prindeţi pe făptaş?

— De la o zi la alta, înţelegem tot mai bine acţiunile individului.

Helen ştia că le aruncă praf în ochi, aşa că primi un răspuns pe măsură.

— Voi întreba din nou. Vă apropiaţi de prinderea făptaşului?

— Facem tot ce ne stă în puteri.

— Veţi lua în calcul şi o interdicţie de ieşire din casă pe timpul nopţii?

De la *The Telegraph,* de data asta. Întrebarea de care Helen se temea cel mai tare.

— Nu excludem nicio variantă în acest moment.

— Sunteţi atât de îngrijoraţi, încât chiar luaţi în calcul o asemenea interdicţie în Southampton?

Toată lumea renunţase să se mai poarte cu mănuşi şi întrebările curgeau acum pe bandă rulantă. Exista un motiv pentru care jurnaliştilor li se spunea haită. Imediat ce unul dintre ei îndrăznea să atace, se repezeau şi ceilalţi. Era un asalt continuu, care punea sub semnul întrebării competenţa lui Helen, reputaţia secţiei de poliţie Southampton Central şi cursul investigaţiei. Toate pistele fuseseră urmate în căutarea unui ţap ispăşitor. Când oamenii se tem, caută să dea vina pe cineva şi Helen avea senzaţia precisă că ea va fi aceea. N-ar fi surprins pe nimeni şi părea oarecum justificat, dar în timp ce Helen îşi apăra colegii şi pe ea însăşi din răsputeri, un lucru o nedumerea şi o îngrijora. O singură persoană lipsea de aici, iar asta nu putea însemna decât necazuri.

Unde *era* Emilia Garanita?

95.

Emilia îşi plimbă degetul pe deasupra butonului *Trimite.* Se pusese pe treabă încă din momentul în care Latham încheiase discuţia. Mărturia lui era material incendiar, o eviscerare ca la carte a lui Helen Grace, atât ca om, cât şi

ca poliţistă. O acuzase de incompetenţă crasă şi de prejudecăţi orbeşti în anchetarea membrilor Departamentului de Urgenţe şi Incendii Hampshire, care erau şi fuseseră dintotdeauna nevinovaţi. În timpul anchetei, li se aduseseră multe prejudicii şi adevăratul criminal fusese lăsat în pace, să *omoare* din nou. Potrivit spuselor lui Latham, Helen avea pe conştiinţă moartea bonei familiei Harris, Agnieszka Jarosik, şi trebuia să plătească pentru asta.

Emilia ascultase cu o ureche ştirile live de la televizor, precum şi declaraţia făcută de poliţie în faţa locuinţei Harris din Lower Shirley, dar mintea îi stătea mai degrabă la articolul ei. Pe fundal, auzea întrebările agresive, acuzaţiile subînţelese aduse poliţiei şi totul se potrivea perfect cu articolul ei. *Erau* întrebări legitime cu privire la felul în care poliţia din Hampshire şi în special Helen conduseseră ancheta. Sute de mii de lire prejudicii materiale, patru oameni morţi, mai mulţi răniţi. Pentru prima dată de când îşi amintea, Helen părea că se chinuie.

Din perspectiva unui observator extern, investigaţia dădea senzaţia că stă pe loc şi că nimeni nu are nici cea mai mică idee despre cum, de ce şi cine comite aceste crime îngrozitoare.

În mod obişnuit, Emilia ar fi urmat şi ea acelaşi val popular. Teama, confuzia şi un ţap ispăşitor bun constituiau lucrurile care vindeau ziarele. Crimele nu erau izolate, ci ameninţau pe toată lumea. Din acest motiv, exemplarele ziarului *Southampton Evening News* dispăreau de pe rafturi imediat. Totul o împingea pe Emilia să publice afirmaţiile lui Latham şi să-i dea o lovitură de graţie lui Helen Grace. Totuşi Emilia ezita. Se mai luase de Helen şi înainte şi pierduse, scăpând la mustaţă de acuzaţia că urmărise ilegal mişcările poliţiei. De atunci, fostele inamice instauraseră un armistiţiu prelungit, reuşind să lucreze împreună şi ajutându-se în munca lor atât cât puteau.

Dar Emilia considera colaborarea lor paşnică potrivită pe vreme de pace, iar acum se declanşase un ditamai războiul. Un război în care vor exista învingători şi învinşi. Emilia vedea dincotro bate vântul şi nu fusese niciodată genul sentimental, aşa că nu-i mai rămânea decât un singur lucru de făcut. Inspiră adânc, mai citi o dată pe diagonală articolul şi apăsă pe butonul *Trimite.*

Jocurile începuseră.

96.

Nu se simţise niciodată atât de rău. Durerea îl scotea din minţi, cuprinzându-i trunchiul suferind şi capul care zvâcnea nebuneşte. Somnul nu avea cum să vină, calmantele foarte puternice nu-şi făceau efectul şi totul părea un dezastru. Îşi pierduse un dinte, pe faţă avea vânătăi, iar gâtul şi pieptul i se albiseră ca varul. Se văzuse nevoit să-şi anuleze întâlnirile pentru toată săptămâna, inventând o scuză plauzibilă, iar acum zăcea în pat, gemând şi blestemându-şi soarta.

Se gândise să ia un taxi până la urgenţe, apoi renunţă. Apoi intenţionase să-şi sune un prieten, ba chiar pe sora lui, dar se hotărâse s-o lase baltă. Nu mai putea face faţă unui val de întrebări. Max Paine ştia că familia îi dezaprobă stilul de viaţă. Un atac ca acela pe care-l suferise noaptea trecută le va da părinţilor săi scuza perfectă pentru a pune la cale una dintre „intervenţiile" lor crude, într-o încercare inutilă de a-l salva pe Max de el însuşi. El nu voia să fie salvat, deşi i-ar fi prins bine puţin ajutor când luase bătaie.

În timpul atacului, a existat un moment când a crezut că ea-l va omorî. Îşi dădu seama acum că, atunci când încasase loviturile, fusese incredibil de calm, cel puţin la început. Nu se întâmpla prima dată şi se temea că nu va fi nici ultima oară. Dar, de data asta, fusese diferit. Femeia se dezlănţuise în asemenea hal, alimentată de violenţa ei, încât o parte din el se resemnase cu perspectiva morţii iminente. Întotdeauna avusese o premoniţie că va sfârşi aşa, într-o confruntare ulterioară unei şedinţe greşite. Însă nu-şi imaginase că-şi va da duhul din cauza unei femei.

Nu se ruşina că pierduse lupta. Era o femeie puternică, în formă fizică bună, avea un caracter agresiv şi cunoştea violenţa. Dar îl tulburase extrem de mult. Întotdeauna se bazase pe mizantropie, arătându-şi dezgustul faţă de parada vulgară a existenţei fără sens dusă de părinţii lui cicălitori, de profesori, de prietene şi de alţii. Cu cât îl băteau la cap mai tare, cu atât se afunda în obsesia lui, răsfrângându-şi mânia asupra lor, atacându-i pentru minţile lor înguste şi atitudinea burgheză. Însă acum, pus în faţa unui sfârşit brusc şi violent, înţelesese că, în definitiv, preţuieşte viaţa. Sau măcar unele părţi ale acesteia.

Aşa cum zăcea în pat, uitându-se la televizor şi încercând totodată să adoarmă, gândurile i se îndreptau spre *ea.* Se înregistrase cu un nume fals: Eleanor Noel. Încercările lui ulterioare de a-i găsi numele pe Google, de a descoperi lucruri care aveau legătură cu ea nu se dovediseră deloc fructuoase. Poate era măritată? Avea o slujbă importantă? Sau poate exista un motiv mai puţin interesant pentru care îşi ascundea identitatea?

Îi veneau obsedant în minte vocea ei, chipul, postura, hainele pe care le purta. Căuta un indiciu, unul cât de mic care să-i dea o idee despre cine e acest înger ciudat al violenţei. Din când în când, izbucnea în râs când se gândea la absurditatea situaţiei: să fii cotonogit de o clientă. Dar ştia că e doar un mecanism de apărare, în încercarea de a minimaliza gravitatea situaţiei şi spaima pe care o trăsese. Ce va face dacă va da nas în nas din nou cu ea? Habar n-avea, dar voia cu disperare să afle mai multe, voia să asocieze un nume cu faţa celei care-l dominase şi-l umilise noaptea trecută. Voia ca ea să ştie ce făcuse şi să plătească pentru asta.

Cum stătea răsturnat pe-o parte, aproape aţipit, vocile de la televizor îi pătrunseră în minte. Avuseseră loc alte incendii noaptea trecută şi oamenii îşi dădeau cu părerea ca de obicei. Aceleaşi veşnice prostii. Dar parcă acum era ceva diferit la reportajul respectiv. I se părea cumva… familiar. Da, vocea, asta era. Era vocea *ei.*

Max deschise iute ochii şi se săltă în capul oaselor. Un val de durere agonizantă îl copleşi din toate părţile, dar reuşi să stea drept. Clipi des de mai multe ori, străduindu-se să focalizeze imaginea de pe ecran. Canalul de ştiri relua o conferinţă de presă de mai devreme, care avusese loc în faţa uneia dintre casele distruse. În mijlocul tuturor, se zărea ea. Preţ de o clipă, rămase hipnotizat, abia înţelegând ce spune, cu ochii lipiţi de faţa ei. Părea diferită cu părul lăsat pe spate, dar n-avea niciun dubiu, ea era. Când vorbi din nou, privirea îi alunecă spre titlul din josul ecranului. Aproape se înecă atunci când văzu cine e, dar cumva avea sens. Învăţase cu mult timp în urmă să nu se mai mire de secretele pe care oamenii le ascund bine, iar al ei se dovedea a fi unul incredibil de bun.

Femeia care-i plătise serviciile, apoi îl atacase cu violenţă era poliţistă.

97.

Încurajat de părinţii săi, Ethan Harris se aplecă şi vârî linguriţa de plastic în gură. Fusese externat din secţia de arşi cu două ore în urmă, iar acum stătea bine învelit într-o rezervă, unde va mai rămâne până când va veni o maşină să-l ia. Îi scoseseră şi perfuziile, fiindcă deshidratarea nu mai reprezenta o problemă, dar trebuia să-şi recapete forţele. Trebuia să mănânce şi cerealele Weetabix cu lapte erau singurele lucruri pe care le suporta. Gâtul i se iritase şi se inflamase din cauza fumului fierbinte, aşa că mâncarea solidă ieşea din discuţie.

Adolescentul de 17 ani încercase să se hrănească singur, dar mâna îi tremura prea tare ca să ducă lingura la gură corect. Se întâmpla aşa parţial din cauza stării sale medicale, suferise de paralizie cerebrală la naştere, dar şi din cauza şocului. Băiatul abia dacă putea sta locului. Părea că retrăieşte trauma cu fiecare parte a trupului care-i tremura. Se apropiase foarte mult de moarte azi-noapte şi, chiar dacă scăpase printr-un noroc chior, amintirea experienţei avea să-i rămână în minte mulţi ani de aici înainte.

Helen bănuia cum trebuie să se simtă. Văzuse şi ea moartea cu ochii, se găsise în situaţii care o duseseră dincolo de teama obişnuită, până într-un loc mult mai întunecat. Îi dădu băiatului suficient timp, să fie ajutat şi îndrumat de părinţii săi. Cel puţin îşi avea mama şi tatăl alături să-l sprijine, se gândi Helen. Alţii, precum Luke Simms şi Callum Roberts, nu se dovediseră la fel de norocoşi.

După câteva înghiţituri, Ethan hotărî că mâncase destul. Părinţii îndepărtară castronul, îl aşezară pe o măsuţă laterală şi se întoarseră cu faţa spre Helen. Nu păreau neapărat ostili, dar nici nu încurajau această discuţie şi Helen înţelese. În locul lor, s-ar fi purtat la fel.

— Ştiu că trebuie să-ţi revii încetul cu încetul, aşa că voi fi concisă. Când vrei să mă opresc, spune-mi, da?

Ethan dădu din cap, aşa că ea continuă.

— Potrivit informaţiilor primite de la părinţii tăi, stingi de obicei lumina în jur de zece şi jumătate seara, în timpul săptămânii când ai şcoală. Aşa s-a întâmplat şi noaptea trecută?

— Da, rosti Ethan răguşit.

Se strâmbă de durere.

Fumul îi afectase foarte puţin laringele şi gâtul, dar tot îl durea. Avea o arsură în palma stângă şi câteva julituri pe faţă, dar, în ansamblu, fusese extrem de norocos, dată fiind furia incendiului.

— Ce s-a întâmplat după aceea? Ai citit?

— Da.

— Până la ce oră?

— Până pe la 23:00, replică el.

— Apoi te-ai culcat?

— Da.

— Ai auzit ceva sau ai văzut ceva care să te-ngrijoreze sau să te surprindă? Ceva ieşit din comun?

Ethan scutură din cap.

— Nu-ţi aminteşti să fi auzit soneria? Ori un mobil sau orice altceva din momentul în care ai stins lumina până când ai văzut focul?

— Nu.

Helen cugetă o vreme.

— Cum ţi s-a părut Agnieszka în seara asta? Părea bine? Se purta normal?

— Era în regulă. OK.

— Avea probleme în ultimul timp? se interesă Helen, adresându-se acum lui Jacqueline şi lui Michael Harris. Probleme cu iubitul? Cu banii?

— Nu ne-a mărturisit nimic de genul ăsta, răspunse Michael. Părea foarte liniştită. Dar nu lucrează pentru noi decât de trei luni, aşa că nu ştiu dacă se simţea în largul ei să discute cu noi despre aşa ceva.

— Aşadar primul lucru care ţi s-a părut neobişnuit a fost focul în sine? întrebă ea, întorcându-se spre Ethan.

— Da.

— Poţi să descrii cum s-a întâmplat?

Ethan inspiră adânc. Fie că se îmbărbăta pentru durerea fizică, fie din cauza emoţiilor stârnite de amintiri, Helen nu putea şti sigur.

— Eram în pat. Mirosul de fum m-a izbit şi… când am aprins veioza de pe noptieră, tot nu vedeam nimic.

— Şi-atunci?

— Am strigat-o pe Agnieszka, dar… n-am auzit nimic. Am intrat în panică. Mi-am dat seama ce se întâmpla. M-am dat jos din pat, m-am dus la uşă şi atunci am simţit-o…

Se opri, cerându-le părinţilor puţină apă. O bău lacom, lichidul rece răcorindu-i gâtul ars.

— Ai simţit-o?

— Am simţit că voi avea o criză. Au început gâdilături în mâini şi în picioare, apoi vederea mi s-a tulburat. Totul se transformă într-o strălucire şi… Bănuiesc că am încercat să ies înainte să mă apuce cu adevărat.

Helen dădu din cap, dar nu spuse nimic. Vedea cât de afectaţi erau părinţii de descrierea lui. Trebuie să fie îngrozitor să scapi din foc când există o asemenea presiune asupra ta.

— Când mi-am revenit, cineva mă căra. Era foarte cald, mai cald decât mi-am imaginat vreodată. Agnieszka a reuşit să iasă? E bine?

Helen se uită iute spre părinţii lui Ethan. Crezuse că i-au dat deja vestea băiatului, dar evident că hotărâseră că încă nu e pregătit. Dădură din cap încet spre Helen.

— Mi-e teamă că n-a reuşit. Îmi pare rău.

Ethan tresări şi scutură din cap abătut.

— Cum a murit?

Era greu de răspuns la o întrebare atât de dificilă.

— Focul a început la subsol. Cred că s-a întâmplat rapid. Probabil nu a suferit mult timp.

Ethan aprobă, apoi se întoarse spre părinți. Aceștia dădură din cap iute ca să-l liniștească. Toți se gândeau că Ethan ar fi putut sfârși în același fel.

— E destul pentru moment. O să le las cartea mea de vizită părinților tăi. Dacă-ți mai aduci aminte ceva important, te rog să mă contactezi. Între timp, odihnește-te și încearcă să nu-ți faci griji. Îl vom prinde pe cel care ți-a făcut asta, ai cuvântul meu de onoare.

Helen plecă. Merse repede pe coridor, copleșită de gânduri. Până acum, nu aveau niciun martor real, nimic tangibil de pe camerele CCTV și niciun motiv clar. Helen respinsese ideea de a pune interdicții în oraș, atunci când fusese adusă în discuție. I se părea o exagerare nefondată. Dar, ținând cont de eficiența și hotărârea criminalului lor, începea să simtă că nu mai aveau încotro.

98.

Când o zări, Helen ajunsese deja la jumătatea coridorului. Venise cu motocicleta de la spital direct la Southampton Central și străbătea acum cu pași mari holul de la etajul al șaptelea. Chemase echipa pentru o ședință la prima oră și se miră ușurată s-o vadă pe Charlie, frumos îmbrăcată, proaspătă, îndreptându-se spre centrul de comandă. După o noapte îngrozitoare, se bucura să-și vadă vechea prietenă și colegă înapoi la treabă.

— Totul e în regulă? întrebă Helen în timp ce mergeau una lângă alta.

— Cât se poate, având în vedere împrejurările. Mulțumesc că ai venit aseară.

— Nici să nu pomenești despre asta. Sper că și tu ai face la fel pentru mine.

O amintire neplăcută a violenței din noaptea precedentă își făcu loc în mintea lui Helen, dar ea o alungă iute. Se va ocupa de asta mai târziu.

— Desigur, replică Charlie, deși mă îndoiesc că voi fi vreodată nevoită.

O prostie, evident, dar spusă cu un zâmbet larg. Pentru prima dată după multă vreme, Helen îi vedea zâmbetul lui Charlie și se entuziasmă foarte tare, împingând ușile duble ca să pășească în aglomerație.

•

— După cum a arătat și Sanderson, va trebui să ignorăm declarațiile anterioare ale martorilor și s-o luăm de la capăt. E o treabă complicată, așa că trebuie să fim deschiși la posibilități în permanență, OK?

Echipa fu de acord, dar Helen simți că se dezumflaseră. Atâtea distrugeri, atâția morți și niciun progres. Helen știa că astăzi era înmormântarea lui Karen și Alice Simms. Un lucru care-i bântuia pe toți și le afecta starea de

spirit. Helen trebuia să împingă echipa de la spate, trebuia să le păstreze concentrarea, trebuia să-i convingă că tipul acesta *putea* fi prins.

— Poliţiştii merg din uşă în uşă la casele de lângă incendiile de noaptea trecută. Dacă vor afla informaţii importante le vor raporta direct aici, la centrul de control. Le-am rugat pe agentele Lucas şi McAndrew să adune şi să cearnă declaraţiile martorilor de la toate incidentele. Cine a anunţat incendiile, cine a trecut pe-acolo, cine a văzut personaje dubioase rătăcind în jur… Haideţi să mai verificăm o dată totul ca să ne asigurăm că n-am ratat ceva important.

— Da, şefa, aprobă Lucas.

— Ştiu că e muncă de detaliu, dar aş vrea ca agenţii Edwards şi Marnie să mai urmărească o dată înregistrările de la incendii, cercetând feţele celor din mulţime. Criminalul nostru este un superstar acum, e viral pe internet, a ajuns în paginile celor de la *New York Times, Sydney Herald*… Probabil că se distrează de minune. E imposibil să nu caute o modalitate de a se implica în poveste cumva, aşa că haideţi să vedem dacă-l putem găsi. Ştiu că am mai făcut-o şi înainte, ştiu că pare o pierdere de vreme, dar lucrurile mici contează.

— Nicio problemă, spuse Marnie.

— Agenta Sanderson va coordona o anchetă a celor mai recente incidente care au implicat pacienţi ai spitalelor de psihiatrie să vedem dacă găsim vreo pistă acolo. Poate e cineva care urăşte oraşul sau are o predilecţie aparte pentru piromanie…

— Aşadar, acum credem că criminalul nostru e sărit de pe fix? se interesă Edwards.

— Nu aş folosi aceste cuvinte, dar criminalul nostru e foarte hotărât, foarte concentrat. E clar obsedat de foc sau de consecinţele focului şi nu are niciun respect faţă de vieţile oamenilor. Atacul direct asupra Agnieszkăi Jarosik sugerează că piromanul nostru creşte miza, devenind mai puţin precaut şi mai agresiv. Acest fapt ar putea fi rodul sadismului său ori se simte pus sub presiune. Indiferent de situaţie, nu sunt veşti bune pentru noi.

Echipa analiză tăcută informaţia, apoi Helen continuă.

— Există un motiv pentru care face toate astea, ceva ce-l împinge să recurgă la crimă şi noi trebuie să aflăm ce anume.

— Adică, acum spunem că atacurile nu mai sunt aleatorii? întrebă McAndrew.

— A fost o teorie validă, cel puţin iniţial, dar totul e prea bine planificat ca să fie ceva la întâmplare. Magazinele comerciale ţintite sunt asemănătoare. Afaceri mici, fără măsuri scumpe de pază, dar locuinţele sunt foarte diferite din punct de vedere geografic, al preţului sau al clasei sociale. Însă toate au

fost accesibile, atacurile, metodic executate şi chiar şi atunci când criminalul s-a grăbit, de exemplu, în atacul asupra Agnieszkăi Jarosik, tot şi-a făcut puţin timp să închidă uşa pe afară, înainte de a pleca. Probabil că ştia casele şi pe locatarii lor foarte bine, aşa că, pe lângă declaraţiile martorilor, haideţi să ne interesăm şi de oamenii care cunoşteau familiile şi au trecut pe la locul incendiilor în fiecare zi. Există o slujbă anume care ar obliga pe cineva să treacă pe acolo în mod regulat? Poştaşi, gunoieri, lucrători sociali, agenţi comerciali… oricine ar putea cunoaşte casele şi a intrat în contact cu familiile respective. E foarte probabil ca piromanul nostru să se ascundă la vedere, deci nu excludeţi pe nimeni, oricât de respectabil sau de stabil ar părea la prima vedere.

— Ar trebui să aruncăm un ochi şi asupra spargerilor, se oferi Charlie. Am avut o spargere la rezidenţa Simms, pe când la celelalte a intrat ca-n brânză. E foarte încrezător în ceea ce face.

— Bine, răspunse Helen. Să verificăm şi plângerile de hărţuire, orice raportări recente care ar putea lega între ele cele trei locuri. Sigur există o legătură.

Helen făcu un semn din cap spre cel mai apropiat agent şi acesta plecă imediat să se apuce de treabă.

— Între timp, continuă Helen, să mai analizăm puţin motivul.

— Ar putea avea ceva împotriva femeilor? întrebă Sanderson. Toate victimele moarte de până acum sunt femei. Iar atacul asupra Agnieszkăi a fost direct. Urăşte femeile dintr-un motiv anume?

— Ştia că soţii vor fi plecaţi? Că băieţii stăteau la etajele superioare şi nu riscau la fel de mult? spuse Lucas. Două mame au murit şi o bonă. E vorba de copii şi de tutorii lor?

— Poate, interveni Charlie. Dar a fost un noroc chior că Luke Simms şi Ethan Harris au supravieţuit. Probabil că amândoi ar fi murit. Şi cum rămâne cu Alice? Piromanul trebuie să fi ştiut că o fetiţă va fi în pat la ora aia, de ce să aibă ceva împotriva ei?

Se lăsă o tăcere lungă, pe care Helen se hotărî s-o spargă imediat.

— Cred că putem elimina motivul financiar, deoarece criminalul n-a încercat să contacteze familiile şi nici n-a făcut vreo cerere. Se pare că nu există nici legături profesionale. Denise trăia din ajutorul social, iar printre ceilalţi avem un arhitect, un om de afaceri şi un psihiatru. Pentru mine, motivaţia sigur e personală. Ştim că Agnieszka Jarosik se întâlnea cu cineva cunoscut pe internet, se văzuse cu mai mulţi ţipi. E posibil ca şi Denise să fi procedat aşa. Karen Simms luase oare legătura cu vreo iubire mai veche, chiar dacă la modul inocent? Dăduse fără să vrea speranţe cuiva? Criminalul vrea să-i distrugă pe oamenii aceştia, vrea să le distrugă familiile, aşa că hai să

săpăm puţin în vieţile lor. Toată lumea are duşmani şi, dacă găsim o legătură între ei, atunci vom prinde şi făptaşul.

Urmă o pauză scurtă în care toţi absorbiră informaţiile.

— Să-i dăm drumul, îi îndemnă Helen. Şi să-l prindem pe individul ăsta.

99.

Luke Simms se privea în oglindă şi nu simţea decât ruşine. Încercase tot posibilul pentru mama şi sora lui, dar în ochii săi tot părea ridicol. Părul îi fusese tuns şi aranjat şi fondul de ten îi acoperise vânătăile. Tatăl lui îi cumpărase un sacou elegant, cămaşă şi cravată. Însă el nu-şi vedea decât picioarele oribile, acoperite de gips şi atârnate în aer, la capătul unor braţe lungi şi metalice. Dacă voia să meargă la înmormântare, asta era singura soluţie. Tatăl lui îi va împinge scaunul cu rotile special adaptat, dar nu i se părea deloc o idee mai bună. Arăta caraghios şi i se părea că-şi bate joc de ceremonie, în loc să-şi exprime regretele.

Nu mai erau decât câteva ore până la funeralii. Luke ştiuse că momentul acesta va veni, dar acum, că sosise, nu se simţea deloc pregătit. Nimic nu i se părea *real.* Mama lui şi Alice… Luase de-a gata bunătatea, iubirea, umorul şi prezenţa lor, iar acum dispăruseră. Pur şi simplu. Astăzi le va îngropa. Ca şi cum nu mai rămăsese decât praf şi pulbere din ele. Ca şi cum ar fi putut încheia capitolul ca să treacă mai departe.

Nu mai aveau nici casă acum. Familia se înjumătăţise. Dacă era să fie sincer, Luke nu ştia dacă se mai poate bizui pe tatăl lui. Îl rugase să stea cu el în dimineaţa asta, dar intervenise ceva şi tatăl lui plecase în oraş. Unde se ducea tot timpul, nu spunea. Nu prea mai scotea o vorbă de când se mutaseră aici. Avea grijă de el, îi curăţa rănile, îl ajuta să meargă la toaletă, îl aşeza şi-l cobora din pat, făcea tot ce se aştepta lumea de la el. Dar nu mai *vorbea.* Luke voia să discute, să afle dacă tatăl lui trăia aceeaşi senzaţie de pustiu şi dezolare, aceeaşi impresie că totul era un coşmar fără sfârşit. Dar tatăl lui nu-i dădea niciodată ocazia asta. Era pierdut în toată treaba asta cu înmormântarea.

Nu prea înţelegea cum se desfăşoară lucrurile. Cum *organizai o* înmormântare? Poate mai târziu în viaţă, când va fi mai mare, îşi va da seama că-şi judecase tatăl prea aspru. În orice caz, intuia că tatăl lui îl evită. Nu-l privea în ochi, nu iniţia niciun fel de conversaţie. Şi-atunci greşea el când îl învinovăţea? Probabil. Dar Luke îi ducea dorul. Îşi pierduse mama şi sora, iar acum simţea că-şi pierde şi tatăl.

100.

Se simţea un bărbat marcat.

Nu era suficient că Helen Grace îi ruinase cariera, îi distrusese liniştea şi îi nimicise şi ultimele rămăşiţe de respect faţă de propria persoană. Nu, îl lăsase pătat. O pată pe care oricine putea s-o vadă.

Fusese exonerat, pentru numele lui Dumnezeu! Poliţia *ştia* că nu e responsabil pentru niciunul dintre atacuri şi totuşi ce făcuse în această privinţă? Trâmbiţase eliberarea lui aşa cum o făcuse cu arestarea lui iniţială? Informase lumea că e nevinovat? Nu, dăduse o declaraţie de două rânduri că fusese eliberat din arest şi cu asta basta.

Pentru lume în general, Richard Ford încă reprezenta chipul legat de incendii. Pompierul erou care devenise inamic, trădându-şi colegii şi chemarea, bucurându-se de distrugerea oraşului său natal. Era un paria în Southampton şi, oriunde se ducea, simţea ura oamenilor. Nu rezistase mai mult de o oră într-un hotel, ascunzându-se într-o cameră mică ce duhnea a înălbitor, incapabil să se aventureze afară de frica abuzurilor şi a insultelor pe care personalul, oaspeţii şi trecătorii i le aruncau cu plăcere. Una dintre menajere scuipase spre el pe coridor. Nu răspunsese şi nici nu se întorsese ca să caute refugiu în camera lui. Îşi luase picioarele la spinare şi pornise spre casa lui.

Locuinţa avusese şi ea de suferit, desigur. Graffiti pe pereţi şi pe ferestre, rahat de câine pe uşă. Dar nu-i păsa. Ştia că va fi în siguranţă aici. După ce verificase iute interiorul, făcuse o listă cu toate lucrurile de care avea nevoie: lacăte, lanţuri, o rangă şi poate şi un ciocan. Habar nu avea ce-i rezerva viitorul sau ce va face cu viaţa sa, dar trebuia să se ascundă în casa lui până găsea o cale de ieşire din toată această beznă.

Tipul de la Robert Dyas fusese morocănos şi ostil. Îl recunoscuse din ziare, la fel cum o făcuse şi proasta aia de casieră de la Tesco, care îl privise furioasă cât timp îi pusese mâncarea în pungi. Richard ar fi putut să jure c-o auzise murmurând: „Sper să te îneci cu ea”. Preferase s-o ignore şi să plece. Abia aştepta să ajungă acasă şi să pună un zid între el şi lume.

Împinse poarta de la grădină şi se grăbi pe aleea ce ducea la uşa din faţă. Puse sacoşele cu cumpărături jos şi vârî mâna în buzunar să scoată cheia. Se pomeni îmbrâncit brusc într-o parte. Se împletici pe trepte şi ateriza greoi pe aleea cu dale. Ciudat lucru, partea dreaptă a capului îi amorţise, îl furnica. Ridică mâna, dar se trezi împins cât colo.

De data asta văzu pumnul venind. Întoarse capul să-l evite, dar prea târziu. Pumnul îl lovi direct în bărbie. Capul îi zvâcni pe spate, izbindu-se cu putere

de pământ. Brusc, se lăsă tăcerea. Nu mai auzea bine şi privirea i se înceţoşase. Încercă să se elibereze, dar pumnul veni din nou. De data asta simţi cum doi dinţi îi dispar pur şi simplu. Nu ştia dacă-i înghiţise sau îi căzuseră din gură.

Mâinile aspre îl apucaseră de gât, strângând fără milă. Atacatorul părea să urle cuvinte răguşite, violente, care curgeau şuvoi. Richard Ford dădu şi el un pumn, dar degeaba. Pierduse lupta şi ştia asta.

Apoi, la fel de brusc cum începuse, totul se opri. În confuzia şi şocul lui, Richard nu vedea decât un bărbat care era târât într-o parte. Atacatorul lui încercă să scape de mâinile care-l prinseseră, dar nu reuşi să se elibereze. Apoi păru că renunţase la luptă şi se prăbuşi pe pământ, păzit straşnic de cei care interveniseră. Când trecătorii care-i salvaseră viaţa începură să-şi folosească telefoanele mobile, Richard Ford se chinui să-şi aţintească privirea asupra atacatorului. Bărbatul respira cu greutate, dar îşi ridică privirea. Preţ de o clipă, ochii li se întâlniră şi Richard ştiu exact cine e.

Şi de ce venise după el.

101.

Thomas Simms îşi ridică privirea când Charlie intră în încăpere. Se holbă la ea scurt, apoi îşi plecă fruntea, uitându-se în podea, incapabil sau nedornic să dea ochii cu ea.

Charlie alergase în arest imediat ce auzise că Simms fusese adus. Prima ei reacţie la vestea despre atacul lui Richard Ford fusese una de şoc. Astăzi avea loc înmormântarea lui Alice şi a lui Karen. Apoi devenise limpede că rănile lui Ford sunt superficiale şi că nu avea de gând să depună plângere şi angoasa ei lăsă locul uşurării. Dorinţa lui Ford de a evita orice altă discuţie cu poliţia îl salvase pe Thomas Simms de la un proces.

— Thomas?

Bărbatul nu-şi ridică privirea şi-şi îngropă faţa în mâini. Părea răvăşit, epuizat, iar hainele murdare şi pătate de sânge îi atârnau pe trupul subţire.

— Thomas, va trebui să vorbeşti cu mine.

— N-am nevoie de dădăceala ta, replică el brusc.

Vorbise pe un ton dur, aspru.

— N-am de gând să te dădăcesc, dar trebuie să vorbim. Ştiu că eşti supărat, ştiu că eşti furios, dar nu poţi să mai faci lucruri de genul ăsta.

— Nu-mi spune tu ce pot face şi ce nu, se răsti Simms, ridicându-şi ochii spre Charlie. A meritat pentru tot ce le-a făcut fetelor mele şi imediat ce ies de aici, o să am grijă să termin ce-am început…

— E nevinovat, Thomas.

— Rahat! L-aţi prins şi după aia i-aţi dat drumul. E problema voastră, nu a mea…

— Nu el a pus focurile. Niciunul dintre ele.

— Atunci cine?

Charlie ezită, neştiind ce să-i răspundă, aşa că Simms îşi reluă atacul.

— Habar n-aveţi, aşa e? V-aţi învârtit în jurul cozii încă din prima zi.

— Facem tot ce ne stă în putinţă să-l prindem pe făptaş, se apără Charlie. Dar crede-mă când îţi spun că ai atacat un om nevinovat.

În cele din urmă, cuvintele lui Charlie părură să-şi atingă ţinta. Thomas Simms o privi furios, dar nu mai spuse nimic.

— L-ai fi putut omorî şi cum s-ar fi descurcat Luke? Ce i-ai fi spus când ai fi ajuns la închisoare? Când ai fi ajuns în spatele gratiilor?

Thomas îşi pironi privirea în podea. Charlie îşi înmuie glasul:

— Ştiu prin ce treci, ştiu că ai dubii în privinţa capacităţii noastre de a-l prinde pe criminal, dar Luke trebuie să fie prioritatea ta acum. Ţi se va face dreptate, îţi promit, dar asta este treaba noastră. A ta e să fii alături de fiul tău.

Charlie se pregăti pentru o replică mânioasă, dar aceasta nu veni. Thomas se uită cu răceală la ea, dar ceva din nebunia anterioară părea să fi dispărut totuşi.

— Nu-l abandona, Thomas. Nu-ţi lăsa mânia sau dorinţa de răzbunare să te sfâşie în două. Luke nu vrea nimic din toate astea. El te vrea pe tine.

Thomas nu-şi luă ochii de la ea şi, din senin, izbucni în plâns. Lacrimile îi curgeau şiroaie pe obraji. Bărbatul şi le şterse, dar, cum zăgazul se spărsese, se ghemui pe podea. Toată tensiunea şi suferinţa ultimelor zile erau eliminate, în sfârşit. Trupul îi tremura scuturat de suspine.

Charlie se lăsă pe vine lângă el şi îi înconjură umerii cu braţul.

— Du-te la el, Thomas. Are nevoie de tine mai mult decât oricând şi, dacă-l poţi ajuta să treacă prin zilele, săptămânile şi lunile care vor veni, atunci îţi vei fi îndeplinit datoria. Tu eşti tot ce mai are băiatul ăsta.

Charlie avea piste de urmărit şi sarcini de rezolvat, dar uitase de ele deocamdată, în timp ce-l îmbrăţişa pe bărbatul care crezuse că pierduse totul, dar care încă avea o comoară valoroasă pentru care să lupte.

102.

Totul i se părea ciudat şi străin. Ultimele câteva ore fuseseră o caricatură a vieţilor lor ordonate, liniştite şi, oricât încercau să revină cât de cât la normalitate, realitatea continua să le provoace frustrări.

Jacqueline Harris avea nervii în piuneze. Era uşurată, desigur, că Ethan nu era rănit mai deloc, dar casa lor devenise o ruină fumegândă, bona lor murise, iar acum se găseau aici, într-un apartament închiriat în grabă din Upper Shirley. Îl luaseră pentru că era spaţios, liber şi aproape de fostul lor cartier, dar, stând aşa în spaţiul gol, impersonal, Jacqueline simţi brusc că făcuseră o greşeală. Locul se vedea rece şi deloc primitor.

Ethan se urcase în pat să se odihnească. Avea un dormitor drăguţ în spate, cu o privelişte atrăgătoare. Michael ieşise puţin să sune la agenţia de bone. Nu ştia dacă e responsabilitatea lor sau a agenţiei să le informeze pe rudele Agnieszkăi despre moartea ei, dar ea se spălase pe mâini oricum şi-l pusese pe Michael să se ocupe. Jacqueline avea deja suficiente pe cap, să se îngrijească de Ethan, să discute cu compania de asigurări, să organizeze o serie de noi interviuri pentru o bonă, ca să nu mai pomenească de evitarea constantă a jurnaliştilor care o sunau sau de întrebările nesuferite ale poliţiştilor. Cum naiba se transformase viaţa lor în chestia *asta*?

Încercase să poarte o conversaţie cu Ethan, gândindu-se că e mai bine pentru el să fie ocupat, dar nu rezistase decât cinci minute înainte să se dea bătută. Rămăsese singură în locul acesta oribil, care nu-i era familiar. Spera ca Michael să se întoarcă mai repede. Niciodată nu se pricepuse să fie de capul ei. Îşi verifică e-mailurile din nou, o grămadă de mesaje încurajatoare, apoi telefonul BlackBerry pentru a treia oară. Totul era doar o diversiune, o încercare de a pretinde că viaţa revenise la normal. Dar pe cine păcălea? Cineva încercase să-i omoare copilul noaptea trecută, le distrusese casa şi ea habar n-avea de ce. Oare criminalul va lovi din nou? Sau obţinuse deja ceea ce-şi dorise?

Nu pentru prima dată, Jacqueline tânji după un pahar cu tărie. Ştia că n-ar trebui, că nu putea, dar dorinţa i se cuibărise în suflet oricum. Se simţea singură, mâhnită, speriată, ba chiar îngrozită de ceea ce avea să urmeze.

103.

Mandy Blayne zâmbea, dar totul era de paradă.

Îi gătise lui Darren un mic dejun englezesc, ca de obicei, şi băiatul înfuleca de zor pe partea cealaltă a mesei. Întotdeauna mânca şi ultimul dumicat şi mereu spunea că e cel mai bun mic dejun din Southampton. Dar asta nu-l împiedica să plece. Făcuse câteva aluzii noaptea trecută că se va muta de dimineaţă. Spusese că era vorba de un loc de muncă, dar Mandy ştia că el minte. Ştia că are alte femei. El negase de fiecare dată, înfuriat de presupunerea ei, dar Mandy le simţea parfumul când venea la ea.

Apărea de multe ori neanunţat, convins că va avea parte de o primire călduroasă. Mandy se purta prosteşte, ştia asta, dar îl iubea. Pur şi simplu. N-ar fi trebuit, dar aşa stăteau lucrurile. Iar când el venea, când se aşeza lângă ea, lucrurile păreau mai frumoase. Sorbeau încetişor câteva beri, se uitau la televizor puţin, apoi se duceau sus şi se îmbrăţişau. Şi aici rămâneau. Uneori petreceau tot weekendul în pat. Darren mereu glumea că are nevoie de un mic dejun zdravăn ca să-şi recâştige puterile după cât petrecuseră.

De data asta fusese diferit. Se pregătise mult timp să-i spună că e gravidă încă din clipa în care apăruse pe uşă, cu un buchet de trandafiri în mână. Fusese plecat aproape şapte săptămâni şi depresia ei sporise când îşi dăduse seama că nu-i venise ciclul. Amânase să cumpere un test de sarcină, sperând în zadar că poate doar îi întârziase, dar în cele din urmă trebuise să afle. Rezultatul pozitiv îi accentuă starea proastă de spirit. Mai târziu, după ce ntorsese problema pe toate părţile, se întrebase dacă nu cumva totuşi era şi un lucru bun la mijloc. Era oare începutul unui viitor diferit pentru Mandy?

Voise să-i mărturisească înainte de cină. Apoi, nereuşind să facă asta, se jură că-i va zice înainte să urce în dormitor. Dar când sosise momentul, renunţă, fiindcă nu voia să strice seara, aşa că se aruncaseră în pat ca de obicei. El nu folosea niciodată prezervative. Nici nu voia să audă de aşa ceva. Ea crezuse că avusese grijă, dar se părea că nu.

După aceea, momentul trecuse. Dacă-i spunea acum, era ca şi cum l-ar fi pedepsit. Îi acceptase florile, băutura, compania, pentru ca mai apoi să-i trimită factura pentru serviciile lui. Toate speranţele ei dragi că poate el ar fi încântat se risipiseră şi Mandy ştiu din instinct că el îşi va lua tălpăşiţa cât ai zice peşte dacă simţea fie şi o clipă că încearcă să-l facă om la casa lui. Nu putea să rişte, aşa că nu deschise subiectul.

Hotărâse să rezolve situaţia singură. Va merge la doctor şi va vedea ce-i poate da. Doctorul va încerca să-i vorbească despre opţiuni, dar decizia fusese luată. Nu era pregătită să devină mamă. Nici nu şi-ar fi dorit o mamă ca ea pentru bietul copil.

Nu va fi nimeni care s-o mângâie după aceea. Se va întoarce în micul ei apartament cu două camere jos şi două sus din St. Denys, va închide uşa şi va asculta liniştea. Poate va plânge puţin. Sau va fuma. Indiferent de situaţie, va

petrece noaptea singură, cu o cană de ceai în mână şi se va uita la televizor. Cam aşa stăteau lucrurile.

Nu i se întâmplase niciodată nimic interesant.

104.

— Aş vrea să încep prin a-mi cere iertare.

Helen ardea de nerăbdare să termine cu treaba asta, aşa că trecuse direct la subiect. Atât de multe se-ntâmplaseră de la discuţia ei cu Gardam de noaptea trecută, încât, pentru o vreme, alungase problema din minte. Însă investigaţia devenise atât de complexă şi întâlnirile cu şeful ei atât de dese, încât chestiunea nu mai putea fi ocolită.

— Îmi pare rău dacă v-am pus într-o lumină proastă. Nu asta a fost intenţia mea.

— Nicio problemă, Helen. Nu e nevoie să te scuzi.

— Ba da şi de-aia am şi făcut-o, ca să putem merge mai departe…

— Nu mai e cazul să pomeneşti de asta. A fost o neînţelegere, atâta tot.

— Îmi pare bine că aşa vedeţi lucrurile. Mulţumesc.

— Dar oferta rămâne în picioare. Mie şi lui Sarah ne-ar plăcea să te primim în vizită la un moment dat, ca să te cunoaştem şi într-un mediu mai puţin formal.

— Sună foarte bine. Vom stabili o zi.

Helen încercă să pară optimistă şi entuziastă, deşi, în realitate, nu avea niciun chef să aibă contact cu casa şi căsnicia lui Gardam. Însă părea că nu mai are cum să dea înapoi, aşa că trebuia să înghită găluşca şi să se ţină de promisiune.

— Bun. Atât am avut să vă spun, aşa că mai bine aş…

— E totul în regulă, Helen? Nu mă refer la noi doi, ci aşa, în general. Am observat că te-ai strâmbat uşor când te-ai aşezat pe scaun. Te-ai rănit în vreun fel?

Helen nu răspunse, luată prin surprindere de întrebarea lui Gardam. Adevărul era că o durea tot corpul azi. Umerii şi spatele erau pline de vânătăi şi-şi simţea gâtul înţepenit complet. Durea îngrozitor şi, deşi calmantele mai reduseseră din suferinţă, tot nu se putea mişca în voie.

— Ştiu că eşti genul care bravează, continuă Gardam. Dar e datoria mea să mă asigur că ofiţerii mei cei mai buni sunt în formă şi fericiţi. Întotdeauna îţi pui în primejdie viaţa şi ştiu că rareori primeşti mulţumiri din partea cetăţenilor sau a celei de-a patra puteri în stat, prietenii noştri.

— Ştiu că sunteţi scrupulos, domnule, dar nu e cazul să vă faceţi griji pentru mine.

Gardam se referea la ultima ediţie al ziarului So*uthampton Evening News,* al cărui exemplar zăcea în coşul de gunoi. Ziarul se aruncase cu furie asupra felului în care Helen condusese investigaţia. Helen se enervase cumplit când îl văzuse. Emilia Garanita îşi arăta adevărata faţă, alegând cel mai prost moment să ignore armistiţiul dintre ele. Dar deocamdată avea alte treburi mai presante. Se întâmplau prea multe ca să-şi bată capul cu o fiţuică ieftină.

— Nu mă interesează ce spun ziarele, o asigură Gardam, sau lucrurile de care suntem acuzaţi. Dar îmi pasă ca investigaţia noastră să meargă eficient şi mână în mână cu sănătatea şi starea de bine ale celui mai bun ofiţer al meu.

Helen dădu din cap, iar Gardam o întrebă din nou:

— Aşadar, e totul în regulă? Nu vreau să-ţi încalc intimitatea, dar e ceva ce te deranjează? Pot să te ajut cu ceva?

Helen se uită la Gardam, ştiind că trebuia să ia pe loc o decizie. Corect ar fi fost să-i povestească lui Gardam despre incidentul ei cu Max Paine şi să-l lase pe el să hotărască mai departe. Dacă n-o făcea şi investigaţia prezentă era compromisă de dezvăluiri ulterioare, atunci va fi nevoit s-o suspende sau s-o dea afară şi pe bună dreptate. N-ar fi corect faţă de el, faţă de investigaţie sau de familiile victimelor să mintă în privinţa faptelor ei, dar când deschise gura, se trezi spunând:

— O veche rană de război. Într-o zi sau două, îmi revin la normal.

Gardam îi mai puse câteva întrebări, părea sincer îngrijorat de starea sănătăţii ei, dar, în cele din urmă, îi acceptă explicaţiile. Când părăsi biroul, Helen ştia că, indiferent de alegerile ei, bune sau proaste, nu se simţea capabilă să lase pe altcineva să intre în disfuncţionala ei viaţă particulară. Ştia că va trebui să se ocupe de Paine de una singură şi deja ştia cam ce are de făcut. Era atât de adâncită în gânduri, întorcând posibilităţile pe toate feţele, încât nu-şi dădu seama iniţial că McAndrew stătea în faţa ei, blocându-i calea.

— Îmi pare rău că te deranjez, şefa. Dar cred că e posibil să fi găsit ceva.

105.

Helen şi McAndrew se închiseseră în biroul lui Helen, cu o listă de date şi ore în faţa lor. Încuiaseră uşa şi coborâseră jaluzelele pentru a putea discuta în linişte.

— Am verificat încă o dată declaraţiile martorilor, desfăşurătorul apelurilor telefonice, rapoartele serviciilor de urgenţă şi am descoperit ceva

interesant legat de cel mai recent incendiu. Agnieszka Jarosik s-a întins pe canapea după o zi de muncă și, în timp ce se uita la televizor, a trimis câteva SMS-uri, a postat ceva pe Facebook... Ultimul SMS a fost trimis la 23:14. Mesajul pare real, așa că putem presupune că la momentul respectiv încă mai era trează. Probabil a adormit curând după aceea. Piromanul a intrat mai târziu în casă.

Helen a dat din cap. Până acum, nimic neobișnuit. Găsiseră urme de pași parțiale în fața ușii din spate, dar nimic care să-i ajute considerabil.

— Mai multe persoane au sunat să anunțe incendiul. Cei mai mulți s-au dovedit a fi vecini care au văzut fumul și flăcările și și-au făcut griji că locuințele lor de milioane de lire sterline vor lua și ele foc.

Helen se făcu că nu aude. Știa că McAndrew locuiește într-o garsonieră și nu ezita să-și exprime frustrarea ori de câte ori avea ocazia.

— Apelurile au curs gârlă. Desfășurătorul arată că au venit la 23:50, două la 23:51, la 23:53, la 23:54. Aproape toată strada s-a implicat.

— Sunt convinsă.

— Însă un apel a venit mult mai devreme decât acestea. La 23:38, cu 12 minute înaintea celorlalte.

McAndrew îi captase atenția lui Helen.

— Și mai interesant, acest apel nu e de la un vecin, ci de la un telefon public. Și iată detaliul care m-a pus pe jar. E vorba de un telefon public situat la două străzi distanță. Apelantul n-ar fi avut cum să vadă incendiul de acolo.

— Poate a văzut focul și a alergat la cea mai apropiată cabină telefonică?

— Posibil, dar cum a văzut focul cu 12 minute înaintea celorlalți? Și de ce n-a rămas prin preajmă să ajute? Dacă Agnieszka a trimis ultimul SMS la 23:15, probabil că n-a adormit imediat. Când a intrat piromanul în casă? Pe la 23 25? Pe la 23:30? Focul a pornit la subsol. Canapeaua a ars imediat, dar e nevoie de puțin timp ca focul să se răspândească deasupra, mai ales că scările care duc la subsol nu sunt legate de scările interioare principale.

— Așadar, pe baza descoperirii tale, spuse Helen, înțelegând unde bătea McAndrew, cea mai probabilă explicație este că făptașul a pus focul în jur de 23:30, a plecat, a mers vreo cinci minute până la cea mai apropiată cabină telefonică și a sunat la poliție.

— E o teorie, replică McAndrew calm.

— OK, adu-mi înregistrările audio de la toate incendiile din ultimele zile. Vreau să văd dacă piromanul a acționat așa încă din prima zi.

McAndrew pornise deja spre ușă, când Helen strigă după ea:

— Încă un lucru. Nu mi-ai spus dacă apelantul era bărbat sau femeie.

Se lăsă o tăcere scurtă, înainte ca McAndrew să-și ridice privirea spre ea și să spună:

— Femeie.

106.

Thomas îngenunche ca să fie la acelaşi nivel cu fiul lui. Luke zâmbi stânjenit şi, în acel moment, Thomas văzu câtă dreptate avea Charlie Brooks. Îşi neglijase fiul, exact când acesta avea nevoie cel mai mult de tatăl lui. Simţi o ruşine profundă şi tristeţea îi sfâşie sufletul. Fiindcă i se pusese un nod în gât, nu îndrăzni să vorbească şi se mulţumi să-şi mângâie fiul pe obraz. În ochii băiatului apărură imediat lacrimi, care se oglindeau acum într-ale lui, aşa că-şi coborî privirea spre cravata lui Luke, care-i atârna strâmb ca de obicei. Cu blândeţe, i-o îndreptă.

— Am dat-o în bară azi, fiule, spuse Thomas în cele din urmă. Ar fi trebuit să fiu aici, cu tine, dar n-am fost. În schimb, m-am lăsat copleşit de emoţii şi… iată rezultatul.

Surâse trist când îi arătă zgârieturile de pe faţă.

Luke îi întoarse zâmbetul, dar nu reuşi să fie convingător. Pe chipul lui se citeau angoasa şi teama. Încă o dată, Thomas se simţi profund vinovat că pusese propriile nevoi, propria mânie, deasupra fericirii fiului său.

— Trebuie să plecăm în scurt timp, aşa că voiam să stau puţin de vorbă cu tine mai întâi.

Luke dădu prudent din cap şi Thomas continuă:

— N-am prea fost un tată bun în ultimele zile. Nu încerc să-mi scuz comportamentul. Nu voi spune decât că m-am chinuit puţin. Nu m-am pregătit niciodată pentru… aşa ceva.

Luke îl privi fix, dar Thomas se entuziasmă când nu văzu niciun fel de judecată în ochii lui.

— Va trebui să găsim o cale de supravieţuire împreună, dacă şi tu eşti de acord. Începând de astăzi. Nu va mai trebui niciodată să suporţi ceva atât de greu, ca în acest moment. Vor fi multe persoane la înmormântare, vor fi şi necunoscuţi, jurnalişti, oameni de bine, dar mai spre margini. Toţi vor dori să discute cu tine, să-ţi ofere sprijinul, să-ţi pună întrebări, să verifice dacă eşti bine. Răspunsul este simplu. Îi refuzi, dar ei tot vor întreba. Şi în mijlocul acestei nebunii, va trebui să ne luăm la revedere de la mama şi de la Ali. Un băiat de vârsta ta n-ar trebui să treacă niciodată prin aşa ceva şi-mi pare foarte rău că totuşi vei fi nevoit să suporţi asta. Dar, şi asta e partea importantă, nu vei fi singur, OK? Voi sta la dreapta ta în permanenţă. Tot ce vom trăi de aici înainte vom trăi împreună.

Luke nu spuse nimic, îşi îmbrăţişă tatăl şi-şi lipi chipul plin de lacrimi de umărul lui. Thomas îl ţinu cât timp băiatul plânse şi, pentru prima dată după noaptea îngrozitoare, simţi că începe să-şi recapete forţele.

Îşi strânse în braţe fiul şi mai tare şi rosti o rugăciune tăcută pentru soţia şi fiica lui. Pentru fiul lui mult iubit. Şi pentru sfatul înţelept dat de Charlie Brooks.

107.

Amândouă se cufundaseră într-o tăcere profundă.

Helen ceruse o sală de interogatorii şi o invitase pe McAndrew să vină cu ea. Masa era acoperită cu casete trimise de Pompieri, Poliţie şi Serviciul de Ambulanţă. Casetofonul simplu din centrul mesei fusese conectat la două boxe şi McAndrew dăduse volumul la maximum în timp ce ascultau înregistrările.

Nenumărate femei anunţaseră incendiile în cele trei nopţi. Unele păreau speriate, altele, de-a dreptul panicate, şi toate vorbiseră cu răsuflarea întretăiată.

— Aici, e aceeaşi, spuse Helen, oprind caseta.

Ascultaseră toate apelurile din prima noapte. În jur de 23:50, o tânără sunase la 999, raportând un incendiu la casa din Millbrook, locuinţa familiei Simms. Vocea de pe casetă suna identic cu a apelantei de la cel mai recent incendiu din Lower Shirley.

— Eşti de acord că e aceeaşi voce? întrebă Helen, întorcându-se spre McAndrew.

O pauză scurtă, apoi adjuncta el fu de acord. Helen se bucură. Şi ea credea la fel şi avea impresia că sunt pe punctul de a progresa semnificativ în investigaţia lor.

Se mutară direct la casetele din cea de-a doua noapte a incendiilor. Aici nu găsiră nimic totuşi. Treisprezece femei sunaseră. Calitatea unor înregistrări era mai bună decât a altora, ca urmare a semnalului prost şi a zgomotului de pe fundal, aşa că le venea greu să fie sigure. Niciuna dintre ele nu reuşi s-o identifice pe apelanta misterioasă între numeroasele voci angoasate.

Brusc, Helen se aplecă şi luă înregistrarea din prima noapte. Derulă încă o dată mesajul, apoi iarăşi, ascultând cu atenţie. Vocea femeii era clară şi autoritară.

— E un incendiu, unul mare în Hillside Crescent. Trebuie să ajungeţi imediat acolo.

— Puteţi vedea focul de unde sunteţi?

— Vorbesc serios. Şi sunt oameni înăuntru. Grăbiţi-vă!

— OK, o să vă rog să vă îndepărtaţi de incendiu acum…

Helen opri caseta pe neaşteptate şi reveni la înregistrarea femeii din a treia noapte. McAndrew nu încercă s-o întrerupă. Se vedea că Helen se concentra, dibuind ceva.

Înregistrarea se termină. Helen scoase caseta şi se lăsă pe spătarul scaunului.

— Cred că ştiu cine e.

McAndrew îşi ridică privirea.

— Felul în care spune „vorbesc serios" şi accentul. Ştiam eu că le-am mai auzit înainte.

— Cine e? întrebă McAndrew nerăbdătoare.

Helen amuţi câteva clipe înainte de a răspunde.

— E Naomie Jackson.

108.

Sharon Jackson se albi la faţă ca varul imediat ce deschise uşa. Helen şi agenta Anderson plecaseră de la Southampton Central, îndreptându-se în viteză spre casa lui Naomie, situată în partea mai sărăcăcioasă a cartierului St. Mary. Expresia de pe chipul poliţistelor le trăda seriozitatea vizitei. În mod obişnuit, Sharon le-ar fi păcălit cumva ca să scape de ele, doar avea suficientă experienţă cu legea, dar, de data asta, nu mai vedea nicio ieşire.

Se aşează pe canapea, complet nedumerită, când Helen o informă că Naomie era acum o persoană de maxim interes în investigaţia lor. Sanderson urcase la etaj ca să verifice afirmaţia lui Sharon că fiica ei nu se afla acasă. Încă nu se întorsese, dar Helen îşi continuă tacticile de presiune. Sharon se arătă de-a dreptul şocată de întrebările care i se puneau şi se străduia să-i ţină piept poliţistei.

— Vă bateţi gura de pomană. Naomie a mea n-ar face niciodată aşa ceva. Ea iubeşte copiii.

Helen o ignoră şi continuă cu întrebările.

— Unde este acum Naomie, Sharon?

— V-am spus c-o aştept să vină mai târziu, doar e vineri, nu? Nu-i ţin socoteala.

— Evident. Vreau să-mi povesteşti ce-a făcut marţi, miercuri şi joi noaptea.

Sharon se mai înmuiase, iar Helen profită de asta.

— Dar tu unde ai fost? Şi Naomie unde era?

— Marţi seara am fost acasă şi Naomie la fel. Apoi ne-am ciondănit puţin şi a plecat o vreme.

— Pe la ce oră?

— Pe la nouă seara.

— Şi când s-a întors?

— Târziu. Mă băgasem deja în pat. Am auzit-o venind, dar nu ştiu ce oră era.

— Şi în celelalte nopţi?

— Am fost plecată.

— În ambele nopţi?

— Dar nu e o crimă, nu? Nu pot să-mi petrec viaţa aici, am şi eu lucruri de făcut, prieteni şi altele.

— Şi Naomie a stat acasă?

— Era acasă când am plecat. Nu ne vorbeam, aşa că nu ştiu dacă a rămas aici sau nu. Mi-a zis că se duce la culcare…

Helen îşi propuse să verifice semne de utilizare a internetului, apelurile telefonice etc. Nu va fi greu de verificat dacă Naomie fusese acasă.

— Şi de ce, mă rog, nu vorbeaţi?

Încă o dată, Sharon păru că se jenează.

— Ne-am ciondănit.

— De ce?

— Probleme cu bărbaţii.

— Ai tăi sau ai ei?

— Ai ei. E o puştoaică obraznică. Însă doar atât, vă jur. A mai avut câteva probleme cu poliţia şi înainte. A furat din magazine, dar aşa sunt copiii din ziua de azi. N-ar putea face aşa ceva. Nu are tupeul necesar.

— Ţi-a vorbit Naomie despre incendii? continuă Helen.

— Nu, veni iute răspunsul.

— Şi nu ţi s-a părut ciudat? Toată lumea din Southampton discută despre ele.

Sharon ridică din umeri, apoi spuse:

— Naomie nu se uită la ştiri, nu e genul ăla de copil. Iar dacă s-ar uita, probabil că oricum nu mi-ar spune. Nu ne-am potrivit niciodată.

Rostise vorbele cu atâta sinceritate, încât Helen rămase fără grai câteva clipe.

— Dar cu cine ar vorbi mai degrabă? întrebă Helen într-un târziu. Are prieteni? Pe cineva cu care-şi pierde vremea?

Sharon se gândi, apoi zise:

— Nu prea are amici, a fost dintotdeauna o singuratică.

— Unde-şi petrece timpul atunci? insistă Helen.

— Merge la bibliotecă uneori, când e frig. Şi se mai duce acolo unde-şi poate face de cap. La cârciumile de pe strada Oakland, la Common, la parcul de skateboard, în centrul West Quay, la paradă…

Şi lista continuă. Devenea limpede că Naomie voia să fie oriunde, numai acasă nu. Helen îşi notă multe dintre locaţiile pomenite, intenţionând să le paseze restului echipei cu proxima ocazie, dar înainte de a termina, Sanderson se întoarse, ţinând în mână mai multe exemplare din *Southampton Evening News.*

— Am găsit astea într-o pungă de plastic ascunsă sub pat. Exemplare ale tuturor ediţiilor în care s-au prezentat incendiile. Mai sunt tăieturi şi din câteva ziare naţionale care vorbesc despre atacuri. Bănuiesc că Naomie e ceva mai interesată de incendii decât lasă să se vadă.

Helen sărise deja în picioare şi se îndreptă spre uşă. În sfârşit, aveau un suspect principal.

109.

— Vrei să facem publică informaţia?

Helen vorbea la telefon, plimbându-se cu paşi mari prin faţa casei lui Sharon Jackson. Gardam se întorsese la secţie şi superviza investigaţia legată de istoricul convorbirilor lui Naomie, prezenţa ei în mediul digital, înregistrările poliţiei, prietenii şi aşa mai departe. Era important că lucrau împreună la acest aspect, aşa că Helen ieşise din casă şi-l sunase imediat.

— Nu cred că avem de ales, replică Helen. S-a dus deja vremea prânzului. Dacă mai pune la cale un atac în seara asta, nu mai avem decât câteva ore s-o oprim. Atenţia publicului e cea mai bună resursă pe care o deţinem în acest moment.

— Avem o poză decentă?

— Vă trimit una chiar acum. Dacă am putea convinge şi presa să publice imediat informaţia…

— Am pus-o pe McAndrew să întocmească un comunicat de presă.

— Foarte bine.

Helen inspiră adânc. Ultimele două ore parcă trecuseră cât ai clipi din ochi şi se simţea obosită.

— Cât de sigură eşti? Că e ea.

— E cea mai bună pistă. S-a implicat deliberat în investigaţie în trei ocazii diferite. Două telefoane, plus o identificare pozitivă după cel de-al doilea

incendiu, care a reuşit să ne trimită câine surd la vânătoare după Richard Ford. Poate că nu dă senzaţia că e capabilă de ceva, dar intervenţia ei a fost crucială în desfăşurarea lucrurilor. Cred că se întâmplă mai multe decât ne dăm noi seama.

— OK, s-o facem atunci şi să încercăm s-o ridicăm înainte de căderea nopţii.

Helen termină convorbirea, îşi adună gândurile şi porni înapoi spre casa lui Sharon. În sfârşit, laţul se strângea.

110.

— Un pachet de Marlboro Gold, vă rog.

Asiaticul din spatele tejghelei abia îşi ridică privirea din ziarul său. Întinse mâna în spate, trase un pachet de ţigări de pe raft şi-l lăsă pe tejghea.

— Nouă lire cincizeci.

Era hoţie pe faţă, dar nu asta conta. Vânzătorul luă bancnota de zece lire, îi dădu restul şi continuă să-şi citească articolul despre cele mai recente meciuri de crichet. Atât de simplu decursese totul. Nicio bănuială, niciun interes subit, nimic. Un simplu schimb, atât de banal în efectuarea lui, dar care reprezenta atât de mult.

Întorcându-se să plece, silueta cu glugă se opri brusc. Vânzătorul care căsca întorcea mai departe paginile, fără să aibă nici cea mai mică idee cu cine intrase în contact. Dar televizorul din spatele lui se dovedea mai bine informat.

Ştiri de ultimă oră: Poliţia anunţa un nou suspect în cazurile de incendii din Southampton

Un titlu scurt, dar la obiect, însă ceea ce se ascundea în spatele lui devenea mai mult decât alarmant. Un prim-plan extrem al unei fotografii de familie în care toate imperfecţiunile lui Naomie, alături de zâmbetul ei strâmb, erau redate în high-definition. Răsucindu-se iute pe călcâie, silueta o luă la fugă, înainte ca băiatul cu ziarul să-şi ridice privirea.

111.

În casa lui Mandy Blayne domnea liniștea. Nu se auzeau decât ştirile de la televizor, dar în surdină. Chipul lui Naomie Jackson acoperea tot ecranul, însă în cameră nu era nimeni care s-o privească. Mandy Blayne se ridicase de pe canapea să-şi facă un ceai.

Se uită pe fereastră la grădina năpădită de buruieni şi se posomorî şi mai tare. Sunase la cabinetul medicului chirurg şi se programase pentru săptămâna viitoare, dar chiar şi acum se întreba dacă se va duce. Trebuia să scape de copil, evident. Ce să facă ea cu el? Cu ce să-l crească? Gândul că scapă de el aşa, pur şi simplu, o umplu de tristeţe şi de îndoială. Dacă asta era singura ei şansă să aibă un copil? Dacă nu mai găsea pe nimeni niciodată şi sfârşea singură? Nu-şi dorea nimic din toate astea şi alegerea ei o făcea să se simtă îngrozitor. De ce-i oferea viaţa numai situaţii de rahat, fără nicio ieşire?

Turnă apa fiartă în cană şi luă puţin lapte din frigider. Cumpărase câteva pliculeţe de ceai ieftine ca să mai salveze nişte bănuţi, dar o dăduse-n bară. Ceaiul se transformase într-un amestec lăptos şi lipsit de gust. Încă o mică dezamăgire de adăugat la problemele mai mari. Ce ciudat să ştie că înăuntrul ei trăia un lucru mititel care se hrănea din ceea ce mânca ea!

Ce bizar era să-şi imagineze că deja devenise dependent de ea! Deşi se înnopta, încă zărea mica fâşie de iarbă, mărginită de straturi drepte şi, pentru o clipă, îşi închipui un copilaş jucându-se afară. Cu mâinile acoperite de nisip, faţa plină de praf şi un zâmbet de epuizare plăcută. Aşa cum fusese ea în copilărie. Un copil căruia-i plăcea în aer liber, fericită când se murdărea şi zâmbind obosită. Mandy se trezi surâzând. Ar fi o nebunie să ţină copilul, nu?

Cu cana între palme, Mandy trecu prin hol şi intră din nou în living. Luă telecomanda, stinse televizorul şi urcă la etaj. Nu-i păsa de ştiri, nu voia decât să se relaxeze cu o baie şi să uite de toate pentru o vreme. O să citească o carte ca să se deconecteze şi va încerca să adoarmă cumva. Se va preface că e doar o altă noapte încântătoare de vineri. Dar, în ciuda eforturilor, Mandy nu izbuti să scape de sentimentul că, oricât de tare încerca să-şi abată atenţia de la gravele ei probleme, noaptea ei se va scurge fără pic de somn.

112.

— M-am săturat de jocul ăsta. Fie îmi răspunzi acum, fie te târăsc afară în cătuşe.

Lui Helen nu-i plăcea să amenințe oamenii, dar se săturase de minciunile și aberațiile lui Sharon Jackson. Sharon recunoscuse, în sfârșit, că fiica ei se apucase, în ultima vreme, să-și spele singură hainele, consumând cantități neobișnuit de mari de balsam ca să cureţe un hanorac cu glugă și o pereche de pantaloni. Dacă punea la socoteală și numărul mare de tăieturi din ziare pe care Sanderson le găsise ascunse sub pat și faptul că Sharon nu găsea o cutie de chibrituri cumpărată cu o săptămână în urmă, se prefigura încet o imagine clară.

Dar motivul lui Naomie rămânea încă un mister și asta o îngrijora pe Helen. Sharon Jackson insista că fiica ei nu le cunoștea pe victime, dar Helen vedea că minte și era hotărâtă să afle de ce.

— Nu mă obliga să te forţez dincolo de limite. Abia aștept s-o fac, dar n-ar da bine în ziarele de mâine.

Sharon își ridică privirea.

— Ia uită-te afară prin perdele, Sharon.

Tulburată, femeia se supuse. Helen auzise carele de televiziune parcând în fața casei cu doar câteva minute înainte. Știa că vor sosi aici în circa o oră, imediat ce numele lui Naomie va fi făcut public.

— Nu vor pleca nicăieri până când nu se termină totul. Așa că avem trei opțiuni. Te pot scoate afară direct în fața lor. Eu pot rămâne aici și îi las să se năpustească asupra ta. Sau pot pune un polițist în uniformă la ușă, ca să ai și tu un moment de pace. Alegerea îți aparţine.

Sharon se așează pe cel mai apropiat fotoliu și-și trecu degetele prin părul lung și lins. Părea că îmbătrânește cu fiecare secundă, acum, că temerile îngropate adânc își făceau loc să iasă la suprafață.

— N-a întâlnit-o niciodată pe Denise Roberts, dar e posibil să fi știut de ea înainte, rosti ea într-un târziu, cu mare reticență.

— Cum așa?

Urmă o pauză lungă.

— Tatăl lui Naomie. Se numește Darren Betts. Am fost la școală cu el și avem o relație cu întreruperi de peste 20 de ani.

— E iubitul tău?

Sharon pufni, apoi spuse:

— Atunci când are el chef.

— Are și alte prietene?

Sharon dădu din cap.

— Denise Roberts, rosti Helen brusc, făcând legătura. Callum Roberts menționase și el un anume Darren.

— Când nu e aici, Darren se duce uneori… acolo.

Sharon Jackson rostise ultimul cuvânt fără să-şi ascundă dispreţul, de parcă Roberts era un rahat lipit de talpa pantofului ei. Sanderson era sigură că şi Roberts ar fi crezut la fel despre ea.

— De asta te-ai dondănit cu Naomie?

— Bănuiesc că da.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Ne-am certat, atâta tot.

— Ce s-a întâmplat, Sharon?

— L-a alungat pe Darren, asta a făcut, răspunse Sharon, pe un ton plângăcios, de parc-ar fi cerut milă. Se agita în jurul lui, încearcă să-l oblige să facă împreună lucruri pe care el nu le vrea, se băga în sufletul lui, pricepeţi?

— Ce-ai făcut?

— Am ţipat puţin la ea.

— Şi?

Sharon rămase mută, holbându-se la podea.

— Şi?

— I-am dat o palmă, atâta tot.

— Ai lovit-o?

— N-ar fi trebuit, dar e aşa de ahtiată după atenţie… şi uneori îmi pierd cumpătul. Am lovit-o de câteva ori…

— De mai multe ori? Ai bătut-o? Sharon, te întreb ceva…

— Da, v-am spus doar. Am bătut-o cu o curea, dar n-am rănit-o. Nimic mai mult decât am încasat eu când eram copil…

— Şi o ştia pe Denise Roberts, ştia că tatăl ei e acolo atunci când nu vine aici?

— Da, m-a auzit vorbind cu Darren despre asta. Nu e imbecilă.

— Iisuse Hristoase! Şi cum rămâne cu celelalte locuri? Casa familiei Simms din Millbrook şi a familiei Harris din Shirley. Şi acolo se duce?

Sharon izbucni în râs.

— Aţi înnebunit. Oamenii de genul ăsta nu l-ar lăsa nici măcar pe preşul din faţa uşii. Nu-şi face veacul prin părţile alea de oraş.

— Eşti sigură?

— Veniţi-vă în fire!

Lui Helen nu-i plăcea tonul ei, dar se abţinu.

— Mai ai şi alţi prieteni?

— Nu.

— Sharon…

— Nu, n-am, eu nu sunt aşa. Darren… ei bine, el e tot ce am. Şi nu trece pe la mine decât când are chef.

Amărăciunea şi singurătatea ieşiseră la suprafaţă ca o lumină orbitoare. Deşi Helen nu voia s-o creadă, fiindcă altfel ar fi pierdut legătura dintre Naomie şi victimele ei, Sharon părea că vorbise sincer. Lumile din care proveneau victimele erau atât de diferite.

Helen se uita fix la Sharon, cu mintea plină de gânduri. Apoi spuse brusc:

— Darren mai are şi un alt loc unde se duce? Ai spus că mai există prietene de genul ăsta şi în alte părţi.

De data asta, Sharon ezită şi Helen ştiu imediat că atinsese un punct sensibil.

— Ştiu că nu e plăcut, dar trebuie să aflu. E ultimul lucru pe care ţi-l mai cer.

— Mai e o fată de care ştiu. Locuieşte în St. Denys.

— Cum o cheamă?

Se lăsă tăcerea şi, pentru că Sharon tot cugeta ce să răspundă, Helen insistă:

— Cum o cheamă, Sharon?

— Numele ei e Mandy Blayne.

113.

Intrase în baie de mai bine de 20 de minute. Se spăla oare? La parter, toate luminile erau stinse şi femeia trăsese perdeaua de la baie, aşa că era o presupunere corectă. În mod normal, ar fi mai bine să aştepte până când se bagă în pat, dar nu mai avea timp şi părea o ocazie prea bună ca s-o rateze.

Silueta cu glugă traversă iute strada, împinse poarta laterală şi se-ndreptă spre uşa din spatele casei. Nu ezită nicio secundă. Cercetase terenul de nenumărate ori şi nu exista altă cale mai directă. Uşile glisante care dădeau spre grădină erau vechi şi de calitate inferioară, făcute din sticlă şi lemn aproape putrezit. Lui Mandy îi plăcea să grădinărească şi le lăsa adesea deschise. Astăzi erau închise şi încuiate, dar nu-i luă decât câteva secunde să-şi strecoare cotul printr-o margine şi să ridice ivărul din interior.

Silueta cu glugă păşi înăuntru, apoi se opri. De sus se auzea muzică la radio, o baladă romantică şi ieftină, compusă să-ţi ridice moralul şi să te inspire. Cât se poate de distinct răzbătea şi zgomotul cuiva care se spăla, iar apa răpăia pe plastic. Mandy Blayne încerca să scape de mediocritate. Dac-ar fi deşteaptă, ar face bine să rămână în baie când va simţi fumul, dar nici măcar aşa nu va scăpa. Se va coace de vie, în loc să ardă de vie.

Deschise dulapul de sub scări, se aplecă şi îi examină conţinutul. Deprimant de gol, la fel ca viaţa lui Mandy. Zări totuşi câteva scaune pliante

de lemn care-şi vor face treaba. Le puse unele peste altele, scoase o sticlă de parafină dintr-un buzunar lateral şi o goli peste lemn. Fără precauţii şi finețuri acum.

Luă pachetul de Marlboro Gold, extrase o singură ţigară şi o legă bine de pachet cu un elastic roz. Câteva secunde mai târziu, apărură şi chibriturile. Curând, un băţ se sprijinea într-o parte a cutiei, gata să fie aprins. Din senin, telefonul fix începu să sune ascuţit şi zgomotos. Speriat, intrusul scăpă chibritul şi, aplecându-se să-l recupereze, vărsă tot conţinutul cutiei pe podea.

— La dracu'!

Telefonul continuă să sune şi, preţ de câteva clipe, nu se mişcă, ciulindu-şi urechile să audă dacă Mandy iese din baie ca să răspundă. Volumul radioului scăzu brusc, dar telefonul suna în continuare. Silueta se încordă, răsucindu-se spre spatele casei, gata s-o rupă la fugă dacă trebuia. Şi totuşi telefonul continuă să sune, cel puţin 25, chiar 30 de apeluri deja. Cineva voia neapărat să discute cu Mandy.

Apoi telefonul amuţi. Intrusul îşi auzea propria răsuflare şi-şi simţea sângele bubuindu-i în tâmple. Să dea înapoi acum i se părea de neconceput, Blayne o merita cu vârf şi îndesat, dar nu avea sens să riște. Ce făcea Mandy acum? Toată afacerea asta depindea de momentul de față. Va strica Mandy lucrurile coborând la parter? Sau curva asta proastă va rămâne sus?

Volumul radioului crescu din nou, aşa că nu mai ezită şi apucă chibriturile. Se udaseră şi deveniseră lipicioase, agăţându-se îndărătnic de podeaua îmbibată cu parafină. Îi venea greu să le prindă cu mănuşile puse, aşa că uită de orice precauţii. Îşi scoase mănuşile şi luă un chibrit. Chiar şi-aşa, chibritul părea hotărât să se împotrivească şi căzu pe podea încă o dată din mâna tremurândă.

Mobilul lui Mandy începu să sune acum, cu insistenţă. Era pe masa din hol, la nici trei metri distanţă. Oare curiozitatea lui Mandy va fi în sfârşit stârnită? N-avea niciun sens să mai stea ca să afle. Scăpără chibritul şi-l aşeză lângă cutie. Aceasta se aprinse satisfăcător, mulţumită cantităţii mari de parafină, şi intrusul izbucni în râs. Atât de uşurare, cât şi de bucurie. Câteva secunde mai târziu, chibritul atinse grămada de scaune, care cedă imediat, consumată de flăcări. Un spectacol amator, o parodie a tuturor pregătirilor şi a planificării atente, cu pachetul de Marlboro aruncat aiurea doar ca să fie. Dar, cel puţin, îşi terminase treaba.

Odihneşte-te în pace, Mandy Blayne.

114.

Cum faci rezumatul unei vieţi?

Era o întrebare pe care Thomas Simms şi-o pusese în mod repetat în timp ce pregătise funeraliile fetelor lui. Când te afli în stare de şoc profund şi asaltat de durere, cum găseşti cea mai bună cale să onorezi pe cineva, două persoane pe care le-ai iubit mai mult decât orice în viaţă? Era o sarcină imposibilă, dar trebuia dusă până la capăt. Gândul că se va împotmoli în timpul discursului funebru îl îngrozea mai presus de orice.

Multă vreme răspunsul îl ocolise. Avea atât de multe lucruri uimitoare de spus despre Karen şi Alice, dar, de fiecare dată când punea la un loc multele lor virtuţi şi nenumăratele amintiri fericite, îl copleşea senzaţia de pierdere şi nu mai era în stare să gândească sau să spună ceva care să nu fie sufocat de amărăciune şi de regret. Şi nimeni nu voia să audă asta.

Dar acum, când Thomas îl împingea pe Luke, aşezat într-un scaun cu rotile, prin naosul bisericii, ştiu brusc ce anume va spune. În dimineaţa asta un lucru îl frapase, când îi îndreptase cravata fiului său şi-i şterse lacrimile de pe obrajii pistruiaţi. Karen şi Alice, deşi moarte, *vor* continua să trăiască prin Luke. Aveau aceeaşi culoare a pielii şi aceleaşi gesturi. Ochii lui căprui erau exact ochii lui Alice şi, când râdea, pielea din jurul nasului i se încreţea uşor. Leit Karen. Aveau credinţe similare şi acelaşi simţ al umorului. De câte ori nu se prăpădiseră de râs la filmele din seria *Avionul buclucaş*! Semănau atât de bine şi Thomas se miră câtă alinare găsi în această idee.

Simţi cum începe să zâmbească, dar îşi reveni rapid. Oamenii n-ar înţelege şi n-avea chef să le dea explicaţii rudelor cu priviri dezaprobatoare. Dar sentimentul era cât se poate de real şi Thomas se agăţă de el, pregătindu-se pentru cele mai dificile două ore din viaţa lui.

— Tati?

Thomas se uită spre Luke care-l privea fix.

— Auzi?

Thomas era atât de pierdut în gânduri, încât nu auzise nimic. Dar pricepu imediat la ce se referea fiul lui. În ciuda sunetelor grave ale orgii, din depărtare se auzeau sirenele. Una, două, trei maşini de pompieri, poate chiar mai multe trecură în goană pe lângă biserică.

— Crezi că e…? începu Luke.

— Nu, fiule. Probabil că e doar o alarmă falsă. Nu are legătură cu noi, nu-ţi mai face griji.

Thomas hotărâse să nu-şi lase fiul stăpânit de frică. Încă mai existau multe întrebări fără răspuns, multe descoperiri dureroase poate, dar refuza să-şi

lase băiatul sub puterea umbrelor. Cineva încercase să le distrugă familia şi dăduse greş. Fericirea lui Luke şi încrederea vor fi replica lui Thomas pentru persoana care se chinuise atât de mult să-i nenorocească. Deşi fiul lui încă mai suferea din cauza rănilor fizice şi sufleteşti, lui Thomas îi revenea sarcina să se asigure că, la capătul drumului, băiatul va fi întreg din ambele puncte de vedere. După ce-i găsi lui Luke un loc în faţă, Thomas ştiu limpede ce are de făcut de aici înainte. Datoria lui era să-şi îndrume fiul cu înţelepciune pe parcursul următorilor ani, până când Luke se va putea descurca singur. Karen i-ar fi împărtăşit convingerea. Dacă ea ar fi fost în locul lui, ar fi procedat exact la fel.

115.

Sări de pe o scândură pe alta, bucurându-se de plăcerea simplă a jocului. Când era mai mică, se jucase cu alţi chiulangii. Dacă ratai săritura şi nimereai pe pietrele care separau traversele, cică picai printre şine şi te duceai direct în iad.

Mai târziu, când Naomie crescuse, jocul a căpătat o nuanţă şi mai sinistră. Mergea pe linia de cale ferată singură, aşteptând ca un tren să apară în faţa ei. Ca să-şi alunge plictiseala, îşi impunea tot felul de provocări. Să meargă până la un anumit punct, indiferent dacă venea un tren sau nu. Nu apăruse niciodată niciun tren, aşa că nu primise şansa de a-şi testa curajul, să vadă dacă se pierde cu firea sau nu. Dar întotdeauna crezuse că se va descurca, dacă soarta ar fi voit altfel.

Însă acum lucrurile păreau să fie în favoarea ei şi, brusc, simţi vibraţiile de pe şine. Câteva secunde mai târziu, se auzi mugetul ameninţător şi de neconfundat al unui tren care se apropia. Nu mai avea cum să rateze momentul şi izbucni în hohote de râs. Invocase oare *ea* trenul? Lumea dansa, în sfârşit, după cum îi cânta ea? O prostie, desigur, dar o fantezie atât de plăcută. Se opri să asculte, absorbind creşterea în volum a zgomotului, lentă, dar constantă, pe măsură ce trenul gonea spre ea.

Acum se zărea deja, arcuindu-se în curba de la 30 de metri depărtare, pentru ca mai apoi să se-ndrepte şi să se repeadă direct spre ea. Totuşi, nu se mişcă. Simţea că are control asupra situaţiei, de parcă maşinăria ar fi fost doar un personaj din filmul ei. Picioarele i se lipiseră de şine, aşa cum se mai întâmplase de atâtea ori înainte. Acum nu mai simţea nicio frică, doar euforie şi bucurie.

Un sunet ascuțit și tăios o făcu să ridice privirea. Conductorul o observase și trăgea cu disperare de maneta goarnei. Ea nu făcu nicio mișcare, așa că bărbatul se văzu nevoit să acționeze frânele de urgență, metalul lovindu-se de metal într-un scrâșnet oribil. Însă prea târziu. Naomie își alesese bine locul și trenul nu avea cum să oprească la timp.

Visase de atâtea ori acest moment, își văzuse cu ochii minții propria distrugere, într-o explozie zguduitoare de sânge și de oase. Ori de câte ori lumea se întuneca și rănile ei se redeschideau, *tânjea* după o clipă ca asta. Dar lucrurile stăteau diferit acum, când locomotiva se năpustea spre ea și conductorul gesticula înnebunit să se dea la o parte. Zâmbi, îi arătă degetul mijlociu și se dădu din fața monstrului care scrâșnea, apoi porni la drum calmă.

Lucrurile *erau* diferite acum. Acum avea pentru ce să trăiască.

116.

— Vor fi aici în cinci minute. Ce vrei să facem?

Se simțea tensiune în vocea lui Sanderson, la fel ca și în expresia de pe chipul ei. Urmărind pontul dat de Sharon Jackson, ea și Helen alergaseră într-un suflet la casa lui Mandy Blayne, ajungând înaintea serviciilor de urgență. Helen îi chemase pe salvatori ca o măsură de precauție, dar când rapoartele despre un incendiu în St. Denys începură să curgă prin stația radio, deveni clar că amândouă se mișcaseră prea încet ca să oprească ultimul atac al lui Naomie.

Helen așteptă câteva secunde, înainte de a-i răspunde lui Sanderson. Casa lui Mandy era în flăcări și nu se vedea niciun semn din partea proprietarei ghinioniste. Fumul ieșea în valuri prin ferestrele de la ambele etaje, dar parcă mai mult la nivelul inferior, fapt care sugera că focul nu cuprinse încă totul. Oare Mandy era înăuntru? Helen nu știa sigur, dar Naomie nu ratase niciodată până acum, așa că trebuiau să se aștepte la ce era mai rău. Să aștepte pompierii era singurul lucru rațional pe care-l putea face, dar până veneau ei flăcările ar fi cuprins deja totul și orice șansă de salvare a lui Mandy s-ar fi risipit.

— Trebuie să intrăm, replică Helen, îndreptându-se cu pași mari spre ușa din spate a casei.

Ușa de la intrare era încuiată pe dinăuntru și Helen intuia că Naomie pătrunsese în casă prin spate, fără să fie observată.

— Dar intru singură. Tu așteaptă aici și…

— Nici vorbă, replică Sanderson ferm.

O mai lăsase pe Helen să intre într-un incendiu şi înainte, iar amintirea încă o bântuia.

— Dacă intri tu, vin şi eu.

Helen aprobă din cap, n-avea timp de ceartă acum, apoi porniră spre spatele casei. După cum se aşteptase, unul dintre geamuri fusese spart, iar uşa deschisă de-abia se mai ţinea în balamale. Imediat, fură asaltate de o căldură intensă şi de un nor gros de fum. Nu se mai vedeau deloc una pe alta, darămite să mai şi înţeleagă cum e împărţită camera. Helen o prinse pe Sanderson de mână, înainte să n-o mai zărească deloc, şi îşi târî adjuncta afară, în siguranţă.

— Şi-acum? întrebă Sanderson, tuşind mai-mai să-şi dea sufletul.

Helen deja cerceta partea din spate a casei, ca să găsească un alt punct de intrare. Nu exista niciun adăpost, nicio altă scară. Acţionă din instinct, luă un tomberon pe roţi şi-l sprijini de perete.

— Urcă-te pe el şi dă-mi şi mie o mână de ajutor, spuse ea rapid.

Înainte să termine propoziţia, Sanderson sărise deja pe el, iar acum îi întindea mâna lui Helen. Helen se cocoţă şi ea. Se lăsă cu toată greutatea pe călcâiul prins între degetele încolăcite ale lui Sanderson şi se aruncă cu toată forţa spre pervazul ferestrei de la primul etaj. Degetele ei abia atinseră marginea aspră din cărămidă şi, exact când era să alunece şi să cadă, reuşi să prindă pervazul cu trei degete de la mâna stângă. Rămase aşa atârnată preţ de o clipă, vulnerabilă, fără ca Sanderson să poată ajunge la ea, după care, balansându-şi corpul spre dreapta, reuşi să se prindă şi cu cealaltă mână. Norocul era de partea ei acum. Se împinse în picioare şi-şi trânti un cot pe pervazul îngust, urmat la scurt timp de celălalt.

Fereastra avea două geamuri duble ieftine şi Helen răsuflă uşurată când zări ferestruica de ventilaţie întredeschisă. Sprijinită acum într-un genunchi, Helen se ridică, prinzându-se de micul canat al ferestrei. Îşi strecură mâna înăuntru şi reuşi să deschidă larg fereastra principală, iar câteva secunde mai târziu deja se târa pe podeaua dormitorului de oaspeţi, din câte-şi dădea ea seama. Îşi ţinu capul cât mai jos şi ochii aţintiţi în podea, mişcându-se prin stratul subţire şi curat de aer de sub pătura de fum.

— Mandy?

Strigase destul de tare, dar vocea părea să se fi lovit de fumul dens ca de un zid. Nu primi niciun răspuns. Târându-se spre palier, Helen porni spre ceea ce considera ea a fi dormitorul principal, dar se opri brusc, atenţia fiindu-i atrasă de o altă uşă care rămânea închisă. Instinctul o ghida spre ea şi, pe măsură ce se apropia, auzi un sunet ciudat din interior. Semne de viaţă? Era sunetul cel mai neobişnuit şi mai animalic pe care-l auzise vreodată. Când

ajunse la uşă, Helen pricepu că sunetele din spatele uşii erau *umane,* un amestec grotesc de tuse, gâfâit şi plansete.

— Mandy?

Nici de data asta nu primi răspuns, aşa că, mergând ghemuit, Helen îşi trase mâneca peste degete şi apăsă clanţa. Pătrunse în cameră şi se bucură să vadă o tânără care se ascundea în baia din faţa ei.

Luase decizia cea mai bună venind aici, dar salvarea lor depindea acum de rapiditatea şi de precizia cu care acţionau. Helen deja se simţea ameţită de la fumul care-i intra în nas şi în gură, în ciuda eforturilor ei de a se apăra de efectele lui. Îşi aminti atunci de ultimul ei caz important şi de o scenă pe care ar fi preferat s-o uite.

— Mandy, sunt poliţistă… Sunt aici să te ajut, dar trebuie să plecăm acum.

Femeia goală din baie se uita la ea cu ochi înnebuniţi. Se holba la Helen fără să-nţeleagă ce se întâmplă în jurul ei, uluită de apariţia neaşteptată.

— Mandy, te rog!

Helen mai făcu un pas spre ea, oferindu-i mâna. Dar, spre disperarea lui Helen, Mandy se feri, scufundându-se în apă, ridicându-şi braţele să se lupte cu atacatoarea ei. Urla acum dezlănţuită. Trupul părea prins într-un atac de panică sufocant, care le putea aduce moartea amândurora. Helen se întinse spre ea, dar femeia o respinse. Helen o luă de braţul care se agita haotic, încercând s-o prindă mai bine, dar femeia îşi înfipse dinţii în mâna ei. Se smulse de lângă ea şi se aruncă spre stânga, păcălind-o pe Mandy. Apoi îi arse una peste faţă.

Lovitura nemiloasă o făcu pe Mandy să clipească des, iar Helen se minună şi ea de violenţa palmei. Nu mai stătu totuşi pe gânduri şi se aplecă s-o ridice pe femeie de ambele subsuori.

— Dacă vrei să trăieşti, Mandy, trebuie să vii cu mine. Dar trebuie s-o faci rapid şi trebuie s-o faci acum.

Cu asta, o săltă pe femeie în picioare şi ieşiră din baie. Câteva secunde mai târziu, cele două femei pătrunseră din nou în infern, lăsându-se înghiţite de fumul negru şi gros.

117.

Toată lumea iubeşte un „şobolan al iubirii”[14].

[14] „Love rat” – bărbat care îşi tratează partenera într-un mod crud şi de obicei întreţine relaţii sexuale cu alte persoane. (*N.t.*).

Jurnalistul din Emilia jubilă la vederea acelei propoziţii – folosirea cuvintelor „iubeşte" şi „iubire" într-o succesiune atât de rapidă – dar era adevărat. Şobolanii iubirii dădeau bine în articole, oferind mult material senzual, jucându-se în acelaşi timp cu temerile cititoarelor. Dacă amestecai şi o serie de crime importante în poveste, aceasta devenea irezistibilă.

Helen Grace ţinuse presa departe de Sharon Jackson deocamdată, postând agenţi de poliţie în faţa şi în spatele casei acesteia pentru a preveni orice intrare neautorizată. Emilia nu mai pierduse vremea pe-acolo, pornind imediat la treabă. Se apucă să bată din uşă în uşă pe la vecini, înainte să viziteze cabinetul local al medicului generalist, precum şi fosta şcoală a lui Naomie. Din experienţa Emiliei, specialiştii – directorii de şcoală, medicii, asistenţii sociali – îşi ţineau întotdeauna gura, dar cei care-i ajutau erau mai mult decât dornici să vorbească. Multe poveşti aflase de pe buzele unor asistente personale, ale unor recepţionere, ale unor asistente sau îngrijitoare de la şcoală, mai ales când le oferise mici semne de atenţie şi câteva băuturi pe gratis.

La fel se-ntâmplă şi acum, când Emilia creionă portretul tinerei. O adolescentă singuratică, defavorizată, care sosise adesea la şcoală cu vânătăi inexplicabile. Nu arăta niciodată cu degetul spre mama ei şi, la urma urmei, de ce-ar face-o? Bietul copil nu avea unde să se ducă.

Iar acasă ce găsea? Pe mama ei leşinată după un bărbat care nu voia decât să primească sex gratis, fără să ofere nimic în schimb. Mai multe femei din curtea pe care o împărţeau cu Sharon Jackson se oferiseră bucuroase să vorbească despre vecina lor, care se dovedise că ascundea un criminal în serie. Îi pictară o imagine de femeie nesigură pe ea, care-şi dorea afecţiune permanentă, incapabilă să ţină un bărbat lângă ea şi care se culca cu cine nimerea.

Toate astea o costaseră. Una dintre rivalele ei în dragoste – Denise Roberts – murise deja, iar o alta se trezise cu casa arsă din temelii în timp ce făcea baie. Fiecare pumn, fiecare gest brutal de care Naomie avusese parte fuseseră plătite cu vârf şi îndesat şi, deşi nu ar fi recunoscut asta niciodată, Emilia simţea o oarecare admiraţie pentru adolescenta care refuzase să fie pedepsită, fără să reacţioneze. Mama ei greşise enorm când considerase că era normal ca fata să se supună. Emilia tasta rapid, adrenalina unei poveşti importante îi dădea o stare de surescitare, ajutând-o să creeze textul mai degrabă din instinct decât pe baza faptelor. Totul începea să capete formă, potrivit aşteptărilor ei. Fusese prima care discutase cu Naomie şi, deşi acum nu reuşea s-o localizeze, se va folosi de legătura dintre ele cât putea de mult. Această lovitură era rezultatul unei munci isteţe de investigaţie – ceva cu care se mândrea nevoie mare – şi mustăcea încântată să vadă cum felul în care se

ocupase ea de incendii începuse deja să schimbe natura relaţiilor de la The News. Cotidianele naţionale preluaseră interviul ei cu Naomie, fusese auzită şi la radio, iar acum aştepta să apară la televizor mai târziu, într-un interviu la BBC South. Toate astea ajutaseră la creşterea reputaţiei ziarului, iar vânzările explodaseră. Redactorul-şef îşi schimbase tonul acum, îi oferise un bonus şi făcea deja aluzii la promovare. Totul ieşise cum nu se poate mai bine şi, deşi îşi sacrificase relaţiile bune cu Helen Grace, meritase. Cariera ei lua avânt, în sfârşit, şi era fericită să contracareze orice atac la adresa ei.

— Arată-mi tot ce poţi, îşi spuse Emilia în sinea ei, continuând să tasteze.

118.

Lupta se terminase. Supravieţuiseră.

Mandy Blayne era învelită într-o pătură şi acum urca într-o ambulanţă. Doctorii urmau să-i verifice starea de sănătate la spital, punând accent pe eventualele efecte ale intoxicaţiei cu fum. Dar analizele iniţiale făcute de paramedici fuseseră încurajatoare şi Helen ştia că femeia va fi bine. Zguduită, dar bine. În timpul examinării, Mandy recunoscuse că se afla în primele luni de sarcină, o dezvăluire care o ului pe Helen. Greşiseră de atâtea ori în timpul investigaţiei, încât se simţea nemaipomenit să ştie că salvase nu una, ci două dintre victimele vizate de Naomie. Oare sarcina lui Mandy avea legătură cu atacul? Ştia Naomie ceva despre asta? Se simţise ameninţată? Scenarii întunecate ieşeau acum la suprafaţă.

Helen se lăsă pe mâna paramedicilor, dar refuză să fie dusă la spital, în ciuda durerilor care-i săgetau întregul corp. Vânătăile de la bătaia recentă erau încă prezente şi gestul ei eroic de a o scăpa pe Mandy îi adusese răni noi. Nu-i plăcuse niciodată expresia „cadavru ambulant”, dar aşa se simţea acum. Totuşi, era hotărâtă să conducă totul de pe teren. Obţinu câteva calmante de la paramedici, aşa că se îndreptă spre Gardam şi Sanderson, care discutau aprins în faţa casei lui Mandy Blayne.

Gardam se purtase cu amabilitate, oferindu-se s-o înlocuiască dacă avea nevoie de odihnă, dar Helen respinse ideea cu un gest. Se vedea că el are veşti şi voia să afle despre ce era vorba.

— Cineva a văzut-o pe Naomie Jackson, îi spuse Gardam. Un conductor de tren a raportat un joc bizar pe care-l jucase o tânără cu el. Fata refuzase să se dea jos de pe şine până în ultima secundă. A fost zguduit de întâmplare şi a observat fotografia lui Naomie la ştirile locale, în timp ce se odihnea la bază. E convins că vorbim de aceeaşi fată.

Helen cugetă o vreme, apoi spuse:

— OK, să scoatem pe toată lumea pe străzi. Atât polițiștii, cât și criminaliștii. Când s-a întâmplat asta?

— Cam acum o oră.

— Unde?

— La intersecția Northam.

— OK, să ne concentrăm pe locurile din zonă unde-și pierde vremea de obicei. Presupunem că a văzut reclama care i se face, așa că nu se va-ntoarce acasă prea curând. Mama ei a menționat câteva locuri unde-i place să se ducă. La biblioteca orășenească, la puburile de pe strada Oakland, la parcul pentru skateboard, în centrul West Quay. Să ne concentrăm pe incendiul cel mai apropiat de Northam și să pornim de-acolo. Dacă avem noroc, încă mai e prin cartier.

— Bine, replică Gardam. Între timp, luăm legătura cu poliția transporturilor. Nu e exclus să încerce să fugă din oraș.

— Posibil, deși nu cred. Am convingerea că va rămâne aici până la capăt, așa că ar trebui să-i verificăm vechii prieteni, foștii colegi de școală, oricine i-ar putea oferi adăpost în zonă. Numai cei care o cunosc foarte bine ar primi-o acum.

Și asta o îngrijora pe Helen. Nu le spusese nimic lui Sanderson și lui Gardam, dar adevărul era că Naomie nu avea prieteni. Ce va face acum, că ultimul ei atac dăduse greș? Va lua în calcul să se predea sau va continua să facă același lucru până când va fi prinsă? În sinea ei, Helen se temea că fata va alege a doua variantă. Întrebarea era cum va proceda adolescenta de aici înainte. Și mai important, care era următoarea victimă?

119.

Charlie mergea de-a lungul aleii tăcute, aruncându-și privirea peste întinderea întunecată a parcului Hoglands. În timpul zilei, marea bogată de verdeață se transforma într-un loc pentru picnic suficient de plăcut, completat cu un teren de cricket, un teren de skateboard și un spațiu mic de joacă pentru copii. Dar nicio persoană în toate mințile nu venea aici noaptea, când forfoteau vânzătorii de droguri și prostituatele. Acum era un loc părăsit, amenințător, plin de umbre și primejdii. Charlie se simțea vulnerabilă, mergând singură pe alei la ora asta.

Agenții de poliție se găseau în apropiere la Sussex Place și în parcul Houndwell și, în plus, avea și bastonul cu care să se apere dacă e cazul, dar, cu

toate acestea, locul avea ceva bizar care te înspăimânta. Gândurile îi zburară spre Jessica. Probabil că Steve îi făcea baie acum. Se scutură iute. N-avea sens să devină şi mai nefericită, concentrându-se pe locul în care ar fi dorit să fie cu adevărat.

Până acum, fusese o zi ciudată şi tulburătoare. Participase la funeraliile lui Karen şi Alice Simms şi de aceea încă mai purta costumul ei gri-închis, care părea nelalocul lui printre puştii ce se drogau în jurul ei şi care-ncepuseră să-şi facă simţită prezenţa. Fusese acolo să sprijine familia ca reprezentant oficial al poliţiei, dar ceremonia o afectase teribil de mult. În ciuda discursului cu mesaj pozitiv, care celebra viaţa, nu aveai cum să ratezi faptul că familia Simms fusese ruptă în două. O mamă şi o fiică iubite profund, dar smulse de lângă Luke şi Thomas în împrejurările cele mai oribile. Nimeni nu pomenise incendiul, deşi prezenţa focului se simţea pretutindeni. Se insinuase peste tot, în eufemismele atent alese ale vicarului, dar şi în prezenţa lui Charlie la slujbă. Exact când te adânceai în amintirile fericite de familie, te lovea din nou brusc. Cineva făcuse asta familiei. Cineva dorise ca Alice şi Karen Simms să moară.

Charlie continuă să meargă, cu mintea vraişte, încercând totuşi să găsească un motiv pentru care fuseseră ţinta criminalei. Era atât de pierdută în gânduri, încât se împiedică de un grup de adolescenţi cu skateboarduri, înainte să-i vadă. Se amuzară pe seama ei, probabil presupunând că e doar o idioată care se rătăcise, dar când îi văzură legitimaţia se potoliră imediat. Imediat ce scoase legitimaţia din buzunar, simţi cum atmosfera se schimbă şi îi surprinse pe câţiva dintre ei aruncând priviri agitate spre un grup mai mic de fumători de marijuana, care se dădeau alene cu placa pe rampa principală.

Charlie îşi ascultă instinctul de data asta şi nu se opri să pună întrebări, îndreptându-se spre micul grup de copii care se găseau la nici 15 metri distanţă. Se apropie rapid de ei, zece metri, cinci metri, dar nu suficient de repede. O siluetă se desprinse în goană. Lumina nu era bună în partea asta de parc, dar Charlie îşi dădu seama după părul creţ şi hainele lălăi că dăduse peste Naomie Jackson.

Charlie scoase staţia din buzunar şi începu să alerge. Purta cizme lungi şi pantalonii strâmţi de la costum o incomodau enervant de mult. Regreta acum că nu se mai dusese la sală de când se întorsese la lucru. Dar încă mai spera s-o prindă pe Naomie, care nu se putea lăuda cu aptitudinile ei sportive.

— Urmăresc suspecta în parcul Hoglands. A pornit în direcţia Kingsland. Am nevoie de întăriri în South Front, Kingsway. Acopăr eu Hoglands dacă încearcă să se întoarcă pe aici.

Charlie închise, îi era greu să alerge şi să vorbească. Mări viteza. Dacă Naomie era suficient de isteaţă, va traversa Kingsway direct şi va intra în curtea colegiului, unde clădirile numeroase şi aleile ofereau multe

ascunzători decente. Însă Naomie se îndreptă spre ieşirea de nord a parcului. Se vedea că fuge panicată. Se dovedi surprinzător de iute de picior şi Charlie se chinui să ţină pasul cu ea. O durea deja când trăgea aer în piept, plămânii îi ardeau şi-şi dădu seama cât de mult trecuse de când nu mai fugărise un suspect. La început de carieră i se întâmpla în mod regulat, dar acum era doar o anomalie neplăcută.

— Cer întăriri în Kingsway Place şi în South Front, gâfâi Charlie în staţie, înainte să închidă din nou.

Nu răspunsese nimeni şi se lăsă copleşită brusc de teama că Naomie i-ar putea scăpa printre degete. Fata care făcuse atâta rău, atâtea lucruri oribile. Charlie putea s-o oprească în seara asta, dar numai dacă o ajungea din urmă la timp.

Se apropiau cu repeziciune de marginea parcului. Brusc, Charlie înţelese ce se petrecea. Dincolo de North Front se găseau un teren industrial, un depou şi câteva depozite înconjurate de garduri de sârmă învechite. Cunoştea oare Naomie terenul? Se gândea deja la o anumită rută de scăpare?

Naomie ieşise din parc acum, în ciuda eforturilor lui Charlie de a se ţine după ea. Charlie se chinui să mai scurteze distanţa, dar simţea că ritmul ei încetinise. Foarte puţin, dar destul cât să-i asigure lui Naomie scăparea.

Brusc şi fără niciun fel de avertisment, totul se termină. Doi poliţişti apărură la ieşirea din parc, exact când Naomie trecuse de ea. Avântul ei era mult prea mare şi, chiar dacă încercă să se întoarcă, agenţii o înşfăcară. Când Charlie se apropie şi ea, în sfârşit, fetei i se citeau deja drepturile.

Charlie îşi recăpătă suflul, privi în jos spre Naomie şi rămase surprinsă de ceea ce văzu. Se aşteptase la mânie şi sfidare, doar criminala se luptase să-şi păstreze libertatea, nu? Dar Naomie nu arăta niciuna dintre aceste emoţii. Îşi ţinea capul plecat, bărbia aproape că atingea pământul şi, în loc să-şi îndrepte ostilitatea spre cei care o prinseseră, plângea încetişor.

120.

— Îţi faci singură rău, Naomie?

Era o întrebare bizară din partea lui Helen, dar spera să-i stârnească fetei o reacţie. Până acum, Naomie zăcuse nemişcată, într-o rână, pe scaunul ei, flancată de o avocată sobră şi de o asistentă socială delicată şi cinstită, refuzând să spună orice altceva, cu excepţia replicii standard „Nu comentez”. Interogatoriul obişnuit – de ce, când, cum – nu avea să dea rezultate, intui Helen. Naomie nu intra în categoria asta. O mai cercetă încă o dată pe suspectă

din cap până în picioare şi observă părul neîngrijit, colacul de grăsime ce se răsfrângea peste cureaua de la blugi, precum şi rana proaspătă din palma stângă. Încă de la început fusese evident că Naomie avea probleme majore cu stima faţă de propria persoană şi Helen hotărî să se folosească de asta.

Pentru prima dată de când începuse interogatoriul, Naomie o privi pe Helen direct, înainte să-şi plece fruntea din nou.

— Nu te judec, Naomie, şi nici nu te pun să-mi povesteşti viaţa ta. Ştiu cum e. Ştiu că uneori lucrurile merg atât de prost, încât simţi nevoia să te răneşti. Iniţial, suferinţa vine ca o uşurare, mai ales când nu vezi nicio altă cale în viitor, când lumea pare hotărâtă să te doboare.

Naomie ridică din umeri, ceea ce însemna cât de cât un progres, aşa că Helen continuă.

— Crucea din palma ta. Nu pare accidentală. Tu ţi-ai făcut asta?

— Da, eu, mormăi Naomie.

— Cum?

— Cu o brichetă.

— Şi te-ai simţit mai bine după aceea?

— Pentru scurtă vreme.

Helen lăsă răspunsul să plutească în aer câteva secunde, apoi adăugă:

— Poţi să-mi spui de ce ai făcut-o? Din cauza mamei tale? A tatălui tău?

— Tata nu face nimic. Niciodată n-a făcut.

— Dar îl iubeşti, nu?

— Poate, răspunse ea, ridicând din nou din umeri. Tu îi iubeşti pe-ai tăi?

Era o replică atât de neaşteptată, încât, pe moment, Helen amuţi. Cât de multe ştia Naomie despre trecutul ei? Povestea apăruse în presă, dar cu mulţi ani în urmă, iar Naomie nu părea genul de cititor înrăit. Pe de altă parte, internetul este un depozit al fărădelegilor tuturor şi Helen bănuia că Naomie ascundea mai multe lucruri decât lăsa să se vadă. Poate acum începea să întrezărească cu adevărat o parte din ea.

— Nu, nu cred că-i iubesc. Dar poate ştii deja asta.

Naomie îi aruncă o privire scurtă, apoi întoarse capul. Sanderson se uită la Helen, parcă dornică să intervină, însă inspectoarea Grace clătină încet din cap. Voia să rămână ea la conducere.

— Cum te-ai simţit când tatăl tău a dispărut atât de mult timp de acasă?

— Tu ce crezi?

— Ai vorbit vreodată cu el despre asta? I-ai cerut să rămână?

— Nu era interesat să discute cu mine. Pentru el, nu eram decât o fată grasă şi proastă.

— Cum reacţiona mama ta când el se muta?

— Mai întâi se lua după el. Voia să le ciufulească pe celelalte femei. Dar el o oprea.

— Și-apoi?

— Ai văzut în ce hal sunt. Ia ghicește.

— Te bătea?

— După ce se îmbăta.

— De câte ori te-a bătut pe parcursul anilor?

Helen știa că toate aceste întrebări vor fi mană cerească pentru echipa de apărători ai lui Naomie, dacă și când anume se va ajunge la proces, dar acum nu mai conta doar mecanismul justiției. Helen voia să afle adevărul.

— De 20 de ori, de 30 de ori. Nu mai știu. Dar nu asta a fost partea proastă. După ce termina cu bătaia, mă ignora, nu-mi zicea nici măcar o vorbă.

— Și-atunci vorbeai cu cineva?

Naomie ridică din umeri din nou, uitând brusc de atitudinea sfidătoare.

— Vorbeai cu prietenii de la școală, cu profesorii, cu vecinii?

— Nu m-am mai dus la școală de la 13 ani, nu? Cât despre vecini, ați văzut cum arată casa noastră?

Helen dădu din cap, dar nu spuse nimic. Văzuse pereții plini de graffiti care fuseseră curățați până aproape de tencuială la casa familiei Jackson. Sentimentele exprimate nu erau deloc plăcute și cele mai multe injurii erau îndreptate către adolescenta supraponderală.

— De-aia îți faci rău singură?

Naomie nu spuse nimic, zgândărindu-și cicatricea de la mână. Helen băgă de seamă că mâna ei dreaptă era normală, fără răni, probabil pentru că avea nevoie de ea ca să-și pună la punct atacurile.

— Naomie, am spus deja că nu am de gând să te judec, vreau doar să înțeleg. De ce te rănești?

— E chestia mea intimă, OK? Îmi place să simt.

— Și unde o faci?

— În camera mea. Mama nu intră niciodată acolo, așa că n-are cine să mă împiedice.

Naomie devenise sfidătoare din nou, dar ochii îi străluceau. În ciuda tuturor celor întâmplate, Helen simți un val de simpatie pentru mica lor criminală. Naomie fusese umilită, ignorată, atacată și, când Helen se uita la adolescenta șleampătă, avea sentimentul puternic al singurătății pe care fata probabil că-l trăia în fiecare zi. Deși nu-i scuza faptele, le dădea un motiv logic. Când lumea nu-ți oferă nimic, să nu se mire când te întorci împotriva ei.

— Voiai ca tatăl tău să vină acasă? Se pare că nu vă înțelegeați bine.

— Da, dar tot tata rămâne, nu? Iar mama era mai drăguță când venea el. Au fost perioade când totul a fost cum trebuie. Dar nu dura mult. Mama știa că el nu va rămâne niciodată lângă ea.

— De-aia i-ai incendiat casa lui Denise Roberts? Pentru ca tatăl tău să nu se mai ducă acolo?

— Posibil, răspunse Naomie destul de neutru.

— Și cu Mandy Blayne ce-ai avut? Voiai s-o scoți și pe ea din peisaj?

— Dacă spui tu.

— Naomie, te rog. Ai milă de tine. Chiar acum sunt analizate hainele pe care le purtai, dar am fost informată că mânecile și buzunarele duhneau a parafină. Mai avem și o cutie de chibrituri găsite printre lucrurile tale. Putem dovedi că ai fost prezentă la cel puțin două incendii – casa Simms și casa Harris – și probabil că și la altele. Ai avut motiv, ocazie și mijloace. Menționez aici pentru acuratețea înregistrării că nu ai negat nici măcar o dată implicarea ta în aceste crime. Nu ești o fată proastă, așa că dă-i drumul, vorbește cu mine, sunt singura ta prietenă.

Naomie își ridică privirea din nou. Suferința și furia se citeau limpede în expresia ei.

— Îmi voiam tatăl înapoi. Atâta tot, răspunse ea într-un final, în ciuda sfatului avocatei de a nu spune nimic. Asta nu e o crimă.

— Nu, nu e. Și cum rămâne cu familia Simms? Și cu familia Harris? Cu ei ce-ai avut?

Asta voia să știe Helen cu adevărat, o întrebare pe care aștepta s-o pună de două ore.

— Nimic.

— Nu mă lua de proastă, Naomie. Tot ce-ai făcut a fost planificat până la ultimul detaliu.

Naomie o privi direct în ochi și păru c-o studiază atent înainte de a replica:

— Nu voiam decât ceea ce aveau ei.

— Și anume?

Naomie trase aer în piept, parcă epuizată după atâta luptă, apoi bălmăji:

— O familie fericită.

121.

— O acuzăm?

Gardam ignoră formalităţile, trecând direct la subiect. Helen vedea cât e de înfierbântat, aşa că-i iertă abordarea abruptă. Aveau oricum multe de discutat.

— Încă nu avem suficiente dovezi.

— N-am de gând să te învăţ eu cum să-ţi faci treaba, Helen, dar dacă o acuzăm, poate va înţelege că n-are sens să ne mai joace pe degete.

— Dar dacă ne grăbim prea tare, e posibil s-o pierdem. Prea mulţi oameni şi-au distrus vieţile din cauza acestor atacuri ca să-i permitem criminalei să scape de justiţie. Suntem datori să procedăm cu atenţie.

— Pricep că nu avem totul ca la carte, dar a mărturisit, nu? Interogatoriul a fost condus exemplar şi a primit undă verde atât din partea avocatei, cât şi a asistentei sociale. Nu există nicio bănuială că ar fi fost silită în vreun fel. A mărturisit.

— Şi-atunci de ce ne grăbim s-o arestăm? Nu pleacă nicăieri. Să continuăm cu interogatoriul, să vedem dacă găsim şi alte legături solide între ea şi cele două incendii pe care le-a anunţat.

— La ce te gândeşti?

— Vreau să ştiu mai multe despre legătura dintre ea şi familiile Simms şi Harris. Ea zice că le invidiază, că voia ce aveau ei. Dar de ce ei în mod special? De ce a ales casele lor şi nu altele?

— Le-ar fi putut alege la întâmplare.

— Dar sunt în zone diferite ale oraşului. Nu trecea zilnic pe lângă aceste proprietăţi şi totuşi au fost analizate cu atâta precizie, cu atâta răbdare. Toate aceste atacuri mi s-au părut personale. Intenţia de a ucide a fost limpede. Nu-mi vine să cred că a fost ceva întâmplător. Dumneavoastră credeţi?

Gardam nu spuse nimic. Nu părea foarte mulţumit, dar nici nu respinse argumentele lui Helen.

— Le-am trimis pe Charlie la familia Simms şi pe Sanderson la familia Harris, să vedem dacă putem scoate la suprafaţă o legătură precisă între ei şi Naomie Jackson. Între timp, o voi ruga pe Meredith Walker să se întoarcă la locurile celui de-al doilea şi de-al patrulea incendii. Naomie a avut un motiv clar să atace aceste proprietăţi, dar încă nu avem dovezi concrete care s-o plaseze la faţa locului. Nu există niciun martor care s-o fi văzut acolo. De ce să-şi schimbe modul de operare pentru al doilea şi al patrulea incendiu? Elementele nu se prea leagă şi n-o să mă simt bine până când nu se va-ntâmpla aşa.

— Atunci să continuăm. Dar după 24 de ore, va trebui să luăm o decizie. Nu putem da impresia că nu suntem siguri.

— Am înţeles.

— Haide să găsim dovezile de care avem nevoie ca să rezolvăm cazul, da?

Helen părăsi biroul lui Gardam la scurt timp după aceea, ultimatumul lui blând încă stăruindu-i în urechi. Echipa primise indicaţii clare despre următorii paşi şi acum spera că, în timp, vor găsi elementul de care aveau nevoie. Nici ea nu se va lăsa mai prejos, dar nu pentru următoarele două ore. Se făcuse miezul nopţii şi le ordonase oamenilor ei să se ducă acasă şi să se odihnească. Şi ea avea nevoie de somn, de o clipă de linişte, dar trebuia să se ducă în alt loc mai întâi.

Mai precis, avea nevoie să vadă pe cineva.

122.

Se făcuse târziu şi Charlie nu era bine primită. Nu se aşteptase ca Thomas Simms să răspundă la uşă şi-şi pregătise discursul, ca să-şi justifice apariţia în timpul acestor zile dificile. Vorbele ei nu avură niciun efect asupra surorii lui Thomas Simms, care părea hotărâtă să-i refuze accesul lui Charlie, în ciuda insistenţelor ei că are de discutat lucruri profesionale şi urgente.

— Mary, e în regulă. O ştiu şi nu e nicio problemă.

Chiar când confruntarea verbală a celor două femei ameninţa să escaladeze, Thomas Simms, vizibil epuizat, interveni şi o invită pe Charlie să intre în casă. Luke nu se culcase încă şi discuta cu bunica lui, care părea să controleze întreaga situaţie cu multă grijă şi atenţie. Charlie se simţi prost că trebuia să-l smulgă de lângă ea, dar nu avea încotro. Era mult prea important, în ciuda momentului complet nepotrivit.

Charlie îi puse rapid la curent pe tată şi pe fiu, iar Thomas Simms, nu pentru prima dată, rămase uluit la auzul ultimelor informaţii.

— N-am auzit niciodată de Naomie Jackson.

— Eşti sigur că n-ai văzut-o? Rătăcind prin zonă aiurea? Trecând pe lângă casă? Mai priveşte o dată fotografia.

— N-o recunosc, replică Thomas epuizat. Nu cunosc partea de oraş în care locuieşte… Pur şi simplu n-o cunosc.

Charlie dădu din cap şi îi întinse poza lui Luke.

— Tu ce părere ai, Luke?

Helen o trimisese pe Charlie direct la familia Simms după ce încheiaseră discuţia cu Naomie Jackson. Charlie ştia că, exact în partea cealaltă a oraşului, Sanderson punea aceleaşi întrebări familiei Harris. Cazul împotriva lui Naomie arăta bine, dar punctele slabe erau incendiile de la locuinţele familiilor Simms şi Harris, unde părea să nu existe niciun motiv întemeiat, în afară de gelozie şi de ciudă. Orice detaliu cât de mic oferit de cele două familii

acum va ajuta poliția enorm mai târziu. Aveau nevoie de o legătură mai concretă decât simplul fapt ca Naomie sunase să anunțe ambele incendii.

Luke Simms se uită încruntat la fotografie, apoi expresia i se relaxă și i-o dădu înapoi lui Charlie, clătinând din cap.

— N-am mai văzut-o niciodată.

— Ești sigur, Luke?

— Nu crezi că ți-aș spune, dacă aș mai fi văzut-o? Crezi că vreau să scape cel care a făcut asta?

Vorbise pe un ton foarte aspru, dar se scuză imediat.

— Îmi pare rău, a fost o zi dificilă…

— Știu.

— Doar că… n-o recunosc. Aș vrea ca lucrurile să stea altcumva.

Charlie sperase la mai mult, dar îl credea. Îi credea pe amândoi. Rămase totuși cu o senzație stranie că ratează un amănunt. Și dacă da, cât de mult îi va costa asta?

123.

Ușa masivă se deschise și un bărbat ieși în goană, cu haina ridicată în jurul feței. Ușa se balansă ușor în față, apoi începu să alunece înapoi spre cadrul ei. Helen nu ezită, sărind din ascunzătoarea ei și vârându-și iute piciorul în spațiul care se îngusta văzând cu ochii.

Se repezi în sus pe scări, ajunse la primul etaj și ciocăni, mișcându-și degetele încet, dar într-un ritm familiar. Câteva momente mai târziu, ușa se deschise și apăru Max Paine. Se aștepta să fie clientul lui recent, care-și uitase ceva probabil. Sângele i se scurse din obraji când dădu cu ochii de ea. Se pregăti să trântească ușa, dar Helen, care anticipase mișcarea, își înfipse umărul în ea și o deschise larg, împingându-l pe Paine înapoi în cameră. Helen închise ușa ferm în urma ei și o încuie.

— Ce mama dracului vrei? urlă Paine furios.

În ciuda machiajului gros, vânătăile încă erau vizibile și urâte. Privirea îi rătăcea în toate direcțiile, căutând un obiect cu care să se apere.

— Vreau să discutăm, atâta tot, replică Helen calm.

— Vorbește atunci.

— Vreau să aflu ce intenții ai.

Max Paine se uită la ea epuizat, apoi răspunse:

— Ți-e teamă că te voi raporta, Helen?

Helen îl privi un moment, înainte de a-i da un răspuns:

— E clar că ştii cine sunt. Şi în ce situaţie jenantă mă aflu. Nu te-aş învinovăţi dacă m-ai raporta. Ce am făcut a fost greşit. Şi dacă te-ai strădui suficient, m-ai putea da afară din poliţie. Dar iată de ce nu o vei face. Fiindcă sunt o poliţistă bună. Fiindcă mă aflu în mijlocul unei investigaţii importante. Şi fiindcă, dacă o faci, voi fi forţată să le spun agenţilor care mă vor ancheta ce rahat mic, sadic, misogin şi iubitor de cocaină eşti. Voi încerca să te acuz de tentativă de omor, dar mă voi mulţumi cu vătămare corporală gravă şi chiar cu vătămare corporală. Oricare dintre ele te trimite direct la închisoare, Max.

Îi rosti numele cu tot dispreţul de care era capabilă. El o privi fix, dar nu spuse nimic.

— Aşa că iată ce se va întâmpla. Te vei întoarce la viaţa ta de până acum, eu mă întorc la ale mele şi vom pretinde amândoi că nu s-a întâmplat nimic niciodată. Ne-am înţeles?

•

Când se îndepărtă de clădirea lui Paine, după ce reuşise să-i mai domolească gândurile de răzbunare, Helen îşi recăpătă buna dispoziţie. Atâta presiune fusese pe umerii ei, atâta lume trăsese de ea din toate direcţiile, încât se simţea bine să aibă în sfârşit parte de o acţiune cu final pozitiv. O dăduse în bară foarte rău, dar greşeala îi aparţinuse lui în mare parte şi să dea naiba dacă va permite să fie doborâtă de unul ca Max Paine. Un val de adrenalină i se revărsă în corp. Brusc, Helen simţi că ar putea cuceri lumea, că totul va fi bine şi zâmbi la gândul unei asemenea explozii de optimism.

O rafală de vânt rece ca gheaţa trecu peste ea, parcă voind să-i sfideze starea de spirit îmbunătăţită, dar nici măcar asta nu o indispuse. Totuşi, îi aminti că uitase să verifice dacă îşi lăsase cumva eşarfa în apartamentul lui Paine, aşa cum bănuia. Prea târziu acum. Helen avea o altă pradă mai mare de prins şi nu se putea întoarce să-i ceară lui Paine eşarfa, aşa că va trebui să se descurce fără ea. Îşi ridică gulerul ca să se apere de vântul rece, îşi plecă fruntea şi porni spre motocicleta ei.

124.

— Ce mă-ta vrei?

Fata se strâmbă, mimând scârba, de parcă simpla vedere a unui agent de poliţie îi întorcea stomacul pe dos. O făcuse dinadins şi îi ieşise. Charlie voia deja să-i ardă o palmă şi nu discutau decât de câteva secunde. Dar îşi înghiţi frustrarea, refuzând să fie distrasă de la obiectivul ei.

Se trezise devreme, după o noapte aproape lipsită de somn. Un gând îngrijorător i se tot învârtise prin cap și acum trebuia să descopere dacă grija ei era justificată sau înnebunea pur și simplu. Nu știa unde să-și găsească prada, cu excepția faptului că locuia undeva lângă Naomie Jackson. Charlie ajunse pe străzile din St. Mary pe la opt dimineața. Nu se aștepta s-o găsească pe amica lui Naomie la o asemenea oră, nu părea genul, dar nu putea ignora posibilitatea că avea un serviciu sau că se ducea la colegiu și pleca devreme de acasă.

Totuși, după cum bănuise, nici urmă de ea și, după o oră, Charlie începuse să se întrebe dacă nu-și pierdea vremea. Apoi, brusc, o văzu – îmbrăcată comic în pantaloni de pijama, cizme UGG false și o geacă groasă. Se îndrepta spre magazinul de la colț. Câteva secunde mai târziu, ieși cu o cutie de lapte în mână și porni spre casă.

Charlie se apropie rapid de ea. Ultima dată se întâlniseră la o zi după incendiul de la casa lui Denise Roberts, când lidera micii găști gălăgioase o direcționase pe Charlie spre Naomie Jackson, pretinzând că prietena ei îl văzuse pe piromanul lor fugind.

— Mă bucur să te văd din nou. Cum te cheamă?

— Ce te interesează?

— Numele.

— Danielle Mulligan.

— Mult mai bine. Vezi? Poți să fii drăguță când vrei.

— Despre ce e vorba? Nu pot să stau aici, așa…

— O să stai aici până când voi termina cu tine. Ai înțeles?

Danielle ridică din umeri, părând hotărâtă să nu-i dea satisfacție lui Charlie.

— Povestește-mi despre noaptea de miercuri.

— Ce-i cu ea?

— Potrivit lui Naomie, ați fost toate la un pub lângă Common. Cum se numea?

— The Green Man.

— Când ați ajuns acolo?

— Pe la nouă, cred.

— Și Naomie era cu tine?

— Sigur.

— La ce oră a plecat în seara aia?

— De unde să știu eu?

— A spus că a plecat devreme acasă, așa e?

— Dacă zice ea.

— Dar tu ce zici?

— Da, sigur, a plecat devreme.

Dar nu părea deloc sigură și Charlie știa că trebuie să insiste și mai mult.

— Dar tu la ce oră ai plecat?

— Pe la miezul nopții. Poate pe la 00:30. Prelungiseră programul în seara aia, așa că…

— Și ai văzut-o pe Naomie plecând?

— Nu, îmi vedeam de băutura mea, mă distram cu amicii mei, de unde să văd?

— Ai făcut fotografii în noaptea aia? Cu telefonul tău?

— Habar n-am.

— Ziceai că te distrai cu prietenii tăi, așa că…

Brusc, Danielle păru să șovăie și Charlie profită iute.

— Dă-mi telefonul.

— Nu-l am la mine…

— Ți-ai ținut mâna în buzunarul de la geacă de când ai ieșit din casă. Știu că-l ai cu tine și mi-ar plăcea să-l văd. Înainte să mai adaugi ceva, să știi că aș fi fericită să facem asta acasă, de față cu părinții tăi, dacă preferi…

— Bine, bine, se răsti Danielle încruntându-se.

Vârî mâna în buzunar și scoase telefonul.

— Poftim.

Charlie îl luă și deschise folderul cu fotografii. Trecu iute prin ele până când ajunse la cele dinaintea incendiului de miercuri. După cum bănuise, găsi zeci de poze. Danielle făcea parte din generația care-și trăia viața în public și Charlie se amuză să-i vadă poze cu degetele de la picioare date cu ojă, tatuajele, mai multe coafuri, plus câteva prim-planuri ale mamei ei în cămașă de noapte, printre multe alte poze pe care Danielle le postase în ziua respectivă.

Dar Charlie era interesată de fotografiile făcute seara și porni să le verifice. Fetele râdeau vesele și se vedea că băuseră mult. Naomie Jackson se găsea și ea acolo, nu chiar în mijlocul distracției, dar era prezentă și părea că se simte bine. Charlie studie cu atenție pozele acum, verificând ora de pe fiecare. 22:30, 22:47, 22:49, 23:12, 23:13, 23:25, 23:38…

La ultima dintre ele, apăru și dovada de care avea nevoie Charlie. Naomie declarase anterior că plecase din pub devreme și pornise spre casă, întâlnindu-se pe drum cu piromanul care fugea, cu câteva minute înainte de 23:30. Și totuși iat-o aici, alături de amicele ei la 23:38. Nu plecase din pub deloc, rămăsese cu ele până la sfârșit, se pare.

Dacă orele de pe telefonul lui Danielle se dovedeau corecte și chiar nu se îndoia că așa erau, atunci era clar că Naomie minți cu privire la ceea ce făcuse în noaptea respectivă. Minți când le spusese că se-ntâlnise cu

piromanul. Şi mai important, îi minţise când le spusese că ea incendiase casa lui Denise Roberts.

125.

McAndrew se opri brusc când îl văzu.

Venise la spital dis-de-dimineaţă să discute cu echipa de medici care o îngrijea pe Mandy Blayne, care-i confirmase că mama şi copilul se simţeau bine. Satisfăcută şi uşurată, McAndrew se hotărâse să viziteze salonul înainte de a pleca. Mandy nu avea rude în oraş şi, ţinând cont de lucrurile pe care le suferise, McAndrew îşi dorea să petreacă o vreme cu ea înainte de a se întoarce la lucru. Când se apropie de patul ei, îşi dădu seama că Mandy nu era singură.

Un bărbat în jur de 40 de ani o ţinea de mână şi îi vorbea cu sinceritate. În mod normal, s-ar fi retras – conversaţia celor doi părea intensă şi intimă – dar acum nu mai intenţiona să plece. Bărbatul avea ceva familiar, deşi McAndrew ştia că nu-l mai văzuse niciodată. Blugii negri, ghetele masive, geaca scurtă, el era bărbatul pe care-l surprinseseră camerele CCTV îndepărtându-se în fugă de casa lui Denise Roberts. Era tatăl lui Naomie Jackson, Darren Betts.

— De ce nu ai venit să discuţi cu noi?

•

McAndrew îl scosese pe Darren Betts din salon şi stătea acum în faţa lui, închişi în cabinetul unui medic stagiar. Ar fi preferat să-l interogheze la secţie, dar nu avea niciun motiv serios să-l aresteze. Încă.

— Probabil ştiai că tu apari în imaginile CCTV.

— Nu ştiu ce vrei să spui.

— Nu mă lua de proastă, Darren. Tot oraşul a văzut imaginea. Aşa cum au văzut şi fotografiile fiicei tale, mulţumită rolului ei în toate aceste atacuri.

— Copiii din ziua de azi…

— De ce te îndepărtai în fugă de casa lui Denise Roberts în noaptea în care a ars?

— N-am avut nimic de-a face cu asta. Îmi plăcea Denise.

— Când îţi convenea. Ştii că fiica ta o ura?

— Normal că nu, i-aş fi băgat minţile în cap dacă aş fi ştiut.

— Povesteşte-mi despre relaţia ta cu Callum Roberts.

Schimbarea bruscă a subiectului îl derută puţin pe Betts şi nu răspunse.

— Te ura, nu-i aşa? Pun pariu că nu-şi ascundea sentimentele. Voiai să-i dai o lecţie?

— Eu nu mă apuc să dau foc la case. Dacă Naomie a prins gust pentru asta, e treaba ei.

McAndrew îl privi pe Darren Betts peste biroul dezordonat şi nu simţi decât dispreţ pentru acesta. Nici măcar acum, când pe fiica lui o aştepta o viaţă în spatele gratiilor, nu-şi asuma niciun fel de responsabilitate pentru faptele ei şi nici nu-i păsa ce se va alege de ea.

— Şi cu Mandy Blayne cum stă treaba? A devenit prea sufocantă, nu? Încerca să te prindă în plasă, să te facă familist?

— Scumpo, te cam hazardezi. Eu le iubesc pe femeile astea. Prea mult. Asta a fost mereu problema mea.

— Tocmai de aceea mi se pare surprinzător că n-ai venit la poliţie după ce Denise Roberts a fost omorâtă.

— Chiar credeai că aş veni de bunăvoie să discut cu gaborii? izbucni în râs Betts.

— Eu aşa aş fi făcut, dacă ştiam că sunt căutată pentru crimă.

— Şi să vă dau ocazia să mă prindeţi? Habar n-aveţi cine e criminalul şi vă ştiu pe voi, gaborii, cum sunteţi când daţi din colţ în colţ…

— Poţi să-mi spui unde te aflai în noaptea de marţi, 8 decembrie? îl întrerupse McAndrew, schimbând subiectul din nou. Noaptea în care casa Simms a fost atacată? Voi avea nevoie de justificări pentru toate mişcările tale.

Darren Betts se uită fix în ochii lui McAndrew. Relaxarea pe care o afişase până acum dispăruse într-o clipită. Expresia lui era rece şi dură. Iar când vorbi, o izbi tonul folosit de el.

— Ascultă-mă, domnişoară, dar ascultă-mă cu atenţie. M-am săturat de întrebările tale. Fiica mea e responsabilă pentru toată nebunia asta, nu eu, şi nimic din ce spui sau ce vei spune nu va schimba asta. Aşa că fie mă arestezi acum, fie mă laşi să mă întorc la Mandy a mea.

Îi aruncă o privire mânioasă şi spuse:

— Această conversaţie s-a încheiat.

126.

Naomie Jackson avea un istoric bogat pe internet. Aplecată asupra laptopului fetei, Helen pătrundea în viaţa ei intimă şi ceea ce vedea o deprima tot mai mult. Obişnuitele site-uri de celebrităţi şi reality show-uri, Amazon, Netflix, dar şi elemente mai întunecate – site-uri pentru sinucigaşi, Samaritenii, hotline-uri pentru copii, dar şi poze cu răni postate de ea în comunităţi de adolescenţi cu aceleaşi necazuri.

Ultimele o interesau pe Helen cel mai mult şi se concentră pe lista de „prieteni" online, începând cu cei cu care vorbise recent. Avea zeci de contacte, oameni pe care nu-i cunoscuse niciodată, dar cu care părea mulţumită să converseze despre fleacuri, însă discuţiile lor erau sporadice în cel mai bun caz. Nu ieşea în evidenţă niciun prieten mai apropiat sau o persoană căreia să i se confeseze.

Depistă totuşi un tipar neobişnuit. Un prieten virtual cu care vorbise de mai multe ori în ultimele şase luni, dar, în urmă cu trei săptămâni, conversaţiile lor se încheiaseră.

Helen citi numele de utilizator. Cel cu care coresponda Naomie se numea „firstpersonsingular". În niciuna dintre conversaţii nu se pomenise numele mic sau numele de familie. O alegere foarte interesantă, care sugera dorinţa de a fi diferit. O calitate unică, poate pentru a arăta nivelul înalt de educaţie, de inteligenţă şi de sofisticare în alegerea unui asemenea nume de utilizator. Asta o îngrijoră imediat pe Helen. Naomie nu avea educaţie, nu era prea inteligentă, în timp ce cealaltă persoană da, dacă se lua după vocabularul şi stilul chibzuit, dar acid, al insultelor.

O încercă un gând tulburător. Helen căută alte site-uri şi postări legate de *firstpersonsingular.* Găsi câteva din care să aleagă şi Helen se opri asupra unui blog creat de puţin timp.

> „Când oamenii vor ajunge să mă judece, vor vedea că nu mi se poate atribui nicio vină".
>
> „În fine, important e să ştiţi că nu am înnebunit şi că în inima mea nu există răutate. Pur şi simplu reacţionez la împrejurări. Faptele au consecinţe, prieteni…"
>
> „I-au spus că e un vierme, un parazit, un rahat care n-ar fi trebuit să se nască. Dar el a făcut mai multe decât oricare dintre ei".
>
> „Am văzut ce au spus oamenii în online despre incendiul de la Millbrook. Au spus că a fost hidos, urât, o grozăvie. Dar nu pentru mine. Mie mi s-a părut frumos".

Postările fuseseră scrise în ultimele patru zile, *după* ce începuse seria de incendii. Interesul lui *firstpersonsingular* faţă de incendii era cât se poate de elocvent. La fel şi faptul că nu descoperi nicio încheiere oficială a prieteniei online cu Naomie Jackson. Ce se-ntâmplase? Se întâlniseră la un moment dat?

Hotărâseră faţă în faţă să renunţe la comunicarea virtuală în încercarea de a ascunde legătura dintre ei?

Brusc, totul părea să se clarifice. De ce nu găsiseră niciun motiv pentru incendiile Simms şi Harris. De ce nu reuşiseră s-o plaseze pe suspectă la incendiile Roberts şi Blayne. Se ascunsese destul de bine, dar acum totul devenise limpede.

Naomie Jackson avea un partener de crime.

127.

— Pot să mai verific o dată orele? Ca să nu existe nicio greşeală în depoziţie?

Helen venise înapoi în camera de interogatorii, însoţită de Charlie care tocmai se întorsese din St. Mary. Helen o rugase să rămână, dându-i lui Sanderson sarcina să-l vâneze pe misteriosul „firstpersonsingular". Era o uşoară perturbare în lanţul de comandă, dar Helen voia părerea lui Charlie şi, în plus, se simţea bine să-şi aibă vechea prietenă aproape când cazul se apropia de punctul culminant.

— Aşadar, miercuri noapte, ai plecat de la The Green Man pe la 11 seara şi te-ai dus acasă?

Naomie părea obosită şi plictisită după o noapte lipsită de somn petrecută într-o celulă. Helen se declară parţial mulţumită. Îţi vine mai greu să ţii garda sus când eşti epuizat.

— Mai mult sau mai puţin.

— Va trebui să insist, Naomie. Ai plecat de la cârciumă în jur de 11, te-ai dus la casa lui Denise Roberts şi apoi ce-ai făcut?

— Am dat foc, doar v-am mai zis o dată.

— Asta înseamnă în jur de 11 şi un sfert seara, nu?

— Corect.

— Greşit. Fiindcă încă te aflai în cârciumă cu prietenii tăi, replică Helen pe un ton rece ca gheaţa.

Avocata lui Naomie aruncă o privire îngrijorată în direcţia acesteia, dar Charlie interveni imediat.

— Am vorbit cu Danielle de dimineaţă. Am văzut fotografiile, care dovedesc că ai rămas acolo până la miezul nopţii. Ţi-am verificat şi mişcările de vineri, ziua în care casa lui Mandy Blayne a fost atacată. Mobilul tău sugerează că nu te-ai apropiat de St. Denys.

Charlie vedea că Naomie se pregăteşte să riposteze şi continuă iute:

— Asta nu dovedește nimic, desigur. Poate ți-ai pierdut telefonul sau poate ți-l furase cineva. Totuși am verificat cu camerele CCTV traseul parcurs de mobilul tău și ce să vezi? Nicio diferență.

— Acum îi arăt suspectei câteva instantanee CCTV dintre orele două și patru după-amiază, din ziua de vineri, interveni Helen. Ți se vede fața foarte clar în câteva, în ciuda fesului. Presupun că n-ai de gând să negi, nu?

Helen împinse fotografiile spre Naomie și avocata ei, dar fata refuză să le privească. Chipul i se înnegurase.

— Uită-te la ele, se răsti Helen pe un ton aspru. Ai de gând să negi că tu ești în ele?

Naomie își privi tensionată avocata, dar femeia nu sări s-o ajute. Se vedea limpede că ea *era* în poze. Lui Naomie i se umplură ochii de lacrimi. Helen observă că adolescenta intră în panică, torturată de nesiguranță. Helen se blestemă în sinea ei că-și închipuise, fie și pentru o secundă, că fata asta speriată și năpăstuită era creierul genial din spatele incendiilor.

— Știu că nu ți-ai dorit asta, că nu sperai ca lucrurile să iasă așa, dar te asigur, Naomie, că sunt vești bune pentru tine. Există o explicație simplă pentru care nu poți indica un motiv clar în cazul incendiilor de la familia Simms și familia Harris. Ele nu au fost victimele tale. Complicele tău e cel care voia să-i rănească, în vreme ce tu le doreai răul lui Denise Roberts și lui Mandy Blayne. Trebuie să recunosc, ați jucat inteligent. Tu ai pus primul și al treilea foc, complicele tău pe-al doilea și al patrulea. Nu aveai nicio legătură personală cu victimele țintite și era imposibil să devii suspectă.

Helen lăsă cuvintele să plutească în aer. Avocata părea șocată, iar Naomie, doborâtă.

— Știu că ești o fată capabilă, continuă Helen. Dar o schemă elaborată ca asta nu ți se prea potrivește, nu? Ai fost rănită, neglijată și umilită mai mult decât oricare altă fată și ești furioasă pe mama ta, pe tatăl tău, pe lumea-ntreagă. Dar, una peste alta, tu nu-ți doreai decât să ai o familie, nu? Nu voiai să arzi tot orașul, corect?

Naomie se holba la ea printre lacrimile amare, dar nu răspunse în niciun fel.

— Toată planificarea, cercetarea permanentă, incendiile de diversiune au fost cumva ideea ta?

Helen văzu că Naomie încearcă să înțeleagă semnificația cuvântului diversiune și, în clipa respectivă, știu că are răspunsul.

— Și ideea de a ieși în față, de a ne vinde minciuna aia gogonată cu tipul cu tatuaj de pompier? Ție ți-a venit, nu?

Naomie se bâlbâi, apoi răspunse:

— Sigur. După cum am spus…

— Voi șterge cu buretele tot ce mi-ai spus până acum, fiindcă m-ai minţit în nenumărate ocazii, dar aș vrea totuși să-mi spui un adevăr. Cine este firstpersonsingular?

N-aveai cum să ratezi reacţia lui Naomie. Parcă ar fi fost prinsă cu mâţa-n sac. Uluirea ei inițială se transformă iute într-o dorinţă de retragere, de izolare. Își zgândărea cu furie cicatricea de pe mână. Voia să fie oriunde altundeva, numai nu încuiată într-o încăpere împreună cu acuzatorii ei.

— Știm că sunteți apropiați, rosti Charlie pe un ton mai blând. Că simți loialitate față de această persoană, că poate chiar îți controlează viaţa puţin. Dar suntem de părere că această persoană e responsabilul principal pentru incendii, așa că ar fi în avantajul tău să ne spui cine e.

Naomie scutură din cap viguros, dar refuză să se uite la ele. Helen încerca un amestec ciudat de simpatie și dispreț când o privea pe adolescenta tulburată care încă se agăța de persoana, de „proiectul" care o făcuse să se simtă atât de specială.

— Vom afla, Naomie. Fără îndoială, spuse Helen. Este șansa ta să ne ajuți să punem punct acestui chin. Va conta foarte mult în timpul procesului.

Naomie își ridică fruntea și Helen îi observă teama din ochi.

— Nu are de ce să-ți fie frică. Dacă ai nevoie de protecție, putem aranja asta. Și nu va mai trebui să te întorci la vechea ta viață, odată ce-ți vei ispăși pedeapsa. Te putem trimite într-un loc nou, cu alt nume și un viitor diferit. Dar numai dacă ne ajuți acum. Cine e firstpersonsingular?

— Nu vă ajut, spuse brusc Naomie și se retrase din nou în carapacea ei.

— Atunci vom pune punct acestui interogatoriu. Am făcut tot posibilul și ți-aș recomanda să folosești pauza ca să discuți cu avocata ta, poate îți bagă minţile în cap. Cooperarea este singura ta opțiune.

— Nu-l voi da de gol niciodată în fața unora ca voi, scuipă Naomie cuvintele amare.

— Așadar firstpersonsingular e un „el"? se întoarse Helen iute. Să zicem că e un început.

Naomie se făcu albă la față ca varul când simți primul semn de trădare.

— Vom afla numele lui, Naomie. Nu mai e decât o chestiune de timp. Întreabă-te dacă ești suficient de curajoasă ca să vorbești sau dacă vrei să-ți petreci restul zilelor în spatele gratiilor pentru ceva de care nu te faci vinovată.

Și Helen plecă, urmată imediat de Charlie.

128.

— Haideţi să începem cu ştirile fierbinţi, da?

Helen chemase întreaga echipă în sala de şedinţe şi oamenii se înghesuiseră în încăpere, dornici să audă ultimele informaţii.

— Naomie Jackson are un complice, bărbat, despre care avem aproape certitudinea că este instigatorul atacurilor recente. În lumea online e cunoscut sub numele de firstpersonsingular. Agenta Sanderson a realizat un profil scurt despre tot ce ştim în privinţa lui FPS. A inclus postările lui recente de pe net, din social media şi aşa mai departe. E bărbat, pare să fie de prin partea locului şi probabil că are în jur de 18-20 de ani.

Imediat, camera se umplu de murmure. Acesta nu era profilul standard al unui piroman, care de obicei avea între 20 şi 30 de ani.

— Face diverse referiri la şcoală sau la profesori. Nu oferă nimic specific, dar incidentele la care se referă par a fi recente şi ne fac să credem că e în ultimul an de liceu sau la începutul studiilor superioare. Desigur că e posibil s-o fi minţit pe Naomie ca să-i câştige încrederea, dar tonul general al postărilor sale dezvăluie furie adolescentină şi amărăciune, îndreptate mai ales împotriva părinţilor şi a figurilor autoritare. Tastează ceva mai puţin fluent decât Naomie, ceea ce este curios. Nu-i prea place să vorbească mult sau poate are acces limitat la computere nesupravegheate?

Cei din echipă îşi împărţeau hârtiile între ei, dar ochii tuturor erau lipiţi de Helen.

— Încercăm să-i identificăm adresa IP, dar dacă foloseşte o tabletă cu 4G sau ceva similar, am putea nimeri într-un punct mort, aşa că deocamdată ne vom concentra pe personajul lui. Postările lui ne oferă dovezi clare ale depresiei, dar şi sentimente de superioritate puternice. Tânjeşte după control şi dă senzaţia că se bucură de efectele incendiilor. Se pare că el dă tonul. Aşadar, suntem în căutarea unui adolescent care, până nu demult, a fost lipsit de putere, neglijat sau ignorat.

— Ce fel de relaţie au? FPS şi Naomie? întrebă McAndrew. Au fost iubiţi?

— Aşa se pare, interveni Sanderson. Comunicau în fiecare zi în timpul verii şi au continuat aşa până în toamnă. Are grijă să-i arate cât de mult o idolatrizează. Îi spune în mod repetat „Îngerul meu" şi întotdeauna încearcă să-i ridice moralul şi stima faţă de sine. Drept răsplată, ea e foarte protectoare cu el, îşi face griji ca el să nu păţească nimic, deşi nu reiese clar dacă din cauza lui sau a altcuiva. Tot aduce vorba de prima lor întâlnire, de parcă aşa s-ar explica motivul anxietăţii ei.

— Au avut relaţii intime? întrebă Lucas, atrăgându-şi câteva chicote.

— E dificil de spus, răspunse Sanderson. Mi-e greu să cred că nu, dar nu se pomenește niciodată de sex sau de intimitate în mesajele lor.

Sanderson continuă să le disece relația, dar mintea lui Helen zbura deja în alte direcții, formând conexiuni ce stătuseră până acum ascunse. Fără niciun avertisment, se îndepărtă de grup, mergând cu pași mari spre biroul ei. Ridică dosarele și le cercetă rapid, până când localiză rapoartele medicale ale supraviețuitorilor incendiilor. Răsfoi prin ele până când ajunse la cel al lui Ethan Harris. Textul, cuvintele și frazele îi săreau acum în ochi: „leziuni cerebrale", „tremurul persistent al mâinii stângi", „urme mai vechi de arsuri". Brusc, Helen știu de ce Agnieszka Jarosik primise un tratament special. Pricepu de ce piromanul lor scăpase chibriturile în timpul celui de-al doilea și al celui de-al patrulea atac. Și își dădu seama unde mai văzuse cicatricea lui Naomie, crucea arsă din palma stângă.

Cel mai important, înțelese de ce Naomie sunase la 999 cu 12 minute înaintea celorlalți ca să anunțe incendiul de la reședința Harris. Nu frica sau entuziasmul o motivase să sune mai devreme în noaptea aceea. Ci dragostea.

129.

Postare pe blog de firstpersonsingular.
Sâmbătă, 12 decembrie, 10:30

Era un înger cu un aspect caraghios. Dar mie mi se părea frumoasă.

Chipul ei trist era încadrat de nebunia aia de păr în stil african. Umbra ochiului învinețit îi bântuia partea stângă a feței. Era atât de aproape de mine, încât îi simțeam răsuflarea și prima dată am fost confuz. Cine era persoana asta? Ce voia de la mine? Am crezut că aveam vedenii. O aură părea să-i încadreze capul, iar vocea îi suna blândă și liniștitoare. Mai târziu, am știut că văzusem bine. Era un înger. Ba mai mult, era îngerul meu.

E ciudat cum funcționează lucrurile. Cum poți suporta abuzurile, neglijența și altele, dar un simplu gest binevoitor te face să uiți de ele. Altele ar fi trecut pe lângă mine, dar nu ea. M-a ridicat în ziua aceea și m-a transformat în ceea ce sunt. Împreună suntem mai mult decât suma părților noastre.

Dar lucrurile s-au schimbat acum. Nu mai putem fi ce am fost. A venit vremea să ne amintim de vremurile bune ca să ne pregătim

să terminăm misiunea. Oamenii ne vor critica aspru pentru faptele noastre, dar noi nu am făcut altceva decât să le arătăm adevărata faţă şi, Dumnezeule, cu ce rezultate! Nu ştiam dacă să râd sau să vomit când părinţii mei au dat interviuri după incendiu. Spunând cât de mult mă iubesc şi cât de uşuraţi sunt că n-am păţit nimic. Mi se tot învârte prin cap zicala aia cu mincinosul roade osul. Am fost un „accident" pentru ei. Tata mi-a spus-o odată drept în faţă. Cum să fie un copil un accident? Dar nu pe el îl învinovăţesc cu adevărat.

Şi-au dorit ca eu să nu mă fi născut. M-au dat pe mâna bonelor, care au făcut doar ce li s-a cerut, nimic mai mult. M-au ignorat. Eram o ruşine pentru toată lumea, un secret vinovat. Fie mă băteau, fie mă sedau, ca să stau potolit şi, dacă nimic nu funcţiona, urlau la mine. Îmi plăceau momentele astea. Stropii de salivă care ajungeau pe faţa mea, în timp ce zbierau întruna. Cel puţin atunci existam pentru ei.

Ei bine, acum exist din nou. Şi înainte să termin amândoi vor fi celebri. Aceasta e ultima mea postare, mamă şi tată. Ultima mea ofrandă pentru voi. Ultima ofrandă pentru voi toţi. Mă numesc Ethan Harris şi sunt incendiatorul.

130.

Helen coborî trei trepte odată, în timp ce Lucas şi Edwards se chinuiau să ţină pasul cu ea. Sanderson organiza împrejmuirea perimetrului, în caz că Ethan Harris încerca să scape, dar Helen era hotărâtă să nu-i ofere o asemenea ocazie. După incendiu, familia Harris se mutase într-un apartament închiriat din Upper Shirley, ajutaţi de o nouă îngrijitoare, Anastasia Teplova. Era uimitor cât de repede revenise la normal viaţa în familia Harris. Ambii părinţi se întorseseră la muncă, lăsându-şi fiul pe mâinile unei necunoscute plătite.

Helen ajunse iute la apartamentul lor de la etajul al treilea. Pierduse atât de mult timp alergând după cai verzi pe pereţi în cazul ăsta, când soluţia fusese sub nasul ei tot timpul. Felul ciudat în care familia Harris se purta când erau împreună ar fi trebuit să-i dea de gândit şi Helen ghici şi motivul. Se prefăceau că sunt o familie iubitoare. Ethan se prefăcea deja de multe luni, punându-şi la punct planurile, ascunzându-şi activităţile nocturne de părinţii şi de îngrijitoarele sale. Singurul lucru pe care nu fusese în stare să-l ascundă

era semnul de arsură de la mâna stângă. Când îl zărise la spital, Helen crezuse că o căpătase în timpul incendiului, însă acum modelul în formă de cruce devenise vizibil. *Firstpersonsingular* pomenise pe blogul lui că s-a ars de unul singur. Oare aşa pecetluise pactul cu Naomie, testându-şi loialitatea unul faţă de celălalt prin intermediul focului?

Când detectivul Edwards i se alătură, Helen nu şovăi, ordonându-i să spargă uşa. Luase în calcul să se folosească de portar, ba chiar să dărâme singură uşa, dar nu-şi permitea nici cea mai mică întârziere. Edwards se dădu în spate câţiva paşi, alergă şi se aruncă în uşă cu putere. Încuietoarea se smulse din cadrul de lemn cu un scrâşnet satisfăcător şi uşa se deschise larg. Helen intră imediat şi dădu cu ochii de o bulgăroaică foarte surprinsă, care se juca Fruit Crush pe telefon, în loc să-şi vadă de îndatoririle ei.

Anastasia Teplova bombăni câteva proteste într-o engleză stricată, dar tăcu mâlc când văzu legitimaţia lui Helen. Tânăra era doar cu puţin mai mare decât Ethan şi nu stăpânea mai deloc engleza. Câtă lipsă de interes din partea părinţilor pentru fiul lor!

— Unde e Ethan?

Anastasia stătea nemişcată, înmărmurită din cauza şocului, aşa că Helen făcu un semn spre Edwards şi Lucas să înceapă căutările. Apoi se apropie de bonă, vându-şi legitimaţia la loc.

— Nu eşti în bucluc, dar trebuie să vorbesc cu Ethan. E aici?

Se lăsă o tăcere lungă, apoi ea spuse într-un final:

— E în camera lui.

Arătă cu mâna spre un dormitor mic, auxiliar, din capătul apartamentului. Helen alergă într-acolo, deschise uşa larg şi păşi în cameră.

Nu găsi pe nimeni.

Mobila, aproape inexistentă. Nimic pe noptieră. Doar un laptop vechi, închis şi scos din priză, aşezat lângă o cană de cafea murdară pe o masă. Ethan fusese aici, dar, după cum arăta fereastra deschisă care dădea spre scara de incendiu, plecase de multă vreme.

131.

— Îmi puteţi spune în ce problemă?

Era o recepţioneră nouă, nu una pe care o văzuse în vizitele lui rare pe aici, dar la fel de nesuferită ca predecesoarele ei.

— E vorba de fiul ei. Adică eu, apropo.

Ethan Harris se bucură să vadă cum se schimbă expresia de pe faţa fetei. Mama lui conducea o firmă prestigioasă de arhitectură în Ocean Village şi angaja, în general, tinere frumoase, dar inflexibile, care să păzească intrarea. Erau pregătite să facă faţă agenţilor comerciali, curierilor indolenţi şi speculanţilor de tot felul. Oare considerase că el face parte din ultima categorie? Tânăra îi studiase mai întâi faţa, braţul flasc, poziţia cocoşată şi în privirea ei se născuse o combinaţie curioasă de dezgust şi de stânjeneală. Dar când îşi dădu seama cine e, expresia ei acră se transformase iute într-un surâs neconvingător, încă un motiv s-o urască.

— Un moment, te rog, rosti ea ca o pisică torcând şi formă numărul biroului de la ultimul etaj.

Ethan nu-şi luă ochii de la ea, zgândărindu-şi întruna cicatricea de pe mâna stângă. Devenise un tic nervos în ultima vreme. Câteva secunde mai târziu, fata îi întinse receptorul. Nu spunea asta totul? Oricare alt părinte i-ar fi spus tinerei să-l trimită sus.

— Ce s-a întâmplat, Ethan? E totul în regulă?

— Da, totul e bine. Doar că mă plictiseam şi m-am gândit să-ţi fac o vizită. Pot să vin în vizită la mama mea, nu?

Femeia răspunse după o pauză scurtă:

— OK, dar am o întâlnire la prânz, aşa că va trebui să terminăm repede.

— Nu va dura mult, replică Ethan, înainte de a-i înapoia receptorul tinerei care trăgea cu urechea.

Mâna îi tremura mai tare decât de obicei, făcându-i mişcările mai stângace şi mai neîndemânatice. Ce ciudat să se simtă şi acum atât de jenat de asemenea lucruri nesemnificative!

Recepţionera îi permise accesul şi el porni spre lifturi. Se opri o clipă aici când telefonul de la recepţie sună încă o dată. Profită de întreruperea binevenită, trecu pe lângă lifturi şi o luă pe scările care duceau la subsol. Nu avea nici cea mai vagă intenţie să-şi vadă mama.

Într-adevăr, dacă era după el, nu avea s-o mai vadă niciodată.

132.

Preţ de o clipă, Luke Simms nu reuşi să vorbească şi se făcu alb la faţă ca varul. Charlie nu se aşteptase la o asemenea reacţie puternică la întrebarea ei şi-şi puse o mână pe braţul lui, îngrijorată că băiatul ar putea leşina.

— Dacă nu te simţi în stare, pot aştepta, dar ne-ar fi util să ştim…

— Nu a fost la noi decât un trimestru. Abia dacă-l cunoşteam.

Luke își recăpătase graiul, dar nu și culoarea din obraji. Tatăl lui îl privea confuz, tensionat și ușor speriat.

— Despre ce e vorba? Cine e Ethan Harris, pe toți sfinții?

— E un suspect în ancheta noastră, replică Charlie pe un ton neutru.

— Tu îl știi, Luke?

— Da, îl știam. Puțin. A fost la noi la școală, dar pentru scurt timp. Ne-am împrietenit o vreme. M-a vizitat la spital după incendiu, pentru Dumnezeu. A stat la capul patului și mi-a transmis toată compasiunea lui…

Diavolul se găsește în detalii, cum îi spunea adesea Helen lui Charlie. Verificând trecutul educațional al lui Ethan Harris, Helen făcuse legăturile imediat ce observase coincidența. Fusese înscris la același liceu șic din Millbrook ca Luke Simms. Harris mersese la școală mai puțin de două luni, motivul plecării sale bruște rămânând încă necunoscut. Prezența lui în școală fusese prea scurtă pentru a atrage cuiva atenția în timpul etapelor inițiale ale anchetei. Acum însă părea extrem de relevant, mai ales când Luke le confirmase că Harris îl vizitase la spital după incendiu. Helen avusese dreptate, criminalul lor se strecurase în desfășurarea cazului de la bun început.

— Cum ai caracteriza timpul petrecut de el la școală, Luke?

— Nefericit, replică Luke posomorât. Avea o fire complicată. Ostil, bănuitor, se înfuria foarte rău dacă era batjocorit. Știți doar cum e la școală.

— Și de ce îl batjocorea lumea?

— Fiindcă era diferit.

Asta era. Charlie citise raportul medical al lui Ethan pe drum. Pe lângă evaluările arsurilor și multe analize efectuate pentru a determina efectele inhalării de fum, mai exista un mic sumar al problemelor lui de sănătate din trecut. Se menționa că Ethan suferise de sindromul alcoolic fetal încă de la naștere. Acesta fusese cauzat de apetitul intens al mamei pentru băutură în timpul sarcinii și îi afectase dezvoltarea creierului și a membrelor. Deși inteligent și cu o exprimare corectă, Ethan avea multe probleme de sănătate ca urmare a SAF, printre care se numărau leziunile cerebrale și epilepsia. O zestre deosebită pe care să i-o dăruiești copilului tău.

— Părea diferit de ceilalți, continuă Luke. Trăsăturile lui era mai moi, ca și cum… știți… ca și cum nu se formaseră complet. Iar copiii glumeau pe seama lui.

— Tu l-ai batjocorit?

— Nu… Nu la început. L-am simpatizat, pentru Dumnezeu!

— De ce?

Fiindcă era bun la compunere. La scriere creativă, la comentarii, la rezumate, la toate chestiile astea. Putea să le facă stând și în cap. Și m-a ajutat

şi pe mine, pentru că eu n-am fost niciodată bun la asta. Mi le făcea şi pe ale mele dacă-l rugam. Ne înţelegeam bine.

— Şi ce s-a întâmplat?

Luke ezită acum, iar răsuflarea îi deveni sacadată. Charlie îi aruncă o privire scurtă lui Thomas Simms, dar el îi făcu semn să continue. Era la fel de curios ca ea să afle ce va spune Luke în continuare.

— Luke? insistă Charlie cu blândeţe.

— Unii dintre ceilalţi băieţi, tipii de la fotbal, nu voiau ca eu să stau în preajma lui. Mi-au spus s-o las mai moale. Am refuzat, aşa că au lăsat-o ei mai moale cu mine. M-au scos din echipa şcolii, din gaşca lor, din tot. Am stat aşa o vreme, dar…

— Dar apoi ai dorit să te întorci la ei, nu? termină Charlie în locul lui.

— Da, aşa că mi-au născocit o provocare. Un test… pe care l-am dat.

Lacrimile începură să-i curgă pe obraz.

— M-au pus să-l umilesc. Îmi voiam viaţa înapoi, aşa că… cu prima ocazie când s-a apropiat de mine, la cantină, i-am spus că nu mai voiam să-mi vorbească. Când m-a întrebat de ce, i-am spus… fiindcă e un ciudat nenorocit…

Luke se prăbuşi, impactul acţiunilor sale devenind brusc clar. Tatăl lui îl luă în braţe şi-l legănă, încercând să-i oprească lacrimile. Charlie mai rămase zece minute, dar mare lucru nu mai putea face şi simţea că prezenţa ei nu e nici de folos, nici bine-venită. Va sta cu ochii pe ei desigur, dar, deocamdată, trebuiau să se confrunte singuri cu asta. Luke făcuse ceva neplăcut şi răutăcios şi fusese răsplătit într-o manieră sălbatică de un băiat incapabil să reziste în faţa loviturilor pe care soarta i le dăduse constant.

Era o răzbunare cumplită, depăşind multe limite, dar Charlie spera ca, în timp, Luke să înţeleagă asta şi să nu se autoînvinuiască. Spera însă degeaba, îşi spuse Charlie în sinea ei, îndreptându-se nefericită spre maşină, cu hohotele lui Luke încă răsunându-i în urechi.

133.

Nu mai fusese la subsol niciodată, iar asta însemna şi mai multă adrenalină. Îl văzuse în planurile clădirii, pe care le împrumutase din biroul de acasă al mamei, dar nu-şi bătuse capul să-l studieze în avans, de teamă să nu atragă atenţia asupra a ceea ce avea de gând să facă. Nu se mai pomenise ca el să apară la locul de muncă al părinţilor neanunţat.

Era întuneric beznă şi nu reuşi sub nicio formă să dibuie întrerupătoarele, aşa că Ethan îşi scoase lanterna grea din rucsac şi o aprinse. Un zâmbet larg îi apăru pe faţă. Uneori chiar aveai noroc cu carul. Zărise câteva piese de mobilier aruncate, birouri şi scaune vechi în mare parte, care aveau să constituie un combustibil adecvat, dar cadoul real era o cantitate uriaşă de hârtie dată prin tocător ce zăcea pe podea în saci mari de plastic. Va ajuta foarte bine focul şi după aceea…

Ethan se apucă să mute mobilierul vechi în centrul încăperii, împingând cu şoldul piesele mai grele în direcţia corectă. Ştia din planurile mamei lui că baza liftului se afla tot aici şi de acolo intenţiona să pună focul. Flăcările aveau să urce prin puţ, răspândindu-se iute la etajele superioare şi scoţând din funcţiune liftul în sine ca metodă de salvare. Incendiul acesta avea să fie cel mai mare de până acum şi abia aştepta să-l vadă. Simţea furnicături în degete pe măsură ce entuziasmul lui creştea.

Când repetase punctul culminant al proiectului lor împreună cu Naomie, ea ridicase unele obiecţii. Prea multe victime colaterale, adică alte şapte firme care ocupau clădirea masivă. Dar lui i se părea chiar mai bine aşa. Până când lucrurile se vor linişti, *toată lumea* va afla că părinţii lui sunt de vină. Vor avea aceste morţi pe conştiinţă şi, câtă vreme tatăl lui îşi va plânge soţia, va dispune de suficient timp să mediteze şi la *asta.*

După cum stabiliseră, astăzi nu aveau să existe incendii de diversiune. Nu va exista niciun avertisment al atacului. Ethan se întoarse să aducă hârtia tocată, când tresări brusc de parcă ar fi fost împuşcat. Ţiuitul prelung al unei alarme zgomotoase, al cărei ecou cuprinsese întregul subsol.

— Ce mama dracului…?

Trebuia să fie o glumă. *Trebuia.* Doar nu aveau tocmai astăzi un exerciţiu de simulare pentru incendii. Verificase agenda mamei lui. Exerciţiile de simulare aveau loc în prima zi a fiecărei luni, regulate precum ceasul. Ce rahat cosmic îi determinase să facă unul tocmai astăzi?

Atunci se gândi la altceva. Exista o mică posibilitate ca alarma să nu fie o coincidenţă. Cumva *ştiau.* Naomie nu le spusese nimic, se asigurase de asta, şi postase ofranda lui abia cu o oră sau două în urmă… Dar chiar şi-aşa…

Ethan începu să se mişte. Ceva îi spunea că Helen Grace se afla aici. Că pentru prima dată de când începuse nebunia femeia i-o luase înainte. Nu se mai gândea la incendiu acum.

Se gândea cum să fugă şi să scape.

134.

— Toată lumea afară! Toată lumea să iasă afară.

Alarmele de incendiu încă sunau, dar fluxul de angajaţi care părăseau clădirea încă nu era suficient de mare. Helen se aşteptase la asta, dar tot se enervase rău. De ce presupuneau întotdeauna funcţionarii din clădirile de birouri că alarma de incendiu suna doar pentru exerciţiul de simulare sau din greşeală? Nu le trecuse niciodată prin cap că incendiul ar putea fi real, că oribilul coşmar care li se-ntâmplase mai multor familii chiar înainte de Crăciun i-ar putea vizita şi pe *ei*?

Helen îi abordă pe primii pompieri sosiţi la faţa locului, rugându-i să-i facă pe oameni să se mişte mai rapid. Nu simţea niciun miros de ars, dar instinctul îi spunea că Ethan Harris se afla pe aici, pe undeva, punând la punct ultima sa mişcare. McAndrew o alertase pe Helen cu privire la postarea finală online a lui *firstpersonsingular* şi, imediat ce Helen citi textul, ştiu că mama lui va fi şi ultima sa victimă.

Jacqueline Harris muncea peste măsură şi probabil că era şi alcoolică, aşa că, dacă nu avea de gând să dea foc barului ei preferat, nu mai rămânea decât un singur loc unde fiul ei putea să lovească. Afacerea în care investise 24 de ani ca s-o construiască. Ideea îi trimise un fior pe şira spinării. Numărul victimelor nevinovate în urma unui incendiu în această clădire s-ar fi apropiat lejer de 100 şi Helen era hotărâtă să nu permită să se-ntâmple aşa ceva.

Fluxul de oameni părea mai consistent acum şi Helen verifică toate chipurile care treceau pe lângă ea. Dacă *ea* ar fi Ethan, unde s-ar duce? Care ar fi locul cel mai bun ca să pui un incendiu?

Ceva îi spunea lui Helen că locul nu era suficient de grandios pentru finalul lui Ethan. Tot sucind subiectul pe toate părţile, ochii îi picară pe lift. Aşa mai veneai de-acasă. Flăcările s-ar fi răspândit rapid, cuprinzând toate etajele. Dacă puneai un foc suficient de mare la bază…

Subsolul! Dacă era deştept, s-ar fi dus la subsol. Helen cercetă ambele părţi ale liftului. Şi iat-o. O uşă simplă, modestă pe care scria „Numai pentru angajaţi”.

Helen făcu un pas, dar brusc sări înapoi. Îşi ridică imediat braţele ca să se apere. Dar nu era decât o secretară în lacrimi, alergând spre ieşirea principală. Atmosfera din clădire se schimbase acum. Pompierii umpluseră toate etajele, însoţiţi de agenţi de poliţie, care îndemnau oamenii să plece. Vederea poliţiştilor îi speriase pe ocupanţii clădirii, poate făceau legătura acum între alarmă şi seria de incendii recente. Păreau speriaţi, confuzi şi foarte dornici să plece oriunde altundeva.

Acum, Helen se lupta cu un ditamai grup de oameni, care treceau în grabă pe lângă ea, lovind-o din toate părțile, în timp ce ea-și croia drum spre ușa ce ducea la subsol. Se străduia să înainteze, dar instinctul îi șoptea să nu piardă vremea, așa că se feri cum putu de funcționarii care fugeau, împiedicându-se în permanență. Era atât de concentrată să se lupte cu valul de oameni, atât de hotărâtă să treacă de ei, încât nu-l văzu pe adolescentul îmbrăcat într-o salopetă murdară și cu o șapcă a echipei de mentenanță pe cap, strecurându-se pe lângă ea spre libertate.

135.

— Unde e?

Naomie privea când spre Helen, când spre Sanderson. Căuta puțină amabilitate la vreuna dintre ele? Un adăpost? Puține șanse astăzi. Helen o destabilizase complet din clipa în care-i dezvăluise numele real al iubitului și complicelui ei. Vedea că Naomie se străduia să înțeleagă cum de-l depistaseră pe Ethan, când ea nu le dăduse niciun indiciu, iar Helen era hotărâtă să se folosească de acest avantaj.

— Numele lui e în presă acum. Toate forțele de ordine îl caută. Nu are unde să fugă. E clar că nu se va-ntoarce la părinți, așa că spune-mi unde s-ar putea duce.

— Nu știu, replică Naomie, clătinând din cap cu fermitate.

— Ba da, știi și, dacă-ți pasă de el, ne vei spune.

— Lăsați-o baltă.

— Ai idee ce se va-ntâmpla cu el, dacă nu-l găsim noi prima dată? interveni Sanderson. Oamenii sunt furioși și speriați. Dacă-l vor observa și-l vor ataca? Dacă se adună mai mulți? Ai văzut ce se întâmplă cu pedofilii, știi cum arată o mulțime care caută dreptate? Vrei așa ceva pentru Ethan?

Foloseau întrebări neplăcute, dar, pentru prima dată, Naomie cea recalcitrantă părea că se gândește să le ofere ceva, așa că Helen profită de ocazie.

— Știu că ai sentimente pentru Ethan. De aceea ai sunat la pompieri atât de repede după ce a dat foc casei părinților lui, nu?

Naomie șovăi, apoi aprobă scurt din cap.

— Îl iubești și voiai să-l salvezi.

— Și am făcut exact ce trebuie. Niciunul dintre noi nu s-a gândit că se va răspândi atât de repede.

— Atunci ajută-ne să-l ajutăm. Numai noi îi putem garanta siguranța acum.

Naomie se simţea sfâşiată acum între loialitatea faţă de Ethan şi puterea logicii lui Helen. Helen încercă o ultimă soluţie.

— În ciuda tuturor cele întâmplate, ştiu că nu eşti o persoană rea. Ştiu că în tine există şi bunătate. Am găsit mobilier strâns la un loc, gata pentru a lua foc, în subsolul clădirii unde are mama lui biroul. Ethan se pregătea să primejduiască vieţile a 100 de persoane. Tu chiar ai fost de acord cu asta?

Naomie ridică din umeri, dar pe chipul ei apărură semne ale vinovăţiei.

— Normal că n-ai fost, trase concluzia Helen. Dar Ethan da. Şi noi l-am oprit. Mi-e teamă de ce intenţionează să facă acum, după ce i-am zădărnicit jocul. Ştiu că te-ai simţit neputincioasă şi neglijată toată viaţa, dar stă în puterea ta să ne ajuţi acum. Te rog să faci ce e corect. Ajută-ne să-l prindem pe Ethan în siguranţă.

Naomie îşi plecă fruntea şi începu să suspine încetişor.

— Gândeşte-te, o îndemnă Helen, hotărâtă să insiste. Gândeşte-te la tot ce ai făcut. Karen Simms, Denise Roberts, Agnieszka Jarosik şi micuţa Alice Simms. Era doar un copilaş, Naomie. Avea şase ani şi toată viaţa în faţa ei. I-ai furat asta. Tu, nimeni altcineva. Cred că-i datorezi familiei ei şi tuturor celelalte familii pe care tu şi Ethan le-aţi rănit să puneţi punct acum. Nici eu, nici tu nu ne mai permitem să avem alţi morţi pe conştiinţă.

Se lăsă o pauză lungă, timp în care Naomie continuă să se holbeze la podea. Helen o privi pe Sanderson. Oare fata auzise tot ce spusese? Pe neaşteptate, Naomie sparse tăcerea, bălmăjind un singur cuvânt care schimbă totul:

— OK.

136.

Duse cana cu cafea la buze, dar mâna-i tremura aşa de tare, încât o puse iute la loc. Sunetul ceramicii lovindu-se de masă îl făcu pe proprietarul cafenelei să-şi ridice scurt privirea, după care-şi îndreptă atenţia spre bucăţile grase de şuncă şi de cârnaţi pe care le tot învârtea într-o tigaie. Mirosul grăsimii îl făcea pe Ethan să vomite şi aproape că se ridică să plece, dar precauţia învinse totuşi. Această speluncă soioasă din Nicholstown era o ascunzătoare bună. Singurii oameni care veneau aici erau vagabonzii şi muncitorii polonezi care lucrau în construcţii. Ambele categorii aveau suficiente probleme ca să se le mai pese şi de ale lui.

Arăta ridicol în salopeta murdară, dar n-avea încotro. Deocamdată îi folosea. Televizorul care atârna pe peretele cafenelei transmitea ştirile de pe canalul Sky News şi Ethan se alarmă, dar se şi amuză când îşi văzu părinţii

stând la o masă în secţia centrală de poliţie Southampton, alături de inspectoarea-detectiv Grace.

Volumul fusese redus aproape la minimum, aşa că Ethan se foi puţin pe scaun, dându-se mai aproape ca să audă. Refuza să piardă micul spectacol de pantomimă.

— Dacă auzi asta, Ethan, te rugăm să iei legătura cu noi. Te iubim, fiule, şi nu vreau să ştiu decât că te afli în siguranţă şi că eşti bine.

Cât de mult trebuie să-i fi costat? Probabil că minciunile le rămăseseră în gât ca un os, dar nu asta era partea cea mai bună. Sigur nu se simţeau în largul lor să fie prezentaţi lumii drept părinţii care au crescut un criminal şi care habar n-au avut de asta. Deşi încercaseră întruna să nege, el era sânge din sângele lor. Şi-i va face să plătească scump, aşa cum plătise şi el.

— Există un număr unde poţi suna şi e gratis.

Tatăl lui continuă în stilul lui familiar, uşor bâlbâit. Băuse dis-de-dimineaţă oare? N-ar fi ceva de neimaginat. Dacă el şi Jacqueline ar recunoaşte vreodată cât de serioase sunt problemele lor, probabil că ar accepta că sunt alcoolici, dar nu unii oarecare, ci unii care funcţionează normal. Ce mai etichetă înşelătoare… Aveau succes pe plan profesional, dar nu funcţionau deloc normal. Erau reci, cruzi şi interesaţi numai de propria persoană.

Întotdeauna tânjise după atenţia lor şi, când nu o obţinea, zbiera cât putea de tare. Iar când asta nu mergea, recurgea la măsuri şi mai disperate. Abuzuri, acte de violenţă şi, mai târziu, incendii. Întotdeauna fuseseră prezentate ca nişte întâmplări nefericite, fiindcă adevărul era mai greu de înghiţit. Încercaseră să-l controleze cu ajutorul medicaţiei, iar, mai târziu, cu ticăloase precum Agnieszka, care urlau la el, apoi îl încuiau în camera lui când se plictiseau de comportamentul lui. Totuşi, lucrurile bune se întâmplau celor care aşteaptă. Fuseseră toţi răsplătiţi într-un mare stil.

Mama lui, încă uluită de întâlnirea razantă cu moartea, preluase conducerea şi se afla în mijlocul unui apel lacrimogen. Pentru cine, se întrebă el, plângea mama lui? Pentru ea? Pentru căsnicia ei? Pentru viaţa ei? Sau vărsa lacrimi pline de regret pentru fiul ei? Aceasta părea singura emoţie pe care i-o provocase vreodată. Nici dragoste, nici compasiune, nici măcar milă, ci doar regret. Pentru o tăvăleală neprotejată la beţie care îi costase atât de scump.

Ethan îşi mută privirea de la ecran şi dădu cu ochii de proprietar care se holba la el, fără îndoială curios să vadă de ce se uită atât de atent la televizor. Bărbatul îşi plecă privirea imediat când o întâlni pe a lui Ethan, dar asta-l puse pe băiat pe gânduri. Mai avea un singur lucru de făcut, un ultim gest. Cât timp se putea deplasa fără să fie depistat, acum când tot oraşul îl căuta? Cât mai dura până cineva devenea bănuitor? Sau, şi mai rău, până când îl recunoştea cineva?

Lucruri serioase atârnau în balanţă acum şi Ethan îşi întoarse privirea încă o dată spre părinţii lui jalnici, jurându-se că nu va fi învins. Dacă Naomie îşi păstra cumpătul, atunci totul va fi bine. Era doar o chestiune de timp până se închidea cercul.

137.

— Cum v-aţi întâlnit voi doi?

Acum, că Naomie vorbea, Helen era hotărâtă să scoată tot de la ea.

— Eu l-am găsit.

— Ce vrei să zici cu asta?

— Mă duceam acasă şi… l-am găsit. Zăcea cu faţa în jos pe stradă. Am văzut vreo două persoane ocolindu-l, de parcă băiatul ar fi fost beţiv. Dar mie nu mi se părea băut.

— Avea o criză?

Naomie dădu din cap.

— Ieşise afară târziu şi se plimbase pe străzi. El simte când apar chestiile astea, vederea i se înceţoşează, dar tot nu poate face nimic să le oprească. Căzuse şi se lovise la cap. I-am pus capul în poală şi l-am ţinut aşa până când a venit salvarea. El considera că mi-e dator, dar eu n-am simţit niciodată aşa ceva.

— Aţi devenit prieteni?

— Niciunul dintre noi nu avea pe nimeni. Părinţii lui îl ţineau închis în casă, îi controlau fiecare secundă a vieţii, dar el reuşea să se strecoare noaptea şi ne întâlneam în acelaşi loc, la aceeaşi oră. Obişnuiam să glumim că e păhărelul nostru de la ora zece. Un fel de duceţi-vă dracului trimis alor lui şi mamei mele, care ne credeau în pat, înveliţi până la bărbie. Nu că s-ar fi deranjat oricum să verifice.

— Şi ce făceaţi?

— Vorbeam, fumam, ne plimbam puţin. Ne plăcea să fim împreună.

Rostise cuvintele pe un ton atât de dulce, încât, în alte împrejurări, Helen ar fi zâmbit. Îi venea greu să creadă că Naomie şi iubitul ei comiseseră crime multiple, având patru decese pe conştiinţă. Chiar şi-acum asta nu părea s-o impresioneze prea mult pe Naomie. Părea mai degrabă îngrijorată pentru prietenul ei.

— A fost ideea lui? Incendiile?

— Nu spun nimic despre asta. Va trebui să-l întrebaţi pe el.

— Mi-aş dori enorm să am ocazia, dar am nevoie de mai multe detalii. Unde te duceai cu el? Unde s-ar duce acum, când are nevoie de timp şi de spaţiu să gândească? Unde se duce noaptea?

Naomie privi spre Helen. Se vedea de la o poştă cât de chinuită e Naomie. Nu crezuse nicio clipă că va ajunge în situaţia să-şi trădeze iubitul. Când vorbi, în sfârşit, auzi regretul în vorbele ei:

— Podul Itchen. E un loc sub el unde obişnuiam să mergem. Uneori, la Pear Tree Garden. În parcul Mayfield. La terenul de minigolf de lângă Weston Hard. În centrul de relaxare Chamberlayne. La Millers Pond. O să se ducă într-unul dintre aceste locuri diseară.

Lupta din Naomie dispăruse acum şi, preţ de o clipă, Helen simţi uşurare. Putea să jure că fata jucase un rol de executant în toată această chestiune mortală.

— Mulţumesc, Naomie. Ai procedat corect.

— Ei bine, atât primiţi de la mine. Am făcut mai mult decât trebuie oricum, spuse ea, ridicându-se brusc în picioare. Vreau să mă întorc în celula mea acum.

— Sigur.

— Aş vrea nişte mâncare caldă şi încă o pătură. Îngheţ naibii de frig acolo.

— O să văd ce pot face.

Naomie o privea pe Helen cu ostilitate reală acum. Era uimitor cât de repede i se schimba starea de spirit. Era furioasă pe Helen pentru c-o obligase să-şi trădeze prietenul? Sau atitudinea ei masca teama de ceea ce s-ar putea întâmpla în continuare? Indiferent de situaţie, Helen era bucuroasă c-o silise să spună tot. Aveau informaţiile necesare şi, după mult timp, sfârşitul poveştii se întrezărea la orizont.

138.

— Lasă-i pe ceilalţi să plece, noi avem nevoie de tine aici.

Gardam vorbise pe un ton blând, dar ferm, nelăsându-i lui Helen decât varianta de a se supune. Primul impuls fusese ca întotdeauna să conducă ea căutările, dar Gardam argumentase că un ofiţer cu grad superior trebuia să stea la secţie să coordoneze procedurile. Punctele menţionate de Naomie acopereau o zonă largă a oraşului, în Itchen, Woolston şi Weston. Aveau să folosească toate resursele disponibile şi era uşor în situaţii de acest gen să te derutezi şi să-ţi pierzi concentrarea. Trebuiau s-o facă metru pătrat cu metru

pătrat, îndrumându-i în permanenţă pe cei de la Southampton Central şi asigurându-se că niciun un loc nu scăpa neverificat.

În sinea ei, Helen se întrebă de ce Gardam nu preluase frâiele de data asta. Părea să petreacă suficient timp în sala de şedinţe ca să se descurce foarte bine în locul ei. Avea un dar aparte de a deveni umbra ta, monitorizându-ţi fiecare mişcare, fără a interveni în fapt vreodată. Helen tot nu-l înţelegea. Poate că el nu avea încă încredere în instinctul ei, în ciuda cuvintelor lui care afirmau exact contrariul? Poate era doar un voyeur care nu se simţea în largul lui dacă-l excludeau din inima acţiunii? Ori poate era doar un tip care nimerise într-o poziţie ce nu i se potrivea deloc? Helen se temea cel mai mult de ultima variantă. Nu-şi dorise niciodată şi nici nu-i trebuise vreodată un însoţitor care să aibă grijă de ea.

Orele trecură cu repeziciune. Şase după-amiază, şapte, opt seara. Echipa de pe teren acoperise jumătate din suprafaţa alocată şi tot nici urmă de Ethan Harris. Cu fiecare minut care trecea, temerile lui Helen creşteau. Le spusese Naomie adevărul? Era oare dispusă să participe la prinderea tipului pe care acum îl considera familia ei? Câtă putere avea el asupra ei?

Gardam avea o influenţă calmă asupra tuturor, mişcându-se necontenit prin sala de şedinţe cu cafea şi cuvinte de încurajare.

— Crezi că se va lăsa prins fără să opună rezistenţă? o-ntrebă pe Helen, observând o oarecare lentoare în dinamismul operaţiunilor.

— Depinde de cât de mult o iubeşte pe Naomie, replică Helen. Dacă-i pasă de ea cu adevărat, atunci n-o va lăsa să treacă singură prin toate astea. Dar dacă a folosit-o pentru propriile scopuri, dacă nu crede decât în el şi în destinul lui, atunci ar putea deveni violent. Ar putea să vrea să facă un ultim gest măreţ. Îl aşteaptă oricum mulţi ani de închisoare. Dar băieţii din echipă ştiu cum să se descurce. Îl vor lăsa să creadă că se predă în condiţiile cerute de el.

Chiar când rosti cuvintele, Helen îşi dori să fi fost pe teren cu ei. Ştia că Sanderson şi Charlie se puteau descurca, dar existase dintotdeauna ceva în ea care n-o lăsa să stea deoparte, pe bancheta din spate. De aceea nu acceptase niciodată promovările care i se oferiseră regulat. Ei îi plăcea să fie soldatul din linia întâi, niciodată generalul de pe deal. Chiar şi acum, ardea de nerăbdare să fie alături de echipa ei, dar se strădui să-şi ascundă dorinţele cât mai bine, răspunzând întrebărilor lui Gardam cu multă răbdare, înainte de a se întoarce la supravegherea operaţiunilor.

Tot nimic. Nicio urmă a fugarului. Se făcuse târziu deja, nouă seara, şi la adăpostul întunericului, lui Harris îi va fi mai uşor să se ascundă. Angoasa lui Helen spori. Unde naiba era? Ce punea la cale?

Ar trebui să trimită elicopterele? Ar crea panică în sufletul lui Harris, silindu-l să iasă la lumină? Părea o opţiune foarte agresivă şi Helen se-ntrebă dacă va funcţiona în cazul lui Harris. Încă se mai gândea la asta, când agenta Lucas se apropie grăbită de ea.

— E posibil să fi fost văzut, doamnă, rosti ea iute.

— Cineva din echipă?

— Nu. O tânără a văzut pe cineva traversând parcul Palmerston, îmbrăcat într-o salopetă ca aceea menţionată în comunicatul de presă. S-a dus să-l ia la rost, dar el a ignorat-o şi şi-a continuat plimbarea spre esplanadă.

Gândurile lui Helen zburară în toate direcţiile. Era vorba de partea opusă a oraşului, şi nu de zona în care căuta echipa ei.

— Ne-a minţit, rosti Helen, mai mult pentru ea decât pentru Lucas. Naomie ne-a trimis special într-o direcţie greşită ca să-l ajute să scape.

— Să scape?

— Dacă se îndreaptă spre esplanadă, atunci are în cap un singur loc. Încearcă să ajungă la gară.

139.

Helen ajunse în stradă în mai puţin de un minut. Gara Centrală se găsea aproape de baza lor şi Helen ştia că va putea opri evadarea din oraş a lui Harris, dacă se grăbea suficient. Gardam sunase deja la Poliţia Britanică Pentru Transporturi, alertându-i de mişcările suspectului, dar ceva îi spunea lui Helen că n-avea să fie destul. Harris se dovedise un adversar viclean, capabil să se ascundă la vedere, iar ea nu se simţea pregătită să mai lase ceva în voia sorţii. Trenurile plecau în mod regulat din Gara Centrală şi existau multe căi de scăpare, dacă băiatul ajunsese deja aici.

Alergând pe Southern Road, se opri o clipă, înainte de a tăia cele şase benzi ale autostrăzii Mountbatten. În ciuda orei târzii, încă era aglomerat, iar camioanele şi maşinile treceau urlând pe lângă ea, aspirând-o în golurile provocate de curenţii de aer. Helen îşi văzu de drum, ignorând claxoanele şi strigătele şoferilor. Progresa binişor şi aproape ajunsese pe partea cealaltă, dar când se pregăti să-şi ia avânt pentru a ajunge pe trotuar, Helen îşi dădu seama că judecase greşit viteza unei dubiţe ce venea direct spre ea. Şoferul o văzu şi apăsă frânele, dar era prea târziu. Un sunet ascuţit îngrozitor umplu aerul, în timp ce dubiţa aluneca spre ea.

În ultima clipă, şoferul trase de volan la maximum şi automobilul se înclină violent spre stânga. O lovi pe Helen cu putere, azvârlind-o prin aer pe trotuar,

înainte ca maşina să se răstoarne şi să alunece pe şosea. Helen se izbi cu putere de asfaltul tare şi se propti în paravanul de siguranţă de pe marginea drumului.

Se lăsă un moment ciudat de tăcere, dar, şocată, Helen se chinui să se ridice în picioare. I se învârtea capul, un ţiuit asurzitor îi sfredelea creierul, dar se strădui să stea dreaptă. Instinctiv, începu să alerge spre dubiţă, dar se opri şi se întoarse să se uite la podul Gării Centrale. Dacă Harris venea dinspre Nicholstown, va trebui să-l traverseze ca să ajungă la gară.

Şi iată-l chiar acolo, intrând pe pod şi traversându-l cu grijă. Se afla la numai 15 metri de Helen acum, iar ea nu ezită. Şchiopătând, o luă la goană, lăsându-i uluiţi pe şoferii care opriseră. Mişcarea îi provoacă dureri agonizante. Îşi rănise genunchiul foarte rău şi pe faţă îi curgea sânge, dar nu se lăsă şi continuă. Harris înainta fără grijă, traversase aproape jumătate de pod şi încă n-o văzuse. Era acum sau niciodată.

Brusc, un spaţiu se deschise în trafic şi Helen traversă ambele benzi, sărind peste gardul pentru trecători. Ateriză cu o bufnitură şi, în acel moment, Ethan Harris se răsuci. O recunoscu imediat şi se întoarse să străbată în goană restul distanţei până la gară. Dar când făcu asta, doi poliţişti de la transporturi apărură în faţa lui, tăindu-i calea.

Helen se apropie rapid, hotărâtă să profite de confuzia lui. Harris se răsuci încă o dată, de data asta cercetând cu privirea cealaltă parte a drumului.

— Nici să nu te gândeşti, Ethan, îl avertiză Helen, continuând să se apropie de el.

Sunetul sirenelor devenea tot mai puternic acum. Poate veniseră pentru accident sau poate veniseră pentru el. Indiferent de variantă, Helen urma să le folosească în avantajul ei.

— Eşti la câteva sute de metri de Southampton Central. Toţi agenţii de ordine se îndreaptă spre noi chiar acum, aşa că fii isteţ.

Harris o privi drept în ochi şi Helen rămase surprinsă să vadă că el nu părea nici panicat, nici dezamăgit de situaţia în care se găsea. Helen simţi că mintea lui lucra la ceva, dar habar n-avea ce fel de calcule îşi făcea.

— Speram să fii tu, spuse el, aruncând o privire peste umăr ca să verifice poziţia agenţilor în uniformă. Ce mi-ai spus la spital oare? „O să-l prindem pe cel care ţi-a făcut asta".

Helen nu-i oferi satisfacţia unei replici.

— Dar eşti sigură că te simţi bine, Helen? Pari uşor zăpăcită.

Probabil că arăta îngrozitor cu sângele care i se prelingea pe faţă, cu costumul de piele sfâşiat şi distrus pe alocuri, dar era hotărâtă să nu fie luată peste picior.

— Mă simt mai bine acum, că te-am văzut, replică ea, ştergându-şi sângele de pe obraz cu mâneca. Dar voi fi şi mai fericită când vom fi amândoi în camera de interogatoriu.

— De unde ai ştiut că voi fi aici? întrebă Harris, ignorând sugestia lui Helen.

— Cineva te-a zărit în parcul Palmerston şi, ei bine, e destul de evident locul spre care te îndreptai, dacă vrei să pleci şi nu ai maşină.

Harris dădu din cap, dar nu spuse nimic, aruncând o nouă privire agitată peste umăr. Helen făcu un pas spre el, dar Ethan păru că-i simte mişcarea şi se îndepărtă uşor. Nu mai erau decât 15 metri acum între el şi cei doi agenţi de poliţie. Intra în criză de timp, dar tot nu intenţiona să se predea.

— Sper că nu ţi-ai făcut o părere prea proastă despre mine, Helen. Nici tu nu ţi-ai simpatizat părinţii prea tare, aşa e?

Helen păstră tăcerea, refuzând să fie atrasă în jocul lui.

— Nu-ţi lasă prea multe variante, nu? Când sânge din sângele tău te dispreţuieşte. Partea amuzantă e că, la început, mi-am dorit iubirea lor. Când ieşeau în oraş, cum se-ntâmpla în fiecare noapte, obişnuiam să mă furişez şi eu. Rătăceam pe străzi, căutându-i, sperând ca ei să mă vadă, să mă dorească, dar nu s-a întâmplat niciodată. După o vreme, am încetat să mai caut, dar am continuat să mă plimb pe străzi. Îmi plăcea anonimatul oferit de beznă. Înţelegi asta, Helen?

Helen dădu din cap şi mai făcu un pas mic. Nu exista nicio îndoială, Ethan era diferit. Cu trăsăturile lui moi, asiatice, cu braţul mai scurt şi poziţia cocoşată. Dar totul ar fi fost în regulă, gândi Helen, dac-ar fi avut parte de oameni care să-l iubească aşa cum e. Mama lui nu-şi dăduse seama că e însărcinată, cu un copil pe care nu şi-l dorise niciodată, şi continuase să bea până cădea sub masă în fiecare seară. Însă asta nu reprezenta o scuză pentru tratamentul înfiorător la care-l supunea pe fiul ei, un băiat pe care ea îl considera diform şi nedorit. Helen refuza să simtă simpatie pentru Ethan, având în vedere tot ce făcuse, dar singurătatea lui absolută, dureroasă, îi atinse o coardă sensibilă şi în sufletul ei era teribil de furioasă pe părinţi pentru cruzimea şi egoismul lor. Ei erau adevăraţii arhitecţi ai măcelului.

— Ştiu exact ce vrei să spui. Întunericul îţi poate fi prieten bun.

— Ştiam eu că vei înţelege. Dar şi tu ai suferit. Toată lumea ştie cum ai suferit. Aşa că poate chiar ştii cum mă simt.

— Asta nu scuză ce ai făcut, Ethan. Ai ucis patru oameni.

— Dacă-i poţi numi aşa.

— Erau fiinţe umane. Cu soţi, copii, prieteni…

— Erau nişte ticăloşi. Toţi! Nişte nemernici care nu voiau decât să-i umilească pe ceilalţi pentru propria distracţie.

— Luke Simms a fost un ticălos?

— Ei bine, trebuie să fi fost acolo ca să știi ce am simțit eu, când toată școala s-a apucat să mă ia la mișto odată cu el. Singurul meu regret e că Luke Simms nu a ars împreună cu restul familiei.

Preț de o clipă, Helen rămase fără grai. Pe sub pod, un tren trecu în viteză, zdrăngănind infernal, cu roțile lui metalice scrâșnind neplăcut la atingerea șinelor. Era acompaniamentul perfect pentru mânia tot mai mare a lui Helen.

— Agnieszka nu era nici ea mai bună. Mă bătea și mă chinuia. Credea că un puști amărât și nenorocit ca mine nu poate să riposteze. Ți-a spus Naomie că eram în cameră când i-a dat foc cățelei?

— Mi-a spus și asta și multe altele, minți Helen.

— Sunt sigur că așa a fost.

— Mi-a dat și ultimul detaliu despre gândurile tale, despre planurile tale. Dar știi care a fost lucrul cel mai surprinzător spus de ea?

— Nu-mi plac jocurile…

— Mi-a spus că te iubește.

În sfârșit, Ethan nu mai avu un răspuns. Își imagina Helen sau băiatul își pierduse puțin din atitudinea sfidătoare? Cei doi agenți de poliție erau foarte aproape de Ethan acum, dar el părea să fi uitat de ei și se concentra exclusiv asupra lui Helen.

— Asta înseamnă că ai ceva în plus față de mine.

Era hotărâtă să joace cartea până la capăt.

— Ți-am citit blogul, Ethan. Știu cum v-ați întâlnit, știu ce simți pentru ea. Îi spuneai „îngerul" tău.

— Este îngerul meu.

— De ce?

— Fiindcă are frumusețe. Și bunătate. Și seninătate. Fiindcă e singura persoană pe care am cunoscut-o vreodată care nu s-a debarasat de mine înainte să apuc să deschid gura.

— Înțeleg toate astea, dar uite cum stau lucrurile. Naomie e la o aruncătură de băț, Ethan. Stă singură într-o celulă a poliției. Iar acum poartă singură povara crimelor tale. Cred că-i datorezi ceva mai mult decât asta, nu?

Ethan nu scoase o vorbă. Helen îl privi cu atenție, sperând să vadă semne ale vinovăției, ale resemnării, și continuă:

— E singură și speriată. Are nevoie de tine. Dacă o prețuiești atât de mult pe cât spui, atunci haide să ne încheiem socotelile chiar acum. Ethan, poți să schimbi ceva. Spune lumii că totul a fost ideea ta, că ai păcălit-o, că ai controlat-o. Încă poți fi eroul acestei povești, încă o poți salva. Dar trebuie să vii cu mine. Și trebuie s-o facem acum.

Pe sub pod, trenurile care treceau ofereau o atmosferă tensionată înfruntării dintre cei doi. Helen se holbă la Ethan o eternitate, dorindu-și ca el

să răspundă, apoi, într-un târziu, el aprobă din cap. Helen simţi cum tensiunea i se scurge din corp şi făcu un pas înainte, scoţând cătuşele de la curea.

— Ţi-a spus Naomie cum ne-am întâlnit? întrebă el brusc.

Helen spuse că da şi mai făcu un pas.

— Ţi-a spus şi unde ne-am cunoscut?

— Nu, răspunse Helen, tulburată de tonul din vocea lui.

— Aici, spuse el, arătând spre pod. Şi de atunci ne-am întâlnit aici aproape în fiecare seară.

Helen îşi dădu seama că Ethan nu se îndrepta spre gară la urma urmei. El venea aici, pe pod.

— Ethan, trebuie să vii cu mine…

Helen se repezi în faţă iute, uitând de orice precauţii, dar Ethan nu păru îngrijorat de apropierea ei.

— Locul nostru special. Păhărelul de la ora zece fix.

Helen auzea trenul apropiindu-se şi intui ce are de gând să facă Harris. Băiatul se repezi spre panourile de siguranţă, odată cu Helen, care era hotărâtă să-i taie calea, înainte de a se arunca. Cu mişcări fluide, Ethan se urcă pe zid, dar chiar când se aşeză pe margine, Helen reuşi să-l apuce de haină. Trenul aproape că ajunsese sub ei, repezindu-se cu toată viteza, dar Helen refuză să-i dea drumul, trăgându-l cât mai departe de margine. Era o luptă pe care nu avea de gând s-o piardă.

Apoi, brusc, Helen se trezi că pică pe spate.

Când se lovi de asfalt, îşi dădu seama că Harris se debarasase de haină şi nu se mai afla acum în mâinile ei. Mai făcu o ultimă încercare disperată să-l oprească, dar rămase cu braţele întinse şi fără nimic între ele. Câteva secunde mai târziu, ea auzi bufnitura corpului care se zdrobise de şinele metalice şi imediat după aceea urletul disperat, angoasat al locomotivei, când conductorul îşi dădu seama prea târziu ce se petrece.

Helen îşi feri privirea. De ce nu ghicise ce plănuia el? De ce nu-l oprise? Dar chiar când se certa în sinea ei pentru asemenea gânduri inutile, ceva o făcu să se oprească şi să se uite în sus. Un sunet. Sunetul clopotelor anunţând ora exactă.

Acum îşi dădu seama de enormitatea greşelii ei. Îşi scoase telefonul din buzunar, tastă câteva numere şi începu să alerge înapoi spre direcţia de unde venise.

140.

Agenta McAndrew coborî în goană scările, silindu-şi colegii speriaţi să se dea într-o parte. Helen abia închisese şi venea înapoi la secţie, dar nu mai era timp de pierdut. Împingând uşile duble, McAndrew goni spre arest.

— Celula numărul trei. Vreau să fie deschisă acum.

Sergentul de serviciu îşi ridică privirea, nemulţumit de apariţia bruscă.

— ACUM! urlă McAndrew.

De data asta, bărbatul nu mai ezită, apucând inelul cu chei şi pornind cu paşi mari spre celula a treia de pe partea stângă. Fără să mai piardă vremea cu verificarea vizorului, răsuci cheia şi deschise uşa. McAndrew nu aşteptă invitaţia standard de a intra, trecând brutal pe lângă el.

Dar ajunsese prea târziu Naomie Jackson profitase de pătura în plus pe care o ceruse, încropind o funie improvizată de care acum atârna. McAndrew ţipă şi se cocoţă pe vasul closetului, trăgând frenetic de nod, deşi ştia că nu mai are niciun sens. Naomie murise deja.

În cele din urmă, iubiţii vor fi împreună după moarte.

141.

Era ziua de Crăciun. O zi de care Thomas Simms se ferea ca de naiba.

Nici nu trecuseră două săptămâni de când îşi îngropase soţia şi fiica şi ideea de a se bucura de atmosfera de Crăciun i se părea ireală şi obscenă. Karen iubise iarna, Alice, la fel, iar el ştia că în anii ce vor veni, chiar şi când rănile vor fi mai puţin dureroase, tot va avea probleme cu această perioadă a anului. Îi va aminti mereu de tot ce pierduse.

Întorşi de la cimitir, auziseră vestea că adolescenţii responsabili pentru crime îşi luaseră viaţa în urma unui pact prealabil de suicid. Aceasta era lovitura finală pentru Thomas şi, zile la rând urlase furios la poliţie, la reporteri, la membrii familiei, la oricine era dispus să-l asculte. Îşi ieşise din minţi fiindcă familiei lui i se refuzase dreptatea. Nu simţea nimic pentru criminali şi moartea lor nu-i provocase niciun fel de senzaţie triumfală, ci doar un sentiment de pustiu şi de dezamăgire.

Luke se simţea la fel, ştia asta. Fiul lui Thomas vorbise foarte puţin în ultimele zile. Era departe de adolescentul vorbăreţ, optimist de pe vremuri, dar Thomas vedea că fierbe de mânie şi de frustrare. Luke era furios pe lume, pe Harris şi pe Jackson, dar, mai presus de toate, era furios pe sine însuşi, pe

rolul pe care-şi închipuia că-i jucase în nenorocirea ce se abătuse peste familia lui.

Lui Thomas nu-i trecuse niciodată prin minte să-şi învinovăţească fiul. Din punctul lui de vedere, fuseseră vizitaţi de nebunia altei persoane. Dar oricât se străduia, nu reuşea să-l facă pe Luke să gândească la fel. Băiatul voia să dea vina pe el însuşi, chiar dacă erau alţii mai vinovaţi decât el în toată povestea. Jacqueline Harris le scrisese. Scrisoarea sosise cu trei zile înainte de Crăciun. Îşi exprima într-un mod stângaci remuşcările şi vinovăţia. Dar pe Luke îl lăsase rece, iar Thomas rupsese scrisoarea înainte de a ajunge la sfârşitul primei pagini. Se vedea limpede că le caută iertarea, iar el nu avea de gând să le-o acorde.

Nu mai aveau nimic de sărbătorit anul acesta, dar Crăciunul sosise oricum, nepoftit şi deloc bine-venit. Nu împodobiseră niciun brad, nu folosiseră decoraţiuni, nu pregătiseră nici curcan, nici cadouri, nimic din tot ce aşteptau altă dată cu drag. *Aveau* felicitări totuşi. La început sosiseră doar câteva, apoi veniră cu zecile, de la rude, de la prieteni şi de la străini care voiau să le transmită lui Luke şi lui Thomas tot binele din lume şi la cât mai multe zile vesele în viitor. Luke nu voia deloc să se uite la ele, aşa că Thomas le făcuse morman în camera lui, unde le putea citi fără să fie văzut.

Unele dintre ele îl făcură să plângă, altele, să zâmbească. Dar toate i se păreau valoroase. Dar niciuna ca felicitarea de la Charlie Brooks, care îi supraveghea vigilent, dar discret, de la închiderea dosarului. Avea propriile probleme familiale cărora trebuia să le dea de capăt, dar grija şi afecţiunea ei pentru Thomas şi Luke nu încetau nicio clipă. Când Thomas îi citi felicitarea pentru a treia sau a patra oară, îşi dădu seama de ce aceste mici atenţii îi ofereau atâta linişte.

Fiindcă îi aminteau că, în ciuda întunericului din oameni, încă exista bunătate.

142.

Jessica rupse hârtia de împachetat cadouri şi privi înăuntru. Curioasă, scoase caruselul Peppa Pig şi-l arătă părinţilor, înainte de a-şi îndrepta din nou atenţia spre hârtia argintie. Helen îşi înăbuşi un zâmbet. Experienţa ei cu copiii era limitată, dar ştia că bebeluşii sunt mereu mai interesaţi de cutiile şi de hârtia care ascundeau darurile decât acestea în sine.

— Scuze, se va juca sigur cu ea, dar mai întâi trebuie să acorde o atenţie sporită hârtiei de împachetat, spuse Charlie, strâmbându-se.

— Nu-ți face griji, răspunse Helen iute, îmi place s-o văd bucuroasă.

Și era adevărat. La început, Helen ezitase să accepte oferta lui Charlie de a petrece împreună ziua de Crăciun. Nu voia mila nimănui și, în plus, avea propriile ritualuri de Crăciun care o înveseliseră întotdeauna. Totuși, tentația de a petrece ziua cea mare cu oameni care o îndrăgeau se dovedise mai puternică, până la urmă. Helen se bucura că schimbase puiul ei standard cu șofran și mult coriandru cu curcanul lui Steve, făcut la cuptor.

Se-ntrebase dacă se va simți ciudat să-și petreacă Crăciunul cu familia altcuiva, dar se distrase nemaipomenit de bine și se dojenea acum în sinea ei pentru toate temerile inutile. Cireașa de pe tort fusese știrea că Richard Ford își găsise o slujbă nouă ca pompier și urma să înceapă în curând. Un lucru mai puțin pe conștiință, se gândise Helen când primise SMS-ul lui Gardam. Era sigură că Adam Latham îi rezolvase situația lui Ford și, cuprinsă de spiritul Crăciunului, Helen se înmuie ușor și parcă o parte din resentimentele față de cel care încercase să-i distrugă reputația se mai risipiră. În ciuda tuturor greșelilor lui, era un lider care avea grijă de echipa lui. Așa cum făcuse ea cu Charlie, reflectă ea.

— Helen?

Helen tresări și îi văzu pe Steve și pe Charlie uitându-se fix la ea, cu o expresie amuzată.

— Scuze, mă pierdusem în gânduri.

— Asta e pentru tine, continuă Charlie, dându-i lui Helen un cadou. Înainte de a-l deschide, aș vrea să-ți mulțumesc.

— Pentru ce?

— Pentru tot. Eu… ei bine, știi cât de greu ne-a fost când m-am întors la lucru. Probabil că aș fi renunțat dacă n-ai fi fost tu.

Helen acceptă mulțumirile lui Charlie, dar refuză rolul jucat în decizia lui Charlie de a rămâne în poliție. Prietena ei era mult mai puternică și mai hotărâtă decât își închipuia. Dar, ca să-i oprească protestele, Helen deschise cadoul și rămase plăcut surprinsă să vadă că e vorba de o nouă eșarfă, asemănătoare cu cea pe care o pierduse.

— Am auzit că ai pierdut-o pe ultima, așa că ți-am cumpărat eșarfa cu numărul doi. Încearcă să n-o mai pierzi de data asta, da?

Helen zâmbi și rosti un mulțumesc scurt, simțindu-se brusc copleșită de emoții. Înfășurându-se cu ea, spre încântarea și amuzamentul Jessicăi, Helen se jură că va avea grijă de ea, fiindcă însemna mult.

Pentru prima dată după o lungă perioadă de timp, Helen nu se mai simți singură.

143.

Crăciunul se terminase. Curcanul fusese mâncat, cadourile, dăruite, iar curăţenia se găsea în toi. Ziua de Crăciun în familia Gardam era întotdeauna un mare eveniment. Sarah îşi asuma în fiecare an responsabilitatea de a distra hoardele de rude, prieteni şi necunoscuţi care ajungeau în casa lor. Mereu se plângea de asta, dar Jonathan Gardam ştia că, în secret, se dădea în vânt după asemenea senzaţii – entuziasmul, pregătirile, sentimentul de mulţumire de la sfârşit când ştiai că totul decursese cum nu se poate mai bine.

Televizorul mergea, dar nimeni nu se uita la el cu adevărat. Sarah şi copiii se jucau, iar mama lui se legăna încetişor într-un fotoliu. Jonathan îşi spuse în sinea lui că e momentul să se furişeze afară din cameră. Îi plăcea Crăciunul, dar claustrofobia îşi spunea cuvântul uneori, aşa că voia să se ducă în biroul lui – adăpostul lui, cum îl etichetase Sarah – de la ultimul etaj al casei.

Zăbovi câteva secunde în uşa biroului, ascultând să vadă dacă fusese urmărit. Dar se părea că nimeni nu-i observase plecarea, judecând după acuzaţiile răguşite şi vesele ale participanţilor la joc. Împinse uşa uşor şi răsuci cheia în broască. Un gest exagerat, care ar putea stârni bănuieli, dar nu voia să fie deranjat.

Aici se găsea un cadou numai pentru el pe care-l aşteptase cu nerăbdare toată ziua. Ceva special, ceva tainic, pe care numai el îl putea aprecia.

Aşezându-se la masă, aprinse lumina şi trase primul sertar. Era plin de dosare ca de obicei, dar Gardam le scoase pe toate şi le aşeză pe o măsuţă de cafea din apropiere. Sub ele, în sertar, se găsea o pungă mică de plastic, iar în ea, premiul lui.

Gardam îşi strecură mâna înăuntru şi se simţi imediat excitat când atinse materialul. Era o plăcere vinovată, desigur, un dar pe care şi-l însuşise mai degrabă, iar asta îl făcea şi mai excitant. Zâmbi în sinea lui când scoase din sertar eşarfa lui Helen Grace.

O apropie de faţă, inspirându-i aroma, apoi îşi mângâie obrazul cu ea, bucurându-se de moliciunea ei. Închise ochii şi, preţ de o clipă, se lăsă transportat, departe de muncă şi de familie, de toate datoriile sale, până aproape de obiectul real al afecţiunii sale.

Enigmatica, dar irezistibila Helen Grace.

virtual-project.eu